

ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์

ปริญญานิพนธ์
ของ
ไพมณี เรืองจรรยา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

ตุลาคม 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์

บทคัดย่อ
ของ
ไพมณี เรืองจรรยา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

ตุลาคม 2546

ไพมณี เรืองจรรยา. (2546). ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์. ปรินซ์ตัน: ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร. จารุวรรณ สกุลสุข, อาจารย์ ดร. อรรถพร โพธิ์สุข.

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา 2) ประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ และ 3) เปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิฐานะของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา 364 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่แบบวิธีการของเซฟเฟ่ ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่เพศ คณะ ภูมิฐานะของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกัน มีปัญหาด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

2. นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมโดยรวมอยู่ในระดับน้อยและต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่เพศ ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่ภูมิฐานะของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกัน มีปัญหาด้านสังคมไม่แตกต่างกัน

3. นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวโดยรวมอยู่ในระดับน้อยและต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่เพศ ชั้นปี ภูมิฐานะของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกัน มีปัญหาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยโดยรวมอยู่ในระดับน้อยและต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่เพศ คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิสำเนาของนักศึกษา อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกัน ต่างกัน มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่ชั้นปี รายรับของนักศึกษา มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปร พบว่า นักศึกษาที่เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่คณะ ภูมิสำเนาของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่างกัน มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

STUDENT 'S PROBLEMS AT SOUTH - EAST ASIA UNIVERSITY

AN ABSTRACT

BY

PAIMANEE RUANGCHAROON

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

October 2003

Paimanee Ruangcharoon. (2003). *Student 's problems at South - East Asia University*. Master Thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr. Jaruwun Skulkhu, Dr. Annop Phothisuk.

The aims of this study were 1) to study student 's problems at South - East Asia University in the five aspects : educational, social, personal, accommodation, and student activity problems 2) to assess student 's problems by comparing with the criterion and 3) to compare the perceptions of student on student 's problems in overall and each aspect classified by gender, educational level, faculty, grade point average, domicile, students' income, and parents' occupation. The samples were 364 students. The instrument used was a Likert type, five - point rating scale questionnaire. Data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, a One - Way ANOVA, and Scheffe ' method.

The results were as follows :

1. The students had overall educational problem at a moderate level, which was lower than the criterion at .05 significant level. When compared by independent variables, differences were found on educational level and on grade point average variables but not on gender, faculty, domicile, students' income, and parents' occupation variables.

2. The students had overall social problem at a low level, which was lower than the criterion at .05 significant level. When compared by independent variables, differences were found on gender, educational level, faculty, and grade point average variables but not on others variables.

3. The students had overall personal problem at a low level, which was lower than the criterion at .05 significant level. Student with different faculty and grade point average had different level of personal problem, but differences were not found on others variables.

4. The students had overall accommodation problem at a low level, which was lower than the criterion at .05 significant level. When compared according to variable, it was found that students with different gender, faculty, grade point average, domicile, and parents' occupation had different level of accommodation problem but no difference found on others variables.

5. The students had overall student activity problem at the moderate level, and that was lower than the criterion at .05 significant level. When compared on each variable, differences were found among students with different gender, educational level, and grade point average, but not on others variables.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

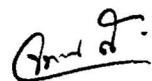
ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

ของ
นางสาวไพมณี เรืองจรรยา

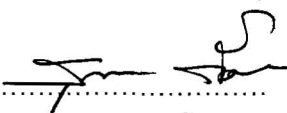
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ ๒๔ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร. จารุวรรณ สุกขุ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิสุข)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมวรพงษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนารงค์)

ประกาศคุณูปการ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. จารุวรรณ สกุลกุ และอาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิสุข ที่ให้ความกรุณา ให้คำปรึกษาชี้แนะ ให้ความรู้และคำแนะนำต่างๆ ตลอดจนความห่วงใยและ เป็นกำลังใจ รวมทั้งปรับปรุงและแก้ไขปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ด้วยความเอาใจใส่ จนกระทั่ง ปริญญานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมวรพงษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์ รวมไปถึงอาจารย์ ดร. อนุสรณ์ สกุลกุ ที่ได้กรุณาสละเวลาให้ข้อคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์แก่การทำปริญญานิพนธ์ เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ดำเนิน ไปด้วยความเรียบร้อย และขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา สุธรรมรักษ์ อาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมวรพงษ์ และอาจารย์ ไพศาล อันประเสริฐ ที่กรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์และทรงคุณค่ายิ่งในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่าน ที่กรุณา สละเวลาตอบแบบสอบถามด้วยความตั้งใจเป็นอย่างดียิ่ง ทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไป ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในสาขาการอุดมศึกษาทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ ผู้วิจัย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา และพี่ๆ เพื่อนๆ ที่ไม่สามารถกล่าวนามได้หมด ที่ได้ช่วยเหลือ ผู้วิจัยในด้านต่างๆ ตลอดจนกำลังใจที่มีให้เสมอมา รวมถึงคุณธงชัย ผ่องฉวี ที่ได้กรุณาช่วยเหลือ ผู้วิจัย ในการพิมพ์ปริญญานิพนธ์บางส่วน

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้การสนับสนุน ในการศึกษามาโดยตลอด และเป็นกำลังใจอันสำคัญยิ่ง รวมถึงคุณฉวีวรรณ วรสิงห์ ที่ให้การช่วยเหลือ ในด้านทุนทรัพย์ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา และขอขอบคุณอุปสรรคต่างๆ ที่สอนให้ ผู้วิจัยรู้จักอดทน รู้จักฝ่าฝืน และรู้จักคุณค่าของชัยชนะ และในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ คุณค่าของปริญญานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา อาจารย์ และ บุคคลที่เคารพรักทุกท่าน

ไพมณี เรืองจรรยา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
สมมติฐานการวิจัย.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
ลักษณะของนักศึกษา.....	11
ประเภทของนักศึกษา.....	17
ปัญหาของวัยรุ่น.....	22
ปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา.....	24
ปัญหาของนักศึกษาด้านการเรียน.....	32
ปัญหาของนักศึกษาด้านสังคม.....	36
ปัญหาของนักศึกษาด้านส่วนตัว.....	38
ปัญหาของนักศึกษาด้านที่อยู่อาศัย.....	40
ปัญหาของนักศึกษาด้านกิจกรรมนักศึกษา.....	41
การจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์.....	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	52
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
การจัดกระทำข้อมูล.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	91
ความมุ่งหมายการวิจัย.....	91
วิธีดำเนินการวิจัย.....	91
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
สรุปผลการวิจัย.....	92
อภิปรายผล.....	95
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	107
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	108
บรรณานุกรม.....	109
ภาคผนวก.....	119
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย....	120
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม....	123
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	127
ภาคผนวก ง ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม.....	135
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	137

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ปีการศึกษา 2545 จำแนกตามเพศ และคณะ.....	52
2 จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับคืนสมบูรณ์.....	55
3 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	58
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน.....	61
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านการเรียน เป็นรายข้อ.....	62
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านสังคม เป็นรายข้อ.....	64
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว เป็นรายข้อ.....	65
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย เป็นรายข้อ.....	66
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านกิจกรรมนักศึกษา เป็นรายข้อ.....	67
10 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน และเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้ กำหนดไว้.....	68
11 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านการเรียน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้.....	69
12 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านสังคม โดย ทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้.....	71
13 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว โดย ทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้.....	72
14 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้.....	73
15 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านกิจกรรม นักศึกษาโดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้..	74

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวม ทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	75
17 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวม ทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปี.....	76
18 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านการเรียน จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่.....	77
19 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านสังคม จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่.....	77
20 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านกิจกรรมนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่.....	78
21 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์โดยรวมทุกด้าน จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่.....	78
22 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุก ด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามคณะ.....	79
23 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านสังคม จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่.....	80
24 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านส่วนตัว จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่.....	80
25 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่.....	81
26 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์โดยรวมทุกด้าน จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่.....	81
27 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุก ด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	82
28 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์ ด้านการเรียน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่.....	83

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
29	การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซีย ภาคเนย์ ด้านสังคม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่.....	83
30	การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซีย ภาคเนย์ ด้านส่วนตัว จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่.....	84
31	การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซีย ภาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่....	84
32	การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซีย ภาคเนย์ ด้านกิจกรรมนักศึกษา จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่.....	85
33	การทดสอบความแตกต่างของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียภาคเนย์ โดยรวมทุกด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่.....	85
34	การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียภาคเนย์โดยรวมทุก ด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามภูมิสำเนาของนักศึกษา.....	86
35	การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียภาคเนย์โดยรวมทุก ด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามรายรับของนักศึกษา.....	87
36	การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียภาคเนย์โดยรวมทุก ด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.....	88
37	การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซีย ภาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย จำแนกตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	89
38	การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซีย ภาคเนย์โดยรวมทุกด้าน จำแนกตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	89

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในช่วงยี่สิบปีที่ผ่านมา กระแสโลกาภิวัตน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อีกทั้งความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้มีความอยู่รอดและเจริญเติบโต มีศักยภาพการแข่งขันทั้งในระดับนานาชาติและภูมิภาค ได้กลายเป็นแรงผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการศึกษา จะเห็นได้จากการที่รัฐบาลและผู้บริหารในประเทศต่างๆ ได้เสนอแนวทางนโยบายการปฏิรูปการศึกษา เพื่อกำหนดระบบการศึกษาใหม่ และเนื่องจากแต่ละประเทศมีบริบทของตนเอง ทั้งในแง่ของประวัติศาสตร์ ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้นรูปแบบการปฏิรูปการศึกษา จึงแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 13)

ปัจจัยสำคัญที่เป็นแรงผลักดันให้มีการปฏิรูปอุดมศึกษาทั่วโลก ได้แก่ การขยายตัวด้านปริมาณของนักศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544 : 47) ซึ่งมาจากสาเหตุสองประการ คือ ความต้องการที่จะเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาและจำนวนพลเมืองที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากในช่วงสองสามทศวรรษที่ผ่านมาจำนวนนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษารวมทั่วทั้งโลกได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล กล่าวคือ ในปีพ.ศ. 2503 มีจำนวนนักศึกษารวม 13 ล้านคน ต่อมาในปีพ.ศ. 2513 มีจำนวน 28 ล้านคน ในปีพ.ศ. 2523 จำนวน 51 ล้านคน และในปีพ.ศ. 2538 มีจำนวน 82 ล้านคน ดังนั้นในช่วง 35 ปี ดังกล่าว (พ.ศ. 2503 - พ.ศ. 2538) มีนักศึกษาเพิ่มขึ้นมากกว่า 6 เท่า ซึ่งแนวโน้มเช่นนี้จะดำเนินต่อไปในอนาคต (ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์ และไพฑูรย์ สีนลรัตน์. 2542 : 6 - 7) และนอกจากนี้ยังได้มีการประชุมระดับโลกว่าด้วยการอุดมศึกษา จัดโดยองค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) โดยที่ประชุมได้มีการรับรองปฏิญญาโลกว่าด้วยการอุดมศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 : วิสัยทัศน์และการปฏิบัติ และกรอบดำเนินงานเพื่อการปรับเปลี่ยน และพัฒนาอุดมศึกษา ซึ่งมีสาระสำคัญในประเด็นต่างๆ เช่น ความเสมอภาคในการได้รับโอกาสทางการศึกษา การมีส่วนร่วมการพัฒนาองค์ความรู้ เป็นต้น จากการประชุมครั้งนี้จึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของการอุดมศึกษาโลกอย่างมากอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2544 : 3 - 4) สำหรับการอุดมศึกษาของไทยได้รับผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์ด้านต่างๆ ด้วยเช่นเดียวกัน จึงทำให้ประเทศไทยต้องพัฒนารูปแบบการจัดอุดมศึกษาให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อให้สามารถแข่งขันกับนานาประเทศทั่วโลกได้ และแรงผลักดันที่ทำให้ประเทศไทยเกิดกระแสการปฏิรูปอุดมศึกษาไทย คือ การประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งถือได้ว่าเป็นการปฏิรูปการศึกษาครั้งสำคัญ (พงษ์พัชรินทร พุทธวณิช. 2543 : 35) และหัวใจของ

การปฏิรูปการศึกษา คือ การปฏิรูปการเรียนรู้ ส่วนหัวใจของการปฏิรูปการเรียนรู้ คือ ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. 2543 : ก) หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากที่สุด ได้เรียนจากประสบการณ์จริง ได้คิดเองปฏิบัติเอง และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลหรือแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายจนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และนำไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิต (พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย และวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2543 : 81) ซึ่งตรงกับหลักการสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 เกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนรู้ เป็นหลักการที่อยู่ในมาตราที่ 22 โดยมีการกำหนดว่า การจัดการศึกษาหลักสูตรอุดมศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และให้ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 12)

สถาบันอุดมศึกษามีความสำคัญต่อประเทศ เพราะเป็นแหล่งสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นพลังขับเคลื่อนของชาติที่ช่วยกันคิดอ่านแก้ไขปัญหาวิกฤติต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่ชาติบ้านเมืองให้อยู่รอดได้ ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาต้องสร้างคนให้มีปัญญา มีความคิด ความรู้และทักษะสามารถประกอบสัมมาชีพได้ เป็นบุคคลเรียนรู้ตลอดเวลา สามารถปรับเปลี่ยนไปตามสังคมการเรียนรู้หรือสังคมวิชาการ มีความเข้าใจในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรมไทย และความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้งในระดับชุมชน ประเทศ และระดับนานาชาติ (สุธรรม อารีกุล. 2543 : 12 - 13) ประเทศที่จะสามารถก้าวหน้าและพัฒนาได้อย่างกว้างขวาง ย่อมต้องมีสถาบันอุดมศึกษาที่ก้าวหน้าและพัฒนาอยู่เสมอ สถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาประเทศ (มนสิข สิริสมบุญ. 2536 : 78) สำหรับประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนา ดังนั้นการผลิตบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษา จึงเป็นการสร้างกำลังคนที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศ และบัณฑิตที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง จะต้องเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพดี กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการพัฒนาให้สมบูรณ์ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาควรจะมีหน้าที่ในการฝึกสมาธิที่ดีตามความต้องการของสังคม คือ มีการกระทำที่ดีต่อการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม มีศีลธรรมและจริยธรรม เพื่อการอยู่รอดของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม (เสริมศรี ไชยศร, สุรพล บัวพิมพ์ และสุนทรี คนเที่ยง. 2543 : 27 ; อ้างอิงจาก CFAT. 1979 : 158 - 159) นักศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ภารกิจดังกล่าวลุล่วง ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาเป็นวัตถุดิบที่สำคัญที่สุดในระบบการผลิตของสถาบันอุดมศึกษา (ประกอบ คุปรัตน์. 2530 : 187)

ในแต่ละปีการศึกษาจะมีนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ เป็นจำนวนมาก โดยจะเห็นได้จากการจัดทำรายงานสถิติการศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2539 - 2543 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 49) พบว่า ในปีพ.ศ. 2539 มีจำนวนนักศึกษารวม 1,415,711 คน ในปีพ.ศ. 2540 มีจำนวน 1,546,807 คน ต่อมาในปีพ.ศ. 2541

มีจำนวน 1,646,983 คน ในปีพ.ศ. 2542 มีจำนวน 1,633,966 คน และในปีพ.ศ. 2543 มีจำนวน 1,797,830 คน นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเหล่านี้มีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย เจตคติ และระดับคุณธรรม เป็นต้น ความแตกต่างดังกล่าวเกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ เกิดจากพันธุกรรม และเกิดจากสภาพแวดล้อมของแต่ละคน ได้แก่ ครอบครัว สถาบันการศึกษา และสังคม (สำเนาวัชรศิลป์. 2537 : 77) และจากการศึกษาของเอ็ดเวิร์ดและไทเลอร์ (Edward and Tyler. 1965 : 96) พบว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักเรียนนอกเหนือจากสติปัญญา ได้แก่ ความสนใจ ปัญหาส่วนตัว พื้นฐานทางครอบครัว ฐานะทางสังคม สภาพทางบ้าน เป็นต้น ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนมากขึ้น เพราะลักษณะของนักเรียนย่อมแตกต่างกันไปตามสาขาวิชาหรือสถาบันที่ศึกษา (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530ก : 105)

มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เดิมมีชื่อว่า "วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์" ซึ่งได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2516 และได้รับอนุญาตให้เป็นมหาวิทยาลัย สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2535 สภาพปัจจุบันของมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ จัดการศึกษาเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท ซึ่งประกอบด้วยคณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ โดยเปิดสอนทั้งภาคปกติ และภาคค่ำ ดังนี้ ในระดับปริญญาตรี มีหลักสูตรบัญชีบัณฑิต หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต หลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต และหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต ในระดับปริญญาโท มีหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต และหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์. 2545 : 2 - 3) นอกจากนี้มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ยังมีปณิธานแน่วแน่ที่จะประสิทธิ์ประสาทความรู้ ฝึกฝนนักศึกษาให้เป็นผู้มีคุณธรรมอันดีงาม และมีความรับผิดชอบ ต่อตนเองและสังคม พร้อมทั้งจะออกไปเผชิญชีวิตการทำงานโดยการให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งในด้านบริการชุมชน สันทนาการกีฬา ดนตรี และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพิ่มเติมจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน

สำหรับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดตั้งเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาที่มุ่งมั่นความเป็นเลิศทางวิชาการ เพื่อพัฒนาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ ให้เกิดขึ้น เพื่อให้บริการทางด้านวิชาการแก่ชุมชน เพื่อปลูกฝังและก่อตั้งสถาบันหลักทางด้านจริยธรรมในสังคม และเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์. 2545 : 1) และมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ยังมีความมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมการวิจัย เพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ ส่งเสริมวิชาการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการให้ความรู้ทั่วไปให้ความรู้เฉพาะอย่างแก่นักศึกษา เยาวชน และประชาชน โดยการสอน การบรรยาย การฝึกอบรม ตามความเหมาะสมเพื่อพิทักษ์รักษา พัฒนาความรู้ และวัฒนธรรมของสังคมไว้

ให้แก่ชนรุ่นหลัง และถ่ายทอดให้แก่ประชาชนทั่วไป ตามสภาพเศรษฐกิจและสังคม เพื่อประโยชน์ของสังคมและประเทศชาติ อีกทั้งยังเป็นการสนองตอบนโยบายรัฐบาลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545 - 2549 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2545 : 40) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง โดยปฏิรูประบบสุขภาพ ปฏิรูปการศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ ยุกระดับฝีมือของคนไทยให้ได้มาตรฐานและสอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป สามารถคิดเป็น ทำเป็น รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง มีคุณธรรม มีระเบียบวินัย และความรับผิดชอบ

นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษา จะมีอายุประมาณ 17 - 25 ปี ยังอยู่ในวัยเยาวชน โดยเฉพาะวัย 17 - 19 ปี เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530ข : 10) ซึ่งถือว่าเป็นวัยที่ต่อเนื่องจากเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นระยะที่จะมีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เมื่อพิจารณาพัฒนาการของวัยนี้แล้ว พบว่า พัฒนาการทางด้านร่างกาย มีการเจริญเติบโตรวดเร็ว ลักษณะทางเพศปรากฏเด่นชัด การทำงานของระบบประสาทและอวัยวะภายในมีผลต่อความเจริญเติบโต พัฒนาการทางด้านอารมณ์ มีอารมณ์รุนแรง แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยและตรงเกินไป มีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ แยกตัวในบางครั้ง ต้องการพึ่งตนเอง ไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ของบ้าน วิตกกังวลในข้อบกพร่องเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตัวเอง สนใจบุคลิกภาพของตัวเอง อารมณ์ที่พัฒนามากในวัยนี้ ได้แก่ ความโกรธ ความกลัว และความรัก สำหรับพัฒนาการทางด้านสังคมนั้น ต้องการเข้ากลุ่มและต้องการให้กลุ่มยอมรับ ชอบเลียนแบบเพื่อนและคนเด่นคนดัง การเลือกคบเพื่อนจะพิถีพิถันขึ้น ชอบเที่ยวเตร่หาความรู้ แต่งกายตามสมัยนิยม ส่วนพัฒนาการทางด้านปัญญานั้น สามารถใช้ความคิดของตนเองได้อย่างมีเหตุผล ออกความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่นได้ รู้จักมองตัวเองและจะเรียนรู้จากวิถีลองผิดลองถูก รู้จักการปรับตัว ในพัฒนาการทางเพศนั้น จะพยายามปรับตัวให้มีพฤติกรรมทางเพศเป็นที่ยอมรับของสังคมส่วนใหญ่ ในเรื่องของความต้องการและความสนใจมีหลายอย่าง เช่น ต้องการความรัก ต้องการอยากรู้ อยากทดลองในเรื่องเพศ ต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม ต้องการอิสรภาพ ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการการรวมกลุ่ม ต้องการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ ต้องการแบบอย่างที่ดี (สำเนา ขจรศิลป์. 2537 : 75 ; วิทยา นาควัชระ. 2537 :

256 - 257 ; ประยูรศรี มณีสร. 2536 : 75 - 84 ; ปราณี รามสูต. 2529 : 26 - 43) จากการศึกษาพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามีลักษณะที่เป็นไปตามพัฒนาการของวัย ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจลักษณะของนักศึกษา เพื่อจะได้เตรียมช่วยเหลือ ป้องกัน และแก้ไขปัญหานั้นให้นักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาจะได้ประสบความสำเร็จในการศึกษา นอกจากนี้ยังสามารถช่วยในการวางแผนและปรับปรุงการจัดการศึกษา ซึ่งจะช่วยให้เกิดการสูญเสียทรัพยากรและเกิดการสูญเปล่าทางการศึกษาน้อยลง (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544 : 21)

จากการศึกษาและสัมภาษณ์นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ (ชนิษฐา มาตเมธา ; อาคม ดวงแก้ว ; พักวิภา จันทรศรี ; สุพรรณ ไทรเกตุ ; เพ็ญศรี พสภักดี ; วันวิสา จิตลำไย. 2545 : สัมภาษณ์) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์มีปัญหาในด้านต่างๆ ได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านส่วนตัว ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย และปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา

ปัญหาการเรียน พบว่า นักศึกษาไม่ค่อยมีเวลาทบทวนบทเรียน เพราะรายวิชาที่นักศึกษาต้องเรียนมีจำนวนมาก มีการทำรายงาน อภิปราย และทำแบบทดสอบต่างๆ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาทบทวนบทเรียนเท่าที่ควร เนื้อหาที่สอนในแต่ละวิชามีจำนวนมากเกินไป ไม่เป็นปัจจุบัน ขาดความทันสมัย และนักศึกษาไม่สามารถเลือกเรียนรายวิชาที่ตนสนใจได้ทั้งหมด รวมทั้งไม่มั่นใจว่าตนเองสนใจบทเรียนนั้นๆ หรือไม่ ซึ่งในรายวิชาที่เรียนส่วนมากมักจะเป็นการสอนแบบบรรยาย ไม่ค่อยมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้นักศึกษาไม่ค่อยกล้าแสดงออก ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษาเป็นไปได้ยาก นอกจากนี้การใช้บริการของห้องสมุดยังไม่ดีเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะนักศึกษามีจำนวนมากเกินไป และสภาพแวดล้อมในห้องเรียนยังไม่เอื้อต่อการเรียนการสอนเท่าที่ควร

ปัญหาสังคม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจเมื่อต้องเข้าสังคมใหม่ เพราะต้องปรับตัวในหลายๆ ด้าน เช่น พบเพื่อนใหม่ สภาพแวดล้อมใหม่ เป็นต้น ทำให้ขาดความมั่นใจค่อนข้างมาก ไม่กล้าตัดสินใจ นักศึกษาจะคบและสนิทกับเพื่อนเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ขาดการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนต่างกลุ่ม เพราะจะกลัวการเปลี่ยนแปลงและไม่อยากเปลี่ยนแปลงจากที่เป็นอยู่เดิม

ปัญหาด้านส่วนตัว พบว่า นักศึกษามักวิตกกังวลกับเรื่องต่างๆ เช่น รายได้ รายจ่าย การเรียน และเกิดความท้อแท้เมื่อพบว่าตนเองทำผิดพลาด หรือทำได้ไม่ดีพอ รวมทั้งนักศึกษาบางส่วนที่ยังวิตกกังวลเรื่องครอบครัว ทำให้เกิดปัญหากระทบกับการเรียน และเกิดเป็นความวิตกกังวลตลอดเวลา

ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย พบว่า สถานที่อยู่อาศัยของนักศึกษาส่วนมากมักจะไกลจากมหาวิทยาลัย ไม่สะดวกในการเดินทางมาเรียน ถ้าเป็นที่อยู่อาศัยที่ใกล้ๆ มหาวิทยาลัยจะมีราคาแพง ส่วนในสถานที่ที่อยู่อาศัยที่มีราคาถูก สิ่งอำนวยความสะดวกมักไม่ค่อยมี หรือมีน้อย บางแห่งอาจใช้การไม่ได้ ไม่มีความเป็นส่วนตัว เสียงดัง ไม่มีสมาธิในการทบทวนบทเรียน นอกจากนี้ที่อยู่อาศัยบางแห่งขาดกฎระเบียบที่ดี ทำให้ผู้อยู่อาศัยขาดมารยาทของการอยู่ร่วมกัน

ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา พบว่า กิจกรรมส่วนใหญ่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ขาดการปลูกฝังให้นักศึกษาทำกิจกรรมอื่นๆ นอกเหนือจากการเรียน และการจัดกิจกรรมมักจะขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี ทำให้ไม่ทั่วถึง นักศึกษาบางคนไม่ทราบว่ามีการจัด

กิจกรรมอะไร จัดที่ไหน และเกิดประโยชน์อะไรจากการจัดกิจกรรม ทำให้นักศึกษาที่อยากเข้าร่วมกิจกรรมไม่สามารถทำได้

จากข้อมูลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ประสบกับปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษาในลักษณะใด มีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางแก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ได้แก่ ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์แนะแนว และอาจารย์ที่ปรึกษา ได้เข้าใจถึงปัญหาของนักศึกษาและนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนช่วยเหลือ ป้องกัน และแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับนักศึกษา รวมทั้งนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมนักศึกษา ตลอดจนสภาพแวดล้อมต่างๆ ให้เหมาะสมกับนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาในทุกด้าน อีกทั้งมีคุณลักษณะตามที่สถาบันต้องการ เพื่อจะได้เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพของสังคมและประเทศชาติต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา
2. ประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้
3. เปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิสำเนาของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์แนะแนว และอาจารย์ที่ปรึกษาของมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ในการปรับปรุงการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมนักศึกษา และการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นแนวทางแก่ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์แนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษา รวมไปถึงผู้ปกครอง ที่จะได้ร่วมมือช่วยแก้ปัญหาของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาอยู่ในสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
เอเชียอาคเนย์ ปีการศึกษา 2545 จำนวน 4,093 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 เพศ ได้แก่

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ชั้นปี ได้แก่

1.2.1 ชั้นปีที่ 1

1.2.2 ชั้นปีที่ 2

1.2.3 ชั้นปีที่ 3

1.2.4 ชั้นปีที่ 4

1.3 คณะ ได้แก่

1.3.1 คณะบริหารธุรกิจ

1.3.2 คณะวิศวกรรมศาสตร์

1.3.3 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

1.3.4 คณะนิติศาสตร์

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่

1.4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่าหรือ

เท่ากับ 2.25

1.4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่

2.26 - 2.75

1.4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.76

ขึ้นไป

1.5 ภูมิสำเนาของนักศึกษา ได้แก่

1.5.1 กรุงเทพมหานครและปริมณฑล

1.5.2 ต่างจังหวัด

- 1.6 รายรับของนักศึกษา เฉลี่ยต่อเดือน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่
 - 1.6.1 รายรับระดับต่ำ ได้แก่ ต่ำกว่า 5,000 บาท
 - 1.6.2 รายรับระดับปานกลาง ได้แก่ ระหว่าง 5,000 - 8,000 บาท
 - 1.6.3 รายรับระดับสูง ได้แก่ มากกว่า 8,000 บาท
- 1.7 อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ได้แก่
 - 1.7.1 รับราชการ
 - 1.7.2 รัฐวิสาหกิจ
 - 1.7.3 รับจ้าง
 - 1.7.4 อาชีพส่วนตัว
 - 1.7.5 เกษตรกรรม
 - 1.7.6 อื่นๆ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาด้านต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ทั้ง 5 ด้าน คือ

- 2.1 ปัญหาด้านการเรียน
- 2.2 ปัญหาด้านสังคม
- 2.3 ปัญหาด้านส่วนตัว
- 2.4 ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย
- 2.5 ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาของนักศึกษา หมายถึง สภาพที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกวิตกกังวล ลังเลใจ ซึ่งทำให้เป็นอุปสรรคต่อนักศึกษาในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งปัญหาออกเป็น 5 ด้าน คือ

1.1 ปัญหาด้านการเรียน หมายถึง สภาพที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกวิตกกังวล ลังเลใจเกี่ยวกับการปรับตัวทางการเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน สภาพแวดล้อมทางวิชาการเกี่ยวกับห้องเรียนและห้องสมุด

1.2 ปัญหาด้านสังคม หมายถึง สภาพที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกวิตกกังวล ลังเลใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย สภาพแวดล้อมทางสังคมกลุ่มเพื่อน อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

1.3 ปัญหาด้านส่วนตัว หมายถึง สภาพที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกวิตกกังวล ลังเลใจเกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย สุขภาพจิต ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว

1.4 ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย หมายถึง สภาพที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกวิตกกังวล ลังเลใจเกี่ยวกับสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก ความสะอาดความปลอดภัยและบรรยากาศของสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก

1.5 ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา หมายถึง สภาพที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกคับข้องใจ ไม่สบายใจ ความรู้สึกวิตกกังวล ลังเลใจเกี่ยวกับการทำกิจกรรมประเภทต่างๆ เมื่อนักศึกษามีเวลาว่างนอกเหนือจากเวลาเรียน เช่น กิจกรรมด้านกีฬา กิจกรรมด้านศิลปและวัฒนธรรม กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมด้านส่งเสริมวิชาการ เป็นต้น

2. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

3. ชั้นปี หมายถึง ระดับชั้นในการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ในปีการศึกษา 2545 โดยแบ่งออกเป็น 4 ชั้นปี ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

4. คณะ หมายถึง สาขาวิชาที่เปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ในปีการศึกษา 2545 ได้แก่

- 4.1 คณะบริหารธุรกิจ
- 4.2 คณะวิศวกรรมศาสตร์
- 4.3 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
- 4.4 คณะนิติศาสตร์

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนที่เป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผลการเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่าหรือเท่ากับ 2.25

5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ผลการเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.26 - 2.75

5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลการเรียนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.76 ขึ้นไป

6. ภูมิถิ่นานของนักศึกษา หมายถึง สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักเดิมของนักศึกษา ก่อนเข้ามาศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

- 6.1 กรุงเทพมหานครและปริมณฑล
- 6.2 ต่างจังหวัด

7. รายรับของนักศึกษา หมายถึง จำนวนเงินที่นักศึกษาได้รับจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการใช้จ่ายต่างๆ ในแต่ละเดือน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

- 7.1 รายรับระดับต่ำ หมายถึง ต่ำกว่า 5,000 บาท
- 7.2 รายรับระดับปานกลาง หมายถึง ระหว่าง 5,000 - 8,000 บาท
- 7.3 รายรับระดับสูง หมายถึง มากกว่า 8,000 บาท ขึ้นไป

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่อยู่คณะต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่มีภูมิฐานะต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน
6. นักศึกษาที่มีรายรับต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน
7. นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาสาระดังนี้ คือ ลักษณะของนักศึกษา ประเภทของนักศึกษา ปัญหาของวัยรุ่น ปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปัญหาของนักศึกษาด้านการเรียน ปัญหาของนักศึกษาด้านสังคม ปัญหาของนักศึกษาด้านส่วนตัว ปัญหาของนักศึกษาด้านที่อยู่อาศัย ปัญหาของนักศึกษาด้านการใช้เวลาว่าง และการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

ลักษณะของนักศึกษา

วัยของผู้เรียนในสถาบันอุดมศึกษาจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 17 - 25 ปี และจะใช้ชีวิตศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาโดยประมาณ 4 ปี ซึ่งวัยนี้ถือว่าเป็นช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต (สุปาณี สนธิรัตน์. 2530 : 11 ; สุชา จันทน์เอม. 2540 : 136 ; ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2540 : 329)

ชีวิตในสถาบันอุดมศึกษาของนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มาก กล่าวคือ ไม่ได้มีแต่เฉพาะการได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังมีการเปลี่ยนแปลงในอุดมคติ ความเชื่อ และบุคลิกภาพอีกด้วย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในและนอกห้องเรียน รวมถึงอาจารย์ เพื่อน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวของนักศึกษา ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักศึกษาทั้งสิ้น นอกจากนี้ในการทำความรู้จักหรือศึกษา ลักษณะบางประการของนักศึกษา จะช่วยให้การวางนโยบายและแนวทางปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาตรงตามความต้องการกับวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530ก : 106) ซึ่งสอดคล้องกับไพฑูรย์ สินลารัตน์ ที่ได้กล่าวว่า การทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของนักศึกษา เพื่อจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ (พรชูลี อาชวอำรุง. 2525 : 194 - 195 ; ไพฑูรย์ สินลารัตน์. ม.ป.ป.) คือ

1. เพื่อเป็นผู้รู้เกี่ยวกับนักศึกษา เป็นการศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับนักศึกษาในทุกด้าน
2. เพื่อเป็นผู้จัดบริการให้กับนักศึกษา เป็นการนำความรู้เกี่ยวกับนักศึกษาเพื่อประโยชน์และประยุกต์ใช้ในการดำเนินกิจกรรมนักศึกษา รวมทั้งบริการอื่นๆ เช่น การให้คำปรึกษา การให้ทุน การดูแลหอพัก เป็นต้น
3. เพื่อเป็นผู้สอนนักศึกษาที่ดี เป็นการศึกษาและเข้าใจนักศึกษาเพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

ทองเรียน อมรชกุล (2525 : 38 - 39) ได้เสนอลักษณะของนิสิต โดยจำแนกเป็นชั้นปีไว้ ดังนี้

นิสิตชั้นปีที่ 1 นิสิตพวกนี้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเพื่อหวัง (1) ความสำเร็จในเชิงวิชาการ สนใจในการศึกษาหาความรู้ความคิดต่างๆ (2) ต้องการเข้าใจตนเอง (Self - Understanding) เข้าใจปัญหาของโลก รวมทั้งแสวงหาเอกลักษณ์ของตน (3) แสวงหาฐานะส่วนตัว (4) มีความเป็นมิตร ผูกพันอยู่กับเพื่อนและชอบรวมอยู่ในกลุ่ม และ (5) เป็นผู้มีมนุษยธรรม สุภาพเรียบร้อย ให้ความคุ้มครองและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ความรู้สึกทั่วไปของนิสิตพวกนี้ในการเข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัย คือ มีความรู้สึกกระตือรือร้นระหว่างความกลัวและความตื่นเต้น พวกนี้จะเข้าร่วมกิจกรรมทุกประเภทในมหาวิทยาลัย

นิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตพวกนี้มักจะเกิดความไม่พอใจมหาวิทยาลัย แต่ในบางกรณี นิสิตก็เพียงแต่จะมีความเบื่อและรู้สึกเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายต่อสภาพทั่วไปในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะพวกนี้ถูกทอดทิ้งและไม่ได้รับการเอาใจใส่ จนกระทั่งนิสิตเกิดความรู้สึกเองขึ้นมาว่าตนเองเป็นคนขาดความรับผิดชอบ ดังนั้นทางออกของนิสิตเหล่านี้ คือ การริเริ่มสร้างเสริมความเป็นแบบแผนของกลุ่มย่อยขึ้นมาจนเกิดเป็นวัฒนธรรมเพื่อนฝูงขึ้น (Peer Culture)

นิสิตชั้นปีที่ 3 อันเนื่องมาจากความเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 มาแต่เดิม นิสิตชั้นปีที่ 3 จะมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของตนเองเป็นเอกลักษณ์ที่สูงมาก สำหรับในกลุ่มนิสิตปีที่ 3 ด้วยกันเองจะมีความคิดเห็นแตกแยกออกไปน้อยมาก กล่าวคือ มีความคิดไปในแนวเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ มีค่านิยมคล้ายคลึงกัน และทุกคนจะมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ลักษณะที่คล้ายกับนิสิตปีที่ 2 คือ ความไม่พอใจมหาวิทยาลัยในด้านต่างๆ รวมทั้งวิพากษ์วิจารณ์มหาวิทยาลัยอย่างรุนแรงเช่นเคย

นิสิตชั้นปีที่ 4 นิสิตพวกนี้มีแนวโน้มที่จะหันความสนใจออกไปจากมหาวิทยาลัย จะไม่เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจการต่างๆ ของมหาวิทยาลัย เริ่มตั้งแต่ไม่สนใจวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของนิสิต (Student Culture) รวมทั้งไม่ยอมรับระเบียบประเพณีของนิสิตด้วยกันเอง โดยส่วนใหญ่แล้วจะสนใจกับเรื่องส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะสนใจเกี่ยวกับชีวิตภายหลังสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรีไปแล้ว

สำหรับข้อสังเกตที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตชั้นปีที่ 1 และปีที่ 4 นั้น จะพบว่าเป็นได้ทั้งมิตรและศัตรูต่อกัน ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 นั้น จะเป็นเพื่อนฝูงกันก็ต่อเมื่อเรียนวิชาที่เหมือนกันและอยู่ในชั้นเดียวกันเท่านั้น อย่างไรก็ตามนิสิตปีที่ 2 และปีที่ 3 ส่วนใหญ่ก็ต่างคนต่างอยู่และไม่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งต่อกันและกัน

และนอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีความใกล้เคียงกับลักษณะของนักศึกษาในประเทศไทย ดังนี้ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530ข : 43)

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 รู้สึกสนใจ ตื่นเต้นต่อทุกๆ สิ่งที่อยู่รอบด้าน ทั้งกิจกรรมการเรียนหรือกิจกรรมทางสังคมในมหาวิทยาลัย ต้องการที่จะเรียน มีความตั้งใจในการศึกษา และอยากปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งจะสนิทสนมและเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์
2. นักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาจะไม่ค่อยพอใจอาจารย์ มีความคิดเห็นขัดแย้งและเป็นปฏิปักษ์ต่อมหาวิทยาลัย มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
3. นักศึกษาชั้นปีที่ 3 นักศึกษามักจะสงบเงียบ ชอบอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ มีความเฉยเมยต่อสังคมมหาวิทยาลัยและการเรียน มีความคิดที่จะเริ่มมีเพื่อนต่างเพศ
4. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาจะไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย เริ่มที่จะสนใจเกี่ยวกับการงาน การศึกษาต่อ และความก้าวหน้าในอนาคต

คอฟแมน (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544 : 21 - 22 ; อ้างอิงจาก Kauffman. n.d.) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนักศึกษา โดยแบ่งลักษณะของนักศึกษาไว้ 6 ลักษณะ คือ

1. ผู้ที่เข้ามาแสวงหาความรู้และมุ่งมั่นตกลงปลงใจในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งเขามีความเชื่อถือในศาสตร์นั้นๆ นักศึกษาอยากให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตจริงกับวิชาที่เรียน แต่มักจะผิดหวัง เพราะไม่ได้พบเช่นนั้น
2. ต้องการแสวงหาความมั่นคงทางสังคม เพราะบางครั้งเมื่อเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยแล้วจะเกิดความรู้สึกเหมือนคนหลงทาง การที่เข้ามาวิทยาลัยเพราะนักศึกษานิกรว่าจะเป็นสิ่งที่ทำให้เขาได้คลายความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับที่บ้าน พยายามหาทางคิดห่างบ้านโดยต้องการอิสระ จึงต้องการคนที่ช่วยสนองความต้องการทางจิต หากคนที่ถูกใจเป็นเพื่อน
3. เป็นคนมีอุดมคติและใจดี แต่บางครั้งสิ่งแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยได้ทำลายอุดมคตินั้นเสีย อยากที่จะช่วยคนอื่น และสนใจปัญหาของสังคม ซึ่งในด้านนี้มหาวิทยาลัยจะไม่ได้นึกถึง หรือเห็นความต้องการของนักศึกษา จึงไม่ได้คอยช่วยจัดประสบการณ์หรือเปิดโอกาสให้ได้ทดลองทำงานที่ใช้วิชาการที่เรียนอยู่ในห้องเรียนกับชีวิตประจำวัน
4. มีความกระตือรือร้นที่จะเรียน แต่เพราะว่ามีสิ่งยั่วยุรอบด้านที่ผลักดันให้หันเหทิศทางไปทางอื่นๆ กิจกรรมต่างๆ สนุกสนานกว่า ไม่ต้องกังวล เตือนเนื้อร้อนใจและได้รับการบีบคั้นจากการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาไว้สูงมาก เมื่อเข้ามาศึกษาแล้วไม่เป็นไปตามที่คาดหวังก็รู้สึกเสียใจและผิดหวังมาก จึงต้องหันความสนใจไปสู่ด้านอื่นๆ ซึ่งบางครั้งอาจนำไปสู่ปัญหาการเล่นการพนันและการติดยาเสพติด ซึ่งจะเป็นผลร้ายต่อตัวเอง สังคม และประเทศชาติ

5. ต้องการค้นพบตนเอง นักศึกษาต้องการความเป็นตัวของตัวเอง แต่ส่วนใหญ่มักจะไม่วางใจในความปรารถนาและทุกสิ่งในตัวเองนัก นอกจากนี้การเรียนในระดับอุดมศึกษาสาขาวิชาบางประเภทไม่ได้ช่วยให้นักศึกษาได้ค้นพบความสามารถของตนเอง บางครั้งทำให้นักศึกษาเข้าใจผิดว่าตนเองโง่มาก เพราะเพียงสาเหตุจากการสอบไล่ตกเพียง 1 วิชาเท่านั้น จึงเป็นเหตุให้ไม่สามารถพัฒนาความสามารถด้านอื่นๆ ขึ้นมาได้เลย

6. มีความขัดแย้งและมีความรู้สึกที่เป็นปฏิปักษ์ต่อการบริหาร ลักษณะของนักศึกษาในด้านนี้อาจเปลี่ยนไปในบางมหาวิทยาลัยที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาร่วมในการตัดสินใจของมหาวิทยาลัยบ้าง โดยการมีนักศึกษาตัวแทนที่มีส่วนร่วมในการบริหารจะทำให้เขาได้รับข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องขึ้นเพราะเขาเชื่อว่า ผู้แทนของเขาต้องมีความภักดีต่อกลุ่ม ดังนั้นข้อมูลที่ได้ย่อมมีความเที่ยงตรง และสิ่งที่เป็นตัวแทนของนักศึกษาย่อมสนองความต้องการของพวกเขาได้อย่างดี

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530ข : 54 - 55) ได้แบ่งลักษณะของนักศึกษาตามระดับสติปัญญา แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. ประเภทเฉลียวฉลาดและไว นักศึกษาประเภทนี้มีความมั่นใจในตนเองสูง มีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน ชอบศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้ได้เร็ว เข้าใจในเนื้อหาวิชาและอธิบายเนื้อหาในหัวข้อต่างๆ นั้นได้เป็นอย่างดี นักศึกษาประเภทนี้มีเพียงร้อยละ 5 ของนักศึกษาทั้งหมด

2. ประเภทฉลาด นักศึกษาประเภทนี้มีความพร้อมในการศึกษา มีความคิดเห็นเชิงเหตุผลดี สามารถเรียนได้ทุกวิชา เมื่ออาจารย์บอกถึงหัวข้อที่จะสอน และอธิบายเพิ่มเติมเพียงเล็กน้อยก็เข้าใจสาระที่สอนได้เป็นอย่างดี นักศึกษาประเภทนี้มีเพียงร้อยละ 15 ของนักศึกษาทั้งหมด

3. ประเภทปานกลาง นักศึกษาประเภทนี้มีความพร้อมบางประการ เช่น ความพร้อมด้านพื้นฐานความรู้ แต่ไม่พร้อมเรื่องการเงิน หรือมีความพร้อมเรื่องการเงิน แต่ไม่พร้อมเรื่องวิชาการ ไม่เข้าใจวิธีการจดคำบรรยาย ขาดการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง อาจารย์จำเป็นต้องบอกถึงหัวข้อที่จะสอน อธิบายสาระแต่ละหัวข้ออย่างชัดเจน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ นักศึกษาประเภทนี้มีเพียงร้อยละ 70 ของนักศึกษาทั้งหมด

4. ประเภทอ่อน นักศึกษาประเภทนี้เรียนรู้ค่อนข้างช้า อาจารย์จำเป็นต้องบอกถึงหัวข้อที่จะสอน และอธิบายเนื้อหาในแต่ละหัวข้ออย่างชัดเจน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบต้องอธิบายซ้ำๆ หลายครั้ง บอกเหตุผลที่สอนและประโยชน์ที่ได้จากการเรียน รวมทั้งให้ทำแบบฝึกหัดประกอบ นักศึกษาประเภทนี้มีเพียงร้อยละ 10 ของนักศึกษาทั้งหมด

และจากการประชุมสัมมนา เมื่อวันที่ 18 - 20 เมษายน 2536 ณ ทบวงมหาวิทยาลัย และโรงแรมเอเชีย พัทยา จังหวัดชลบุรี โดยมีการอภิปรายเรื่อง “ลักษณะนักศึกษา” ซึ่งการอภิปรายครั้งนี้ มีผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน คือ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และสมสุข ชีระพิจิตร ได้กล่าวถึง ลักษณะของนักศึกษาจากการมองของอาจารย์ โดยเปรียบเทียบอดีตกับปัจจุบัน กล่าวคือ ลักษณะของนักศึกษาในอดีต จะมีลักษณะที่เด่นชัด คือ เคารพอาวุโส ไม่กล้าแสดงออก สนใจเฉพาะเรื่อง มีความสามัคคี หัวอ่อน มีความอดทน สนใจที่จะกิจกรรม มีความรับผิดชอบ ไม่มีความรอบคอบ ขาดประสบการณ์ ส่วนลักษณะของนักศึกษาในปัจจุบัน คือ เคารพผู้ใหญ่หน่อย กล้าแสดงออกมากขึ้น มีความสนใจกว้างขวาง ไม่ค่อยมีความสามัคคี มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงขึ้น มีความอดทนน้อยลง สนใจกิจกรรมน้อยลง ไม่รอบคอบ ขาดประสบการณ์ ขาดความรับผิดชอบ จากลักษณะของนักศึกษาดังกล่าวที่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต อาจเกิดจากการได้รับอิทธิพลมาจากนักคิด นักปรัชญา และอิทธิพลจากแฟชั่น (สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. 2537 : 29 - 34)

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 23) กล่าวว่า ลักษณะพิเศษของนักศึกษา คือ มีความกระตือรือร้นและความสนใจในสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ และทนไม่ได้ที่จะพบเห็นสภาพความไม่ถูกต้องหรือความไม่ยุติธรรมในสังคม มีชีวิตเป็นอิสระในการคิด และกล้าแสดงออก ดังนั้นจึงทนไม่ได้ที่จะเห็นข้อผิดพลาดของผู้ใหญ่ และมีการดำเนินการแก้ไขที่ล่าช้า อีกทั้งสภาพความขัดแย้งและข้อบกพร่องในสังคมที่นักศึกษาเห็นจะทำให้บั่นทอนจิตใจและเป็นแรงกระตุ้นให้พยายามสู้เพื่อเรียกร้องในสิ่งที่ถูกต้อง ส่วนธรรมชาติของนักศึกษา คือ สนใจในเรื่องเกี่ยวกับสังคม และมักคิดว่าเมื่อเรียนแล้วจะทำอะไรให้แก่สังคมบ้าง ในบางวิชาที่อาจารย์ผู้สอนมิได้บอกกล่าว หรือช่วยให้นักศึกษาคิดได้ว่าวิชาดังกล่าวเกี่ยวพันกับชีวิตปัจจุบันอย่างไร นักศึกษาก็จะเกิดความเบื่อหน่ายวิชานั้นขึ้นมาทันที เพราะมองไม่เห็นว่าจะเกี่ยวข้องกับชีวิตอนาคตของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 37) ที่ได้กล่าวถึง ลักษณะที่สำคัญของนักศึกษา คือ มีความสนใจในทุกด้าน และมีความอยากรู้อยากเห็น กระหายใคร่รู้ใคร่เรียน (Curiosity)

เอนทวิทเติล (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530ก : 105 - 106 ; อ้างอิงจาก Entwistle. n.d.) ได้ศึกษาลักษณะของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยต่างประเทศตามสาขาวิชาต่างๆ พบว่า

1. นักศึกษาสาขาอักษรศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มีลักษณะทางภาษาดี มีค่านิยมทางสุนทรียศาสตร์สูง มีเหตุผล เจ้าอารมณ์ มีบุคลิกภาพไม่แน่นอน และไม่มีเหตุผลในด้านการเมืองหรือเศรษฐกิจ
2. นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ มีลักษณะทางด้านคำนวณสูง มีอารมณ์มั่นคง เป็นนักอนุรักษ์นิยม มีระเบียบแบบแผน มีค่านิยมทางสุนทรียศาสตร์ต่ำ แต่มีความคิดทางการเมืองสังคม และเศรษฐกิจสูง

3. นักศึกษาสหสาขาสังคมศาสตร์ มีลักษณะไม่ใฝ่สูง จิตใจคับแคบ แต่เจ้าปัญญา และมีความสนใจในเรื่องการเมืองและเศรษฐกิจสูง

นอกจากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของนักศึกษาประเทศตามสาขาวิชาต่างๆ แล้ว วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา ได้ทำการสำรวจปัญหาต่างๆ ของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ ปี 2523 ซึ่งได้ข้อมูลรายงานจากการสัมภาษณ์นิสิตปริญญาตรีปีที่ 1 โดยนิสิตปริญญาโท ภาควิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ลักษณะนิสิตครุศาสตร์ มีดังนี้ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544 : 14)

1. ปีที่ 1 ก่อนข้างจะมีความไม่มั่นใจในตนเอง ไม่ค่อยกล้าตอบปัญหาต่างๆ มีปัญหาการปรับตัว ก่อนข้างเหงา เพราะไม่ค่อยมีเพื่อน ต้องการความเอาใจใส่ดูแลจากอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาค่อนข้างสูง ยังปรับตัวการเรียนระดับอุดมศึกษาไม่ได้

2. ปีที่ 2 พุดจาจะฉาน ลักษณะคล่องแคล่ว มีความมั่นใจขึ้น แต่ยังมีปัญหาเรื่องการลงทะเบียน และการเรียน เช่นเดียวกับปีที่ 4 ส่วนอาจารย์ที่ปรึกษานั้น ปีที่สอง เห็นว่าพบยาก และไม่ค่อยเป็นกันเองกับนิสิต

3. ปีที่ 3 มีลักษณะเกาะกลุ่มกับเพื่อนๆ แกว่ตันไทร และโรงอาหาร ไม่ค่อยสนใจกิจกรรมต่างๆ แต่สนใจเป็นพี่ของน้องปีที่ 1 และอยากมีส่วนร่วมในการทำงานบริหารกิจการนิสิตในระดับคณะ มีความสนใจวิชาที่เรียนมาก และคิดว่าอยากจะทำอะไรเพื่อให้มหาวิทยาลัยดีขึ้น

4. ปีที่ 4 กำลังฝึกสอนอยู่ ไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องพบอาจารย์ที่ปรึกษาเหมือนปีที่ 1 ปีที่ 2 แต่มีปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์นิเทศก์ อาจารย์พี่เลี้ยง นักเรียนที่ฝึกสอนแทน ปัญหาที่เป็นเหมือนกันตั้งแต่ปี 1 ถึงปี 4 คือ การจัดกลุ่มเรียน การลงทะเบียน นอกจากนี้นิสิตปีที่ 4 มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่สนใจวิชาการ และความคิดเห็น มีความเป็นตัวของตัวเอง และมั่นใจในตนเองมาก

ถึงแม้ว่านักศึกษาจะมีจุดอ่อนหรือข้อผิดพลาดหลายประการ เนื่องมาจากการขาดประสบการณ์ก็ตาม แต่โดยทั่วไปแล้ว นักศึกษาเป็นคนที่มีความกระตือรือร้น อยากจะทำงาน ใจกว้าง สนใจที่จะเรียน ดังนั้นหากอาจารย์ไม่ทำความรู้จักและเข้าใจลักษณะของนักศึกษา จะเท่ากับว่าได้ทำลายความอยากรู้อยากเห็น และยังเป็นการลดระดับความปรารถนาในการพัฒนาสติปัญญาของนักศึกษาอีกด้วย และถ้าหากอาจารย์จะทราบว่าลักษณะของนักศึกษาต้องการอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่แปลกใหม่ อยากเห็นบรรยากาศของการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากการเรียนและการรับฟังอาจารย์เพียงฝ่ายเดียวเหมือนกับการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งอาจารย์จะต้องพิถีพิถันในการเลือกรูปแบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับลักษณะของนักศึกษา เพื่อจะได้ผลการเรียนรู้ให้เป็นที่น่าพอใจและดีกว่าเดิม

มีเกรดเฉลี่ยสูง และมีพุดคุยแต่วิชาการนอกห้องเรียนเป็นประจำ โดยทั่วไปแล้วนักศึกษาในกลุ่มนี้มุ่งศึกษาหาความรู้จริงๆ ลักษณะที่เห็นได้ง่าย ได้แก่ การชอบเข้าไปศึกษาหาความรู้ในห้องสมุด ห้องปฏิบัติการ และเข้าร่วมในการสัมมนาทางวิชาการ ระดับความมุ่งมั่นของนักศึกษาในกลุ่มนี้ คือ การได้เข้าไปศึกษาต่อในระดับหลังปริญญาตรี หรือเข้าศึกษาต่อในสถาบันอาชีวศึกษาชั้นสูง พฤติกรรมของนักศึกษาในกลุ่มนี้ก็เพื่อความเป็นนักการศึกษาและนักวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงดังเช่นครูอาจารย์ทั่วไป โดยสรุปนิสัยพวกนี้เห็นว่า มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริมสติปัญญา และเปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้อย่างเต็มที่

1.2 พวกต่อต้านรุกราน (Nonconformist Subculture) นักศึกษาในกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีความคิดอ่านในเชิงวิชาการและสติปัญญาดี แต่มักไม่ยุ่งเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย คือ ปลีกตัวออกห่าง โดยทั่วไปแล้วนักศึกษาในกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะแสวงหาสิ่งที่มีความหมายเฉพาะต่อชีวิตของตนเท่านั้น มีความสนใจในเรื่องการประกอบอาชีพเพียงเล็กน้อย และไม่ชอบร่วมกิจกรรมนักศึกษา ลักษณะเด่นของนักศึกษาในกลุ่มนี้ คือ การแสดงความก้าวร้าวไม่เห็นด้วย (Aggressive Nonconformist) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อการบริหารมหาวิทยาลัย และมักไม่ยุ่งกับกิจการของมหาวิทยาลัยรวมทั้งครูอาจารย์ กล่าวโดยสรุป นักศึกษาในกลุ่มนี้ชอบลีลาในการดำเนินชีวิตที่เป็นแบบฉบับของตนเอง มุ่งสร้างเสริมเอกลักษณ์ของตนเองโดยเฉพาะ มีความตระหนักรู้ในตนเอง (Self - Awareness) รวมทั้งมีความไม่พึงพอใจต่อองค์กรที่ตนสังกัดอยู่ ลักษณะนักศึกษาที่จัดอยู่กลุ่มนี้รวมเอาพวกที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปทัสถานของกลุ่มด้วย เช่น ฮิปปี (Hippies) พวกชอบใช้ชีวิตสนุกสนาน (Bohemians) พวกชอบเล่นการเมือง (Political Activists) พวกหัวกบฏ (Rebels) พวกวางเฉย (Apathetic Students) และพวกนักศึกษาที่มีลักษณะแปลกไม่เหมือนนักศึกษาทั่วไป (Alienated Students)

1.3 พวกที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย (Collegiate Subculture) นักศึกษาในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะทำตัวจงรักภักดีต่อมหาวิทยาลัย และปฏิบัติตามสอดคล้องกับความต้องการของมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามนักศึกษาในกลุ่มนี้จะไม่เป็นผู้หมกมุ่นในวิชาการแต่ประการใด แต่จะนิยมใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ชอบเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตรทุกอย่างรวมทั้งกีฬา ชอบรวมกลุ่มอยู่และมีเพื่อนสนิทมิตรสหายมากมาย เนื่องจากนิสัยเหล่านี้ต้องไปเกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยครูอาจารย์ ดังนั้นการอุทิศตนเองเพื่อการศึกษาเล่าเรียนจึงมีน้อยไป สรุปว่านักศึกษาในกลุ่มนี้ชอบสังคมและเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษต่างๆ

1.4 พวกตั้งใจศึกษาอบรมเพื่อการประกอบอาชีพ (Vocational Subculture) นักศึกษาในกลุ่มนี้โดยปกติแล้วไม่ชอบการศึกษาเล่าเรียนในทางวิชาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องใช้สติปัญญาอย่างสูง และในขณะเดียวกันก็ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมของมหาวิทยาลัย แต่นักศึกษาประเภทนี้ยอมรับว่า การศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นการฝึกฝนทางอาชีพ (Off-the - Job Training) อย่างแท้จริง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ปริญญาบัตร และเพื่อการปรับปรุงอาชีพหรืองานที่ทำได้ขึ้นเหนือสิ่งอื่นใด พวกนักศึกษาในกลุ่มนี้จะไม่ใส่ใจกับการออกความคิดเห็น การเรียนรู้

ในเชิงวิชาการ กิจกรรมทางสังคม และกิจกรรมนอกหลักสูตร โดยสรุปแล้วนักศึกษาในกลุ่มนี้ มุ่งฝึกฝนเพื่อตนเองจะได้ออกไปประกอบอาชีพให้ได้ผลดี

2. ลักษณะโครงสร้างของนักศึกษาตามแนวคิดของนิวคอมบ์ (The Newcomb Subculture Model) โดยนิวคอมบ์ (Newcomb) ได้ศึกษาประเภทและลักษณะเฉพาะของกลุ่มของนักศึกษาหญิงที่ Bennington College โดยจำแนกนักศึกษาออกตามคุณลักษณะเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้

2.1 พวกที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Creative Individualists) นักศึกษาหญิงประเภทนี้มองตนเองในแง่ที่ว่า ตนมีสติปัญญา มีทุกสิ่งทุกอย่างเหนือนักศึกษาอื่น โดยทั่วไปแล้วนักศึกษาพวกนี้มักจะยึดถือความคิดดังกล่าว พร้อมทั้งปฏิบัติจริงจึงโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นที่ยอมรับของสังคมหรือไม่ ความจริงแล้วนักศึกษาหญิงเหล่านี้เป็นผู้มีจินตนาการสูง มีความคิดอิสระและอุทิศตนเพื่อการเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์อย่างแท้จริง ดังนั้นนักศึกษาหญิงพวกนี้มักจะเรียนวิชาเอกทางนาฏกรรม (Drama) ศิลปะ (Art) หรือวรรณคดี (Literature)

2.2 พวกที่มีความบ้าดีเดือด (The Wild Ones) นักศึกษาหญิงพวกนี้มีลักษณะพิเศษ คือ มีความเป็นอิสระ ต่อต้านความมีหัวไปทางอนุรักษนิยม และไม่ชอบทำงานหนัก ตรงกันข้ามนักศึกษาพวกนี้ชอบความสนุกสนาน และชีวิตที่ตื่นเต้น โดยทั่วไปแล้วนักศึกษาพวกนี้เป็นคนไม่เรียบร้อย อยู่ไม่สุข และเปิดเผย ชอบงานรื่นเริง ทำตนเด่นอยู่เสมอ และเป็นคนหลงตนเอง

2.3 พวกนักวิชาการ (Scholars) นักศึกษาหญิงพวกนี้ให้ความสนใจกับการเรียนรู้และการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอยู่เสมอ เอาใจใส่รับผิดชอบต่อการปรับปรุงตนเองและมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในห้องสมุด โดยทั่วไปแล้วนักศึกษาหญิงพวกนี้เป็นคนมีเหตุมีผลรู้จักการวิเคราะห์ แต่เป็นคนที้ออกจะแคบทางด้านสังคมและมีเพื่อนฝูงน้อย

2.4 พวกที่ยุ่งกับสังคม (The Social Groups) นักศึกษาหญิงพวกนี้จะให้ความสนใจกับงานสังคม แต่ในขณะเดียวกันจะทำงานหนักเพื่อนเรียนรู้ให้ผ่าน โดยธรรมชาติของความสนใจแล้ว นักศึกษาหญิงพวกนี้เป็นคนรักสนุก ชอบมีนัดกับเพื่อนต่างเพศเสมอ เนื่องจากเป็นคนชอบสังคมในที่สุดก็จะกลายเป็นคนที่รู้จักกันทั่วไป ซึ่งมีผลทำให้เป็นอุปสรรคต่อความเจริญทางด้านสติปัญญาต่อไป

2.5 พวกที่ชอบทำตนเป็นหัวหน้า (Leaders) นักศึกษาหญิงประเภทนี้มีความสนใจเป็นพิเศษในองค์กรนักศึกษา (Student Government) และมักจะเข้าไปมีตำแหน่งต่างๆ ในองค์กรดังกล่าว รวมทั้งในชุมชนหรือกลุ่มนักศึกษาประเภทต่างๆ ลักษณะที่เห็นได้ชัดเจน คือ การทำตนเป็นผู้รอบรู้และเป็นเจ้ากี้เจ้าการในกิจการทั้งหลาย

2.6 พวกที่มีหัวรุนแรงในทางการเมือง (Political Activist) นักศึกษาหญิงกลุ่มนี้โดยจิตใจแล้วมีวิญญาณของนักปฏิรูป (Civic - minded Reformist) ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเมืองในระดับมหาวิทยาลัย หรือการเมืองในระดับประเทศหรือในท้องถิ่นก็ตาม ลักษณะพิเศษที่สำคัญ

ของนักศึกษาหญิงประเภทนี้ คือ ชอบการแข่งขัน การให้ความสนใจกับงานที่ติดต่อประชาชน (Public Affairs) สิทธิและหน้าที่ของพลเมืองรวมทั้งนโยบายหรือประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของประชาชนทั่วไป

นอกจากลักษณะโครงสร้างของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย (The Clark and Trow Subculture Model) และลักษณะโครงสร้างของนักศึกษาตามแนวคิดของนิวคอม (The Newcomb Subculture Model) ที่ได้กล่าวไปแล้ว ยังสามารถใช้ทฤษฎีของฮอลแลนด์ (Holland's Theory of Personality Types) ซึ่งได้กล่าวถึง บุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจงกับนักศึกษาเท่านั้น แต่โดยทางปฏิบัติสามารถจะนำมาใช้กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ และจากทฤษฎีดังกล่าวนี้ ฮอลแลนด์ (Holland) เป็นผู้ให้เหตุผลว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลจากการกระทำของบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นฮอลแลนด์จึงได้ศึกษาและพัฒนาแนวความคิดเกี่ยวกับรูปแบบของบุคลิกภาพ เรียกว่า ประเภทของบุคลิกภาพ (Personality Types) ขึ้นมา โดยฮอลแลนด์ (Walsh, 1973 : 66 - 67 ; อ้างอิงจาก Holland, n.d.) ได้จำแนกประเภทของบุคลิกภาพดังกล่าวออกเป็น 6 ประการ ดังนี้

1. บุคคลที่มองเห็นสิ่งต่างๆ ตามสภาพความเป็นจริง (Realistic Person) บุคคลประเภทนี้ โดยทั่วไปมักมีพฤติกรรมก้าวร้าว ค่อนข้างจะเป็นพวกอนุรักษนิยม และสนใจในกิจกรรมที่ใช้เครื่องจักรกลมากกว่ากิจกรรมทางสังคม มีความไวต่อการรับรู้ทางประสาทสัมผัส เป็นคนชอบอ่าน ชอบแก้ปัญหา หลีกเลี่ยงงานที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างบุคคล นอกจากนี้ยังเป็นบุคคลที่พยายามศึกษาปัญหาที่เป็นรูปธรรมมากกว่าปัญหาที่มีลักษณะเป็นนามธรรม

2. บุคคลที่ชอบการศึกษาค้นคว้า (Investigative Person) บุคคลประเภทนี้ชอบการศึกษาค้นคว้ามากกว่าแก้ปัญหาโดยตรง งานที่ชอบมักมีลักษณะคลุมเครือ มีเงื่อนไข และสนุกสนานกับการหาแง่คิดต่างๆ เพื่อให้เกิดความกระจ่างแจ่มแจ้ง แนวโน้มทั่วไปของบุคคลประเภทนี้มักเป็นพวกนักวิทยาศาสตร์ มีความคิดสร้างสรรค์รอบคอบ ได้รับความสำเร็จ มีความเป็นอิสระ ขี้อายและชอบการเปลี่ยนแปลง (Radical)

3. บุคคลที่ชอบสังคม (Social People) บุคคลประเภทนี้ให้ความสนใจเกี่ยวกับสังคมสูงมาก โดยมากบุคคลประเภทนี้ชอบสอน ทำหน้าที่บำบัดแก้ไข เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบสูงมาก มีมนุษยสัมพันธ์และยอมรับแรงดลใจที่มีลักษณะเป็นสตรีสูงศักดิ์แบบโบราณ แม้ว่าคนประเภทนี้จะมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้ แต่จะไม่เข้าไปคลุกคลีเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ระหว่างบุคคล แนวโน้มโดยทั่วไปของบุคคลประเภทนี้ คือ หลีกเลี่ยงการแก้ปัญหาในเชิงปัญญา หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องใช้ร่างกาย รวมทั้งกิจกรรมที่มีขั้นตอนกำหนดไว้ตายตัว

4. บุคคลที่มีหัวโบราณ (Conventional Person) บุคคลประเภทนี้ชอบความมีระเบียบเรียบร้อย โดยเฉพาะในแง่ภาษา ชอบเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อยู่เสมอ โดยทั่วไปแล้วบุคคลประเภทนี้พยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ยังไม่กระจ่างชัดเจน รวมทั้งสถานการณ์ที่

ถ้าความยังเป็นปัญหาขัดแย้งกันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ปกติแล้วพวกอนุรักษนิยมนี้เป็นพวกที่มีระเบียบกฎเกณฑ์ มีการควบคุมตนเองสูงมากและนิยมการมีอำนาจและฐานะ

5. บุคคลที่มีลักษณะเป็นผู้จัดงานธุรกิจ (Enterprising People) บุคคลประเภทนี้พูดเก่ง ชอบครอบงำผู้อื่น สังคมเก่ง รวมทั้งชักจูงผู้อื่นเก่งด้วย โดยทั่วไปแล้วบุคคลประเภทนี้จะพยายามอย่างยิ่งเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจและฐานะ และมีความหวังที่จะเป็นผู้มีอิทธิพลสูงในงานสาธารณะชน (Public Affairs) ดังนั้นจึงชอบที่จะเป็นหัวหน้าชุมชน เป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านการเงินธุรกิจและอื่นๆ

6. บุคคลที่เป็นนักศิลปะ (Artistic People) บุคคลประเภทนี้มีความต้องการที่จะแสดงออกซึ่งความเป็นเอกลักษณ์บุคคล และริเริ่มสิ่งใหม่ๆ โดยไม่ลอกเลียนแบบ (Original) แนวโน้มโดยทั่วไปจะเป็นคนไม่ชอบสังคม มีความซาบซึ้ง มีอารมณ์ และมีคุณลักษณะที่มีแนวโน้มเป็นผู้หญิงแบบอนุรักษนิยมมากกว่าผู้ชาย ลักษณะพิเศษคนประเภทนี้ คือ เป็นพวกไม่เป็นระเบียบ และสามารถควบคุมตัวเองได้น้อยมากและชอบคลุกคลี

นอกจากนี้ในทางจิตวิทยา ทฤษฎีบุคลิกภาพตามแนวคิดของนิวคอมบ์ เทอนเนอร์ และคอนเวอร์ส (Newcomb, Turner and Converse) ได้กำหนดประเภทของคนตามโครงสร้างของ Spranger ซึ่งทฤษฎีบุคลิกภาพนี้น่าจะใช้กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ สามารถแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้ (ทองเรือน อมรัชกุล, 2525 : 38)

1. พวกยึดทฤษฎี บุคคลพวกนี้จะสนใจความจริงการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ชอบหาเหตุผลหรือตั้งข้อสังเกตมาประกอบทฤษฎี รวมทั้งหาหลักฐานมาพิสูจน์ด้วย
2. พวกนักเศรษฐกิจ บุคคลพวกนี้จะยึดถือเอาความเป็นประโยชน์มาเป็นหลักใหญ่ของการดำเนินชีวิต ทั้งนี้มักยึดทางปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี การพิจารณาสิ่งต่างๆ จำต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ การใช้สอยและการเพิ่มพูนสมบัติมากกว่าความสวยงาม
3. พวกรักสวยรักงาม บุคคลพวกนี้มักเป็นพวกนิยมศิลปะยึดถือความดีความงาม ความมีสุนทรีย์ ตลอดจนความกลมกลืนอันเป็นรากฐานในการเลือกและตัดสินใจในชีวิต
4. พวกนิยมสังคม บุคคลพวกนี้ชอบใช้ชีวิตตามชมรม สโมสรต่างๆ มีความรักเพื่อนมาก มักจะมีความสุขถ้าหากไม่ได้อยู่ในหมู่เพื่อนฝูงหรือญาติพี่น้องมิตรสหาย
5. พวกนักการเมือง บุคคลพวกนี้มีลักษณะสำคัญ คือ สนใจในอำนาจ ต้องการเป็นผู้นำ และชอบที่จะปกครองผู้อื่น พวกนี้ยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งความมีอำนาจและอื่นๆ ดังกล่าวมาข้างต้น
6. พวกเคร่งศาสนา บุคคลพวกนี้จะยึดถือคติทางศาสนาเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ในบางกรณีจะมีความสนใจกับศาสตร์ที่ลึกลับ เมื่อเกิดความไม่สบายใจจะหันเข้าหาวัดและอาศัยพระเป็นที่พึ่งทางใจ

และหากจะพิจารณาประเภทของนักศึกษาตามแนวความคิดของทองเรือน อมรัชกุล (2525 : 39 - 40) พบว่า สามารถจำแนกนักศึกษาได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. พวกที่เรียนอย่างเดียว นักศึกษาพวกนี้จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับการศึกษาเล่าเรียน ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา มักอยู่ในห้องสมุดตลอดเวลาการมาศึกษาในมหาวิทยาลัย กล่าวคือ จะอุทิศตนให้ตำราและคำสอนของอาจารย์
2. พวกที่ไม่สนใจศึกษาเล่าเรียน นักศึกษาพวกนี้จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับกิจกรรมนักศึกษา ชอบที่จะเป็นผู้นำต่าง ๆ ในองค์กรและชมรม โดยมากนักศึกษาเหล่านี้จะคิดว่าการศึกษาเล่าเรียนที่แท้จริง มีใช้อยู่ในตำราและการสอนของอาจารย์ แต่จะเกิดจากการมีประสบการณ์ด้วยตนเอง

3. พวกที่ดำเนินสายกลาง นักศึกษาพวกนี้จะใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนจากตำราและคำสอนของอาจารย์ ควบคู่ไปกับการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษา

นอกจากการศึกษาประเภทของนักศึกษาตามแนวความคิดของทองเรือน อมรัชกุล ยังพบได้อีกว่าประกอบ กุปรัตน์ (2530 : 186) ได้ชี้ให้เห็นถึงประเภทของนักศึกษาตามแนวความคิดของครอส (Patricia Cross) ซึ่งแบ่งออกตามความสามารถเฉพาะด้านได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. เก่งคิด (Ideas) นักศึกษาประเภทนี้มีความสามารถในการใช้ความคิด เนื้อหาวิชาและทฤษฎีได้มากกว่าคนอื่น
2. เก่งคน (People) นักศึกษาประเภทนี้มีทักษะในการทำงานกับผู้อื่นได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ รู้จักการสื่อความหมาย การติดต่อ หรือการจัดการที่ต้องเกี่ยวกับคน
3. เก่งงาน (Things) นักศึกษาประเภทนี้จะไม่ค่อยมีความถนัดทฤษฎี เมื่อทำงานที่ต้องลงมือปฏิบัติจะสามารถทำได้

ปัญหาของวัยรุ่น

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และสมสุข วีระพิจิตร ได้อภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง “ลักษณะนักศึกษา” โดยกล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอายุ 18 - 22 ปี เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ต้องการอิสระภาพ ต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน มีการตอบโต้พฤติกรรมต่างๆ โดยไม่มีเหตุผล เป็นวัยที่มีความคิดเพื่อฝัน ฟุ้งซ่าน (สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. 2537 : 26 - 27) และวิทยา นาควัชร ได้ให้ความเห็นว่า วัยรุ่นมีลักษณะแตกต่างกันไปทั้งในยามปกติและในยามที่มีความคับขันของชีวิตหรือต้องเผชิญกับอุปสรรคและความคับข้องใจในชีวิต และหากจะแบ่งลักษณะวัยรุ่นทั่วๆ ไปแล้ว สามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. พวกจิตใฝ่ดี ได้แก่ พวกที่มีจิตใจใฝ่ดีจะทำแต่สิ่งที่ดีทั้งในยามปกติและในยามคับขัน เป็นปฏิปักษ์ต่อความชั่วหรือสิ่งที่ผิดกฎหมาย มีความรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลา พวกนี้มีคุณธรรมประจำใจ ไม่เกเร ซื่อสัตย์ ถึงเวลาที่มีความคับข้องใจหรือมีอุปสรรคในชีวิตเข้า มักจะพยายามหาทางออกโดยการช่วยตัวเองชนิดที่ไม่ผิดกฎหมายและไม่ผิดศีลธรรม

2. พวกจิตไม่ใฝ่ดี ซึ่งจะแยกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

2.1 พวกจิตเฉยๆ ไม่ใฝ่ดีและไม่ใฝ่ชั่ว ไม่ค่อยมีความกระตือรือร้น ไม่อยากช่วยตัวเอง แต่ไม่ถึงกับจะทำให้ใครเดือดร้อน อาจจะมีชีวิตอยู่ไปวันหนึ่งๆ ไม่คิดถึงโครงการในอนาคต ไม่อยากต่อสู้ จะรู้สึกว่าแพ้และหมดกำลังใจได้ง่ายๆ เมื่อพบกับอุปสรรคหรือความคับข้องใจของชีวิต อยากอยู่เฉยๆ ไม่คิดหาทางช่วยเหลือตัวเอง มองดูผิวเผินไม่น่าจะเป็นพิษเป็นภัยอะไร แต่บุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มจะถูกชักจูงให้กลายเป็นพวกที่มีจิตใฝ่เลวได้

2.2 พวกจิตใฝ่เลว พวกนี้มักจะมึนจิตใจที่ฝักใฝ่อยู่กับการทำผิดหรือทำไม่ดีตลอดเวลา ทั้งในเวลาปกติ หรือในเวลาที่มีความคับข้องใจ หรือมีอุปสรรคของชีวิต คิดแต่จะเอาเปรียบคนอื่น เอาแต่ได้ ถึงคนอื่นลำบากหรือมีทุกข์มาก ลักษณะของความเห็นแก่ตัวเบียดเบียนคนอื่นจะมีสูง ยิ่งในยามที่มีอุปสรรคของชีวิตหรือเวลาที่มีความคับข้องใจ จะยิ่งพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองรอดพ้นจากความลำบากเหล่านั้น แม้แต่เป็นการผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมต่างๆ (วิทยา นาควัชร. 2537 : 288 - 290)

นอกจากนี้ประยูรศรี มณีสร (2536 : 180 - 186) ได้ชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่เกิดปัญหาของวัยรุ่นที่เกิดจากพัฒนาการด้านต่างๆ คือ ปัญหาการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ปัญหาการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ ปัญหาพัฒนาการทางด้านสังคม ปัญหาพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ปัญหาเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว ปัญหาการตามเพื่อน ปัญหาอันเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านการเงิน และปัญหาอื่นๆ

วัยรุ่นเป็นช่วงวัยของชีวิตที่ถือได้ว่ายุ่งยากสับสนมากที่สุด เพราะขาดประสบการณ์และความสามารถในการปรับตัว จึงทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นมากกว่าวัยอื่นๆ ซึ่งอาจจะแบ่งปัญหาของวัยรุ่นออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ (สุภาณี สนธิรัตน์. 2530 : 11 ; วิทยา นาควัชร. 2537 : 292 - 296)

1. ปัญหาที่เกิดจากตัวของวัยรุ่นเอง (Self - Originated Aspect) ปัญหาที่เกิดจากตัวของวัยรุ่นเองนั้น เป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งจะทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าวุ่นใจและวิตกกังวลเกี่ยวกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ เช่น การมีหนองครา เสียงแตกหัว การหลั่งน้ำอสุจิ และการมีประจำเดือน ตลอดจนปัญหาความอยากเด่นอยากมีชื่อเสียง ปัญหาทางการเรียนที่เรียนยากขึ้น และปัญหาในการปรับตัวทั้งกับเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ เป็นต้น

2. ปัญหาที่เกิดจากสังคมมองวัยรุ่นว่ามีปัญหา (Social Response Aspect) โดยทั่วไปแล้วสังคมหรือผู้ใหญ่จะไม่เข้าใจและมองการกระทำหลายๆ อย่างของวัยรุ่นว่ามีปัญหาไม่ว่าจะเป็นแฟชั่นการแต่งกายแปลกๆ ใหม่ ๆ การเดินร่า การคบเพื่อนมากๆ ทั้งเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ ซึ่งแท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหา หากแต่เป็นความต้องการตามปกติของวัยรุ่นที่ผู้ใหญ่ควรจะเข้าใจ ดูแลเอาใจใส่และรู้จักผ่อนปรนให้วัยรุ่นมีโอกาสดำเนินการแสดงออกภายในขอบเขตที่เหมาะสมก็จะไม่เกิดปัญหา

3. ปัญหาที่เกิดจากปฏิกิริยาต่อต้านของวัยรุ่นที่มีต่อสังคม (Reaction Aspect) ปัจจุบันนี้ปัญหาของวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาที่มาจากปฏิกิริยาที่มีต่อสังคมทั้งสิ้น ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงและยากต่อการแก้ไข เพราะเมื่อวัยรุ่นคิดว่าสังคมหรือผู้ใหญ่ไม่เข้าใจ และมองว่าเป็นคนมีปัญหา ดังนั้นจะแสดงออกด้วยการต่อต้านกฎเกณฑ์ที่ผู้ใหญ่วางไว้ หรือกระทำการต่างๆ เป็นการประชดตัวเองเพื่อจะได้เป็นคนλεύ่งขึ้น เนื่องจากวัยรุ่นยังไม่มีควมยั้งคิดที่ดีและการใช้เหตุผลยังขึ้นอยู่กัอารมณ์ ถ้าผู้ใหญ่เข้าใจและยอมรับจะช่วยให้ปฏิกิริยาที่รุนแรงของวัยรุ่นลดลงจนไม่เกิดปัญหาได้

ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม (2527 : 142 - 144) ได้สรุปปัญหาของวัยรุ่นที่พบมากได้แก่ ปัญหาทางด้านการเรียน ปัญหาทางด้านส่วนตัว ปัญหาการบีบคั้นทางจิตใจ และปัญหาทางด้านบุคลิกภาพ

ปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

การที่นักศึกษามีจำนวนมากขึ้น จึงทำให้เกิดปัญหาหลายๆ ด้าน โดยปัญหาเหล่านั้นอาจมาจากตัวนักศึกษา จากสภาพการเรียนการสอน จากอาจารย์ หรือจากสิ่งแวดล้อมในสถาบัน เมื่อพิจารณาแล้วสามารถแยกเป็นประเด็น ดังนี้ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530 : 15 - 22)

1. ค่านิยมการศึกษาระดับอุดมศึกษา ครอบครัวและสังคมผลักดันให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกิดความเข้าใจว่า ปริญญาบัตรเป็นสิ่งที่มีความหมายและมีความสำคัญต่อชีวิตในอนาคต โดยไม่ตระหนักในความไม่พร้อมของนักศึกษา และเมื่อนักศึกษาไม่พร้อมที่จะเรียน จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่ายหรือไม่สามารถจะเรียนได้

2. ความผิดหวังต่อสภาพการคัดเลือก หลังจากที่ได้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้พยายามสอบเข้าในสถาบันอุดมศึกษาแล้ว แต่จะเห็นได้ว่ามีนักศึกษาจำนวนมากไม่น้อยที่ตกอยู่ในสภาพความไม่พึงพอใจในสถาบันหรือคณะที่สอบคัดเลือกได้ เมื่อใจไม่รักและไม่สามารภปรับตัว จึงทำให้เกิดผลกระทบไปสู่การศึกษาและชีวิตของนักศึกษาเหล่านั้น

3. ขาดจุดมุ่งหมายของชีวิต มีนักศึกษาจำนวนน้อยมากที่จะสามารถบอกจุดมุ่งหมายของชีวิตได้ว่า ตนเองต้องการจะประกอบอาชีพใดในอนาคต ซึ่งเกิดเนื่องมาจากการขาดการแนะแนวอาชีพที่ดีในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเมื่อนักศึกษาขาดจุดมุ่งหมายของชีวิต จึงทำให้นักศึกษาคิดว่าขอให้สอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาจะเป็นแห่งใดก็ได้ ดังนั้นเมื่อสอบเข้าได้ก็ไม่สามารถกำหนดแผนการทำงานหรือการศึกษาต่อ เมื่อสำเร็จการศึกษาในอนาคต นักศึกษาหลายคนจึงประสบกับความผิดหวัง

4. ขาดการแนะแนวด้านอาชีพ ในปัจจุบันนักศึกษาได้รับข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการศึกษาและอาชีพน้อย จึงไม่สามารถจะตัดสินใจได้ถูกต้องว่า ควรจะเลือกศึกษาในสาขาวิชาชีพใด หากมีบุคลากรนักศึกษาที่พร้อมจะให้ข้อมูลกับนักศึกษาทราบก่อนที่จะเลือกสาขาวิชา จะช่วยส่งผลให้นักศึกษามีความมั่นใจในวิชาที่เลือกเรียนมากขึ้น

5. ปัญหาการเงิน มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในขณะศึกษาในระดับอุดมศึกษา สาเหตุมาจากผู้ปกครองไม่สามารถส่งเสียค่าเล่าเรียนได้ ทำให้นักศึกษาเกิดความคับข้องใจ เป็นห่วง กังวล เนื่องจากไม่มีเงินจ่ายค่าหน่วยกิต หรือบางครั้งไม่มีเงินแม้แต่ค่าอาหารกลางวัน จนทำให้กระทบกระเทือนต่อผลการเรียน

6. ปัญหาครอบครัว มีนักศึกษาบางคนที่เป็นโรคหรือมารดาเสียชีวิตไปแล้ว หรือมีครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ เมื่อนักศึกษาต้องมีสภาพครอบครัวที่สูญเสียผู้อุปการะ อาจทำให้นักศึกษาเกิดความว้าวุ่น ว้าวุ่น คับข้องใจ ไม่มีผู้ให้คำปรึกษาหรือให้ความเห็นในการแก้ปัญหา ทำให้มีผลมาสู่ห้องเรียนหรือการปรับตัวกับสภาพการศึกษา

7. ปัญหาสุขภาพ นักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาส่วนตัวติดต่อมาสู่สถาบันอุดมศึกษา เช่น ปัญหาด้านสุขภาพ และนอกจากปัญหาด้านสุขภาพทางกายแล้ว นักศึกษาอีกหลายคนยังมีปัญหาทางจิตอีกด้วย ซึ่งอาจเกิดจากความวิตกกังวลเรื่องการเรียนรู้ การปรับตัวกับเพื่อน ปัญหาครอบครัว หรือปัญหาส่วนตัว

8. ปัญหาการเรียน เนื่องจากการเรียนในระดับอุดมศึกษา เป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาพยายามศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักค้นคว้า รู้จักใช้ข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการสังเกต ชักถาม จดจำ สืบค้น ปฏิบัติจริง และจากการอ่าน การเรียนในระดับนี้จึงยากกว่าระดับมัธยมศึกษา นักศึกษามีโอกาสใกล้ชิดอาจารย์ผู้สอนน้อยกว่า และต้องรู้จักขวนขวายฝึกตนเอง สร้างวินัยในตนเอง ด้านการจัดการเรียนค่อนข้างอิสระเสรี นักศึกษาจะไปไหนมาไหนโดยสะดวก ไม่มีอาจารย์คอยดูแลหรือบังคับให้เข้าชั้นเรียน จึงเป็นเหตุให้หลายคนที่ไม่รู้จักบังคับใจตนเอง จนทำให้สอบตก เมื่อได้คะแนนไม่ดีก็ยิ่งเกิดความท้อถอยมากยิ่งขึ้น เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน เกิดความเบื่อการฟังคำบรรยาย ไม่มีกำลังใจที่จะศึกษาค้นคว้าหรือเกิดแรงจูงใจให้อยากเรียน ปัญหาการเรียนอาจนำมาซึ่งความคับข้องใจ จึงเป็นสาเหตุให้นักศึกษาบางคนเป็นโรคจิต และบางคนถึงกับฆ่าตัวตาย

ส่วนสำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (2537 : 27) กล่าวว่า ปัญหาของนักศึกษาที่พบในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 3 ประการ ได้แก่ ปัญหาด้านการศึกษาเล่าเรียนและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ ปัญหาด้านการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และด้านอารมณ์และสังคม ซึ่งปัญหาเหล่านี้มาจากความต้องการของตนเองตามธรรมชาติ ตามพัฒนาการ ตามวัย เนื่องจากนักศึกษายังปรับตัวไม่ทัน และมาจากการขาดความเข้าใจระหว่างตัวนักศึกษากับผู้ใหญ่อีก

สำเนา ขจรศิลป์ (2537 : 84 - 88) กล่าวว่า นักศึกษาก็เหมือนบุคคลธรรมดา ที่ย่อมต้องมีปัญหาซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ปุถุชน แต่ที่ต่างไปจากบุคคลธรรมดา คือ นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย คือ ผู้ใหญ่ในวัยต้น เป็นวัยที่ยังมีประสบการณ์ในชีวิตน้อย เป็นวัยที่ต้องปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์ต่างๆ อีกมาก อีกประการหนึ่ง นักศึกษาก็ยังไม่มีรายได้ จึงต้องพึ่งพาอาศัยบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องในด้านค่าใช้จ่ายในการศึกษา นอกจากนั้น การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นสูง ที่ต้องใช้ทั้งสติปัญญาและทักษะในการศึกษามาก จึงทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวล และเกิดปัญหาได้เช่นกัน ปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการเลือกสาขาวิชา

เนื่องจากการแนะแนวอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศไทยยังมีน้อยมาก นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่จึงยังไม่รู้จักตนเองดีพอ ยังไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ และตลาดแรงงานที่เพียงพอ จึงทำให้ไม่สามารถเลือกสอบเข้าศึกษาในสาขาวิชาที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัดของตนเอง เมื่อได้ศึกษาเล่าเรียนไปแล้วก็พบว่าตนเองไม่ชอบ หรือไม่มีความถนัดในการศึกษาในสาขาวิชานั้นจึงทำให้มีปัญหาในการศึกษาเล่าเรียน นักศึกษาบางคนอาจมีความสามารถในการศึกษาในสาขาวิชานั้น แต่ก็อาจไม่ชอบอาชีพในสาขาวิชานั้น จึงทำให้นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการศึกษาเล่าเรียน ทำให้ผลการเรียนตกต่ำ

2. ปัญหาการปรับตัว

เมื่อนักศึกษาสามารถสอบผ่านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้แล้ว ปัญหาแรกที่นักศึกษาส่วนมากต้องประสบ คือ การปรับตัวเข้ากับระบบงานของสถาบันอุดมศึกษา และสภาพแวดล้อมใหม่ ระบบงานที่มักก่อให้เกิดปัญหากับนักศึกษา คือ ระบบการลงทะเบียนเรียนวิชาต่างๆ ซึ่งหลายสถาบันมักมีระบบการลงทะเบียนที่มีความสลับซับซ้อนมาก เมื่อนักศึกษาได้ลงทะเบียนเรียนแล้ว ระบบการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาก็มักแตกต่างกันระบบการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา นักศึกษาเป็นจำนวนมากยังขาดทักษะในการเรียน เช่น การจดคำบรรยาย การค้นคว้า และศึกษาด้วยตนเอง ตลอดจนการแบ่งเวลาเพื่อการศึกษาเล่าเรียนที่ถูกต้อง

ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ มีความสำคัญมาก นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ภายนอกสถาบันอุดมศึกษาต้องเดินทางไปกลับ ระหว่างที่พัก และสถาบันอุดมศึกษาทุกวัน เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษามีจำนวนน้อยกว่าโรงเรียนมัธยม

ศึกษามาก และตั้งอยู่ห่างไกลจากบ้านนักศึกษา นักศึกษาจึงต้องเดินทางเป็นระยะทางมากขึ้น ต้องใช้เวลาเดินทางมากขึ้น ต้องออกจากบ้านตั้งแต่ตอนเช้าตรู่และกลับถึงบ้านในเวลาค่ำ นักศึกษาส่วนมากจึงต้องปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ นอกจากนั้นสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่ง ยังมีระบบการประชุมเพื่อซ้อมเพลงเชียร์ และการต้อนรับน้องใหม่ที่นักศึกษารุ่นพี่ใช้การบังคับขู่เข็ญ นักศึกษาใหม่ด้วยวิธีรุนแรง เช่น การขู่ตะคอก การบังคับให้วิ่ง และการลงโทษ นักศึกษาใหม่ด้วยวิธีการต่างๆ การประชุมเพื่อซ้อมเพลงเชียร์ และการต้อนรับน้องใหม่ด้วยวิธีดังกล่าว ทำให้เกิดปัญหากับนักศึกษาใหม่ทั้งทางด้านสุขภาพ ร่างกาย ปัญหาสุขภาพจิต และปัญหาการศึกษาเล่าเรียน จึงทำให้นักศึกษาใหม่มีปัญหาในการปรับตัวมากขึ้น

3. ปัญหาด้านที่พักอาศัย

สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ส่วนใหญ่ไม่มีหอพักให้นักศึกษา บางสถาบันที่มีหอพักให้นักศึกษาพักอาศัย ก็มีหอพักจำนวนน้อยไม่เพียงพอความต้องการของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาต้องอยู่กันอย่างเบียดเสียดแออัดมาก ปัญหาด้านที่พักอาศัยของนักศึกษาจึงมีแทบทุกสถาบัน โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จะมีหอพักให้นักศึกษาน้อยมาก นักศึกษาส่วนใหญ่จึงต้องพักอาศัยภายนอกสถาบัน จึงทำให้ขาดบรรยากาศการใช้ชีวิตในสถาบัน (Campus Life) ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ช่วยในด้านการเรียนการสอนและพัฒนา นักศึกษาเป็นอย่างดี นอกจากนั้นการที่นักศึกษาต้องพักอาศัยภายนอกสถาบัน ยังก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสวัสดิภาพของนักศึกษา และปัญหาอื่นๆ อีกหลายประการ เช่น ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ตลอดจนปัญหาที่เกี่ยวกับสุขภาพที่เกิดจากมลภาวะ

4. ปัญหาที่เกี่ยวกับครอบครัว

นักศึกษาเป็นจำนวนมาก มีความวิตกกังวลกับปัญหาของครอบครัวที่บ้าน ซึ่งมีหลายประการด้วยกัน บางครอบครัวอาจมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ต้องหาเงินส่งให้นักศึกษาเล่าเรียน บางครอบครัวอาจมีปัญหความขัดแย้งระหว่างบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างนักศึกษากับบิดามารดาหรือระหว่างบิดากับมารดา ย่อมมีผลกระทบต่อ นักศึกษามาก ถ้าความขัดแย้งระหว่างบิดา มารดา มีความรุนแรงมากถึงขั้นการหย่าร้าง ซึ่งปัจจุบันมีมากขึ้นก็ย่อมมีผลกระทบต่อนักศึกษา ทั้งทางด้านความรู้สึกเสียใจ และด้านการเงินที่ต้องใช้ในการศึกษาเล่าเรียน บางครอบครัวมีปัญหาด้านความเจ็บป่วยของบิดามารดา ถ้าความเจ็บป่วยนั้นมีความรุนแรงถึงขั้นบิดาหรือมารดาต้องเสียชีวิต ย่อมเกิดปัญหากับนักศึกษาทั้งทางด้านความรู้สึกเสียใจและด้านการเงินที่เป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาด้วย

5. ปัญหาด้านสุขภาพ

โดยทั่วไปนักศึกษาซึ่งเป็นคนวัยหนุ่มสาวที่มีร่างกายแข็งแรง แต่นักศึกษาเป็นจำนวนมากก็ยังคงมีความเจ็บป่วยอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตคน นอกจากนั้นการศึกษาระดับ อุดมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาขั้นสูงต้องใช้ทั้งสติปัญญา และความวิริยะอุตสาหะมาก จึงทำให้นักศึกษาเกิดความอ่อนเพลียเมื่อยล้า บางครั้งก็มีความกดดัน และความเครียดมากเมื่อ

นักศึกษาเกิดความอ่อนเพลียมีความกดดัน และความเครียดมากเป็นเวลานาน อาจทำให้เกิดความเจ็บป่วยขึ้นได้ ปัญหาด้านสุขภาพจึงเป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของนักศึกษา

6. ปัญหาที่เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา

นักศึกษากลุ่มที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย เป็นกลุ่มที่ชอบทำกิจกรรม นักศึกษาประเภทต่างๆ เช่น กิจกรรมส่วนกลาง กิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรม กีฬา และบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น เนื่องจากปัจจุบันนักศึกษากลุ่มนี้มีสัดส่วนน้อยลง ทำให้นักศึกษาที่ทำกิจกรรมมีจำนวนน้อยลงตามไปด้วย นักศึกษาที่เป็นกรรมการชมรมกิจกรรมนักศึกษาจึงต้องทำงานมากขึ้น ต้องใช้เวลาในการทำกิจกรรมมาก นักศึกษาบางคนให้ความสำคัญกับกิจกรรมนักศึกษามาก จนทำให้มีปัญหาทางด้านการเรียน ถึงแม้ว่ากิจกรรมบางประเภท เช่น กิจกรรมด้านกีฬาคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้นักศึกษาที่จะเข้าร่วมแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.0 ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดผลเสียต่อการเรียนของนักกีฬา แต่กิจกรรมอีกหลายประเภทก็ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ดังกล่าวไว้ จึงทำให้นักศึกษาที่ทำกิจกรรมนักศึกษาหลายคนมีปัญหาทางด้านการเรียน

7. ปัญหาด้านการเรียน

นอกจากปัญหาที่เกี่ยวกับทักษะการเรียนในระดับอุดมศึกษาแล้ว ปัญหาด้านการเรียนยังอาจเกิดจากปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือหลายปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งย่อมทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียนกับนักศึกษา คือ ทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาดrop ได้ และถ้านักศึกษามีปัญหาใดปัญหาหนึ่งอยู่ในระดับมาก หรือมีปัญหามากหลายปัญหาในขณะเดียวกัน จะมีผลกระทบทำให้นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนมาก จึงมีความจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาต้องจัดให้มีฝ่ายกิจการนักศึกษา เพื่อจัดบริการต่างๆ ให้นักศึกษาเพื่อช่วยลดหรือขจัดปัญหา ให้นักศึกษามีความพร้อมในการศึกษาเล่าเรียน

และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่ามีดังต่อไปนี้

กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการสำรวจปัญหาส่วนตัว สังคม และการเรียน ของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชายมีปัญหาการเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ ปัญหาส่วนตัว และปัญหาสังคม ส่วนนักเรียนหญิงมีปัญหาส่วนตัวมากที่สุด รองลงมา คือ ปัญหาการเรียน และปัญหาสังคม

นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม (2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีปัญหาด้านหลักสูตร ปัญหาด้านการเรียนการสอน ปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการศึกษา และปัญหาเกี่ยวกับความไม่สมหวังเมื่อเข้ามาศึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่โดยส่วนรวมค่อนข้างน้อย

มนูญ เป้นเจริญ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ปัญหาสังคม และปัญหาการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และ

นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ประสบปัญหาทั้ง 3 ด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ปัญหาการเรียน ปัญหาสังคม และปัญหาส่วนตัว ส่วนนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 ประสบปัญหาทั้ง 3 ด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ปัญหาการเรียน ปัญหาส่วนตัว และปัญหาสังคม

ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีปัญหาเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัญหาการเรียน ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการใช้เวลาว่าง ปัญหาสังคม ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาการเงิน และปัญหาครอบครัว

ยี่สุน เสรีบูรณะพงศ์ (2526 : 71) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาส่วนตัว สังคม และการเรียนของนิสิตต่างจังหวัด ซึ่งกำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัญหาของนิสิตต่างจังหวัดที่เด่นที่สุด คือ ปัญหาการเรียน รองลงมา คือ ปัญหาส่วนตัว และปัญหาสังคมตามลำดับ

วรรณ ปุณฺณโชติ และวัชร ทรัพย์มี (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและการให้บริการคำปรึกษาแนะแนว พบว่า ปัญหาของนิสิตนักศึกษารวม 10 มหาวิทยาลัย นักศึกษามีปัญหาเรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัญหาในด้านกิจกรรมและการพักผ่อนหย่อนใจ ปัญหาในด้านการปรับตัวด้านการเรียน ปัญหาในด้านเพศ ปัญหาในด้านอารมณ์และความรู้สึกเกี่ยวกับตน ปัญหาในด้านบ้านและครอบครัว ปัญหาในด้านสุขภาพ ปัญหาในด้านบุคลิกภาพ ปัญหาในด้านเพื่อนและการเข้าสังคม และปัญหาในด้านการเงิน

วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาประสบปัญหา 12 ด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านการบริหารงานของมหาวิทยาลัย ด้านหอพักและบรรยากาศทั่วไป ด้านปรับตัวทางการเรียน ด้านการสอนและความสัมพันธ์กับอาจารย์ ด้านหลักสูตรการศึกษา ด้านบุคลิกภาพ ด้านกิจกรรมนักศึกษา ด้านศาสนาและศีลธรรม ด้านเพศ ด้านการเงิน ด้านสุขภาพ และด้านเพื่อนและการเข้าสังคม

พิมพ์มาส ดัณฑ์เจริญรัตน์ (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคตาก ปีการศึกษา 2531 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ ปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย และปัญหาด้านที่อยู่อาศัยตามลำดับ

สมใจ พิศณุวงษ์รักษ์ (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการของนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการบริหารและการปกครองนักศึกษา ปัญหาด้านบริการและสวัสดิการของมหาวิทยาลัย และปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน ซึ่งปัญหาทั้ง 3 ด้านนี้มีร้อยละสูงสุดจากทั้งหมด 12 ด้าน

บุญชัย เสริญวงศ์สัตย์ (2536 : 119) ได้ศึกษาปัญหาของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2535 พบว่า นิสิตมีปัญหาด้านวิชาการและปัญหาด้านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาด้านสังคมในมหาวิทยาลัยและปัญหาด้านส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง

นิรันดร์ จุลทรัพย์ และพยัต คงศรีแก้ว (2536 : 87) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาส่วนตัว สังคม และการเรียนของนิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาควิชา ปีการศึกษา 2534 พบว่า นิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี มีปัญหาทางการเรียนอยู่ในระดับสูง มีปัญหาทางด้านส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาสังคมอยู่ในระดับต่ำ

วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์ (2536 : 74) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษามีปัญหาสูงสุดในด้านการเรียน รองลงมา คือ ด้านการเงิน ด้านเพื่อนและสังคม ด้านสุขภาพ และต่ำสุด คือ ด้านครอบครัว

สุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : 137 - 138) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข ปีการศึกษา 2535 พบว่า นักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาลมีปัญหาตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย และปัญหาด้านกิจกรรม

บุญมา วาจาสัตย์ (2537 : 76) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 9 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนและด้านการเงินอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาด้านครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและด้านสุขภาพอยู่ในระดับน้อย

อนุ อนุศาสนนันท์ (2537 : 99) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประเภทชั้นเรียนของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดในภาคตะวันออก พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีปัญหาส่วนตัวและปัญหาด้านการเรียนโดยส่วนรวมมีอยู่ในระดับน้อย

ณัฐติยา จตุรนาคกุล (2541 : 61) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หลักสูตร 2 ปี (รอบเช้า) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการศึกษา และปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาด้านสังคมและปัญหาด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับน้อย

ทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 15) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง จากการจัดอันดับความสำคัญ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาการเรียน และปัญหาด้านการใช้เวลาว่างอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาด้านสังคม ปัญหาด้านส่วนตัว และปัญหาด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับน้อย

อรพินทร์ นิมิตรนิวัฒน์ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาส่วนตัวและสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย 9 แห่ง จำนวน 1,529 คน ใช้แบบสำรวจที่ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาของมูเนย์ ฟอรัมซี พบว่า ปัญหาส่วนตัวในด้านการเงิน ด้านกิจกรรมและการบริการของมหาวิทยาลัย ด้านเพื่อนและการเข้าสังคม ด้านความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ด้านการปรับตัวทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยส่วนกลาง และปัญหาส่วนตัวในด้านสุขภาพ ด้านการเงิน ด้านกิจกรรมและการบริการของมหาวิทยาลัย ด้านความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ด้านความเป็นอยู่ในครอบครัว ด้านการปรับตัวทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค

สุภาพรณ โคตรจรัส (2524 : 135) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นิสิตประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัวทางการเรียน ประสบปัญหาน้อยที่สุดในด้านการปรับตัวทางเพศ นิสิตประสบปัญหาค่อนข้างมากในด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ส่วนปัญหาที่นิสิตประสบค่อนข้างน้อย คือ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านบ้านและครอบครัว

อภิวันท์ วงศ์ข้าหลวง (2530 : 55) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พบว่า นักศึกษาประสบปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียนมากที่สุดถึงร้อยละ 70.89 ประสบปัญหาค่อนข้างมากในช่วงร้อยละ 61.11 ลงมาถึงร้อยละ 55.56 ในด้านอนาคต อาชีพและการศึกษา การปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว กิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ หลักสูตรและการสอน และความสัมพันธ์ทางสังคม ตามลำดับ ประสบปัญหาค่อนข้างน้อย คือ ในช่วงร้อยละ 44.62 ลงมาถึงร้อยละ 37.26 ในด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ศีลธรรมจรรยาและศาสนา สุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย การปรับตัวทางเพศ และปัญหาบ้านและครอบครัว เป็นปัญหาที่น้อยที่สุดตามลำดับ

ดารณี ประครองศิลป์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาแพทย์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า ปัญหาที่นักศึกษาแพทย์ประสบมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ ปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน ร้อยละ 99.64 รองลงมา คือ ปัญหา ด้านหลักสูตรและการสอน ร้อยละ 94.30 ปัญหาด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ 83.08 ปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 78.82 ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ร้อยละ 76.82 ส่วนปัญหาที่นักศึกษาประสบน้อยกว่าร้อยละ 75 ลงไป คือ ปัญหา ด้านการปรับตัวทางเพศ ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านสุขภาพ

และพัฒนาการทางร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา และปัญหาที่นักศึกษาประสบน้อยที่สุด คือ ปัญหาด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 44.95

ณัฐพล แนวจำปา (2540 : 56 - 57) ได้ทำการวิจัยเรื่องการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษามีระดับปัญหาโดยรวม 6 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่สำเร็จการศึกษาโดยการสอบเทียบและจากโรงเรียน มีปัญหาด้านสุขภาพ และด้านการเงินและที่พักอาศัยอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านการเรียน ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านสังคม และด้านอารมณ์อยู่ในระดับปานกลาง ผลการศึกษาของงานวิจัยต่างๆ ที่ได้กล่าวไปข้างต้น พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษา คือ ปัญหาด้านการเรียน ซึ่งสำหรับประเทศไทยแล้วมักจะให้ความสนใจน้อยเมื่อเทียบกับปัญหาอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาด้านการเรียนนั้นเป็นปัญหาส่วนตัวของผู้เรียน (ไพฑูริย์ สินลารัตน์. 2524 : 47)

ปัญหาของนักศึกษาด้านการเรียน

ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นผู้ที่อยู่ในระยะผู้ใหญ่วัยรุ่น จึงเป็นผู้ที่มีอารมณ์ผันแปร และต้องการคำแนะนำให้ปรับตัวพฤติกรรมให้ถูกทาง และในด้านการเรียนมีความกระตือรือร้นสนใจ บทเรียนที่แปลกใหม่ สนใจความคิดที่มีอุดมการณ์ สนใจเรื่องที่จะนำไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันและนำไปช่วยสังคมได้ ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามาจากทุกสารทิศมาจากสิ่งแวดล้อม ทัศนคติ และวิถีชีวิตจากครอบครัวที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะพื้นฐานทางวิชาการที่ได้รับมาจากโรงเรียนต่างๆ มีความแตกต่างกันมาก สถิติปัญญส่วนใหญ่ก็อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นผู้สอนจึงควรยอมรับและเข้าใจสภาพของผู้เรียนที่ไม่เหมือนผู้สอน ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเพื่อให้รู้ว่าผู้เรียนมีลักษณะอย่างไร ชอบอะไร สนใจอะไร มีทัศนคติและมีความพร้อมหรือไม่ จากนั้นพยายามทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในวิชาที่อาจารย์สอนให้ได้ การที่ผู้เรียนสนใจวิชาหนึ่งวิชาใด เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียนบังเกิดความมุ่งมั่นที่จะศึกษาเล่าเรียนในวิชานั้นให้สำเร็จ ถ้าผู้สอนสามารถทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนได้ ย่อมจะทำให้การสอนประสบผลสำเร็จไปด้วย (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544 : 12 - 13) ซึ่งสอดคล้องกับโคแกน (Cogan. 1975 : 135) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาจะทำให้การเรียนของนักศึกษาดีขึ้น หากอาจารย์และนักศึกษามีความสัมพันธ์ต่อกันมากเพียงใด นักศึกษาจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ให้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น นอกจากนั้นลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนักศึกษา จะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนักศึกษา นักศึกษาที่มีความศรัทธาในตัวอาจารย์ จะช่วยให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้ผลการเรียนดีขึ้น

กรณีการ พินิจพิเคราะห์ (2521 : 54) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีปัญหาการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ ไม่กล้าถามครูในสิ่งที่ไม่เข้าใจ ความจำไม่ดี พื้นฐานความรู้ไม่เพียงพอ เนื้อหาวิชาล้นเกินไป วัสดุฝึกไม่พอกับความต้องการ อุปกรณ์การสอนน้อยเกินไป ไม่มีเวลาทำงานที่ครูมอบหมายให้ทำ มีเสียงรบกวนจากภายนอกห้องเรียน และนวนลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม (2522 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีปัญหาด้านการเรียนการสอน คือ เนื้อหาวิชาล้นเกินไป วิธีการสอนของครูเข้าใจยาก อุปกรณ์การสอนไม่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน ครูไม่เอาใจใส่นักเรียนในขณะที่สอน ไม่มีโอกาสในการซักถามปัญหาในชั้นเรียน อุปกรณ์และตำราเรียนมีน้อยเกินไป ส่วนวรรณ ปุณฺณโชติ และวัชร ทรัพย์มี (2527 : 306) ศึกษาพบว่า ลักษณะปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยนั้น ส่วนใหญ่เป็นลักษณะปัญหาที่มีสาเหตุมาจากตัวนักศึกษาเอง คือ ไม่ใช้เวลาศึกษาหาความรู้เพียงพอ ไม่มีแผนการเรียนที่ดี ขาดสมาธิในการเรียน ทำงานส่งไม่ทันเวลา

วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการปรับตัวทางการเรียน โดยนักศึกษาต่างสาขาวิชามีปัญหาแตกต่างกันในด้านการสอนและความสัมพันธ์กับอาจารย์ และจากผลงานวิจัยของศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : 48) สืบพงศ์ จินดาพล (2533 : 59) และนิรันดร์ จุลทรัพย์ และพยัต คงศรีแก้ว (2536 : 39) พบว่า นิสิตมีปัญหาด้านการเรียนมากเกี่ยวกับขาดทักษะทางการอ่านหนังสือประกอบการเรียนที่เป็นภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้สุมาลี ดิยศิวาพร (2530 : 94) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาระดับสูง ในวิทยาลัยพลศึกษา เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับนักศึกษาในเรื่องปัญหาการเรียน คือ นักศึกษาขาดการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ขาดการอภิปรายซักถาม ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ส่วนประจักษ์ ลิ้มสุวรรณ (2530 : 62) ได้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาคหกรรม เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาเคมีประยุกต์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคใต้ อาจารย์มีความคิดเห็นว่าการเรียนการสอนมีการปฏิบัติในห้องทดลองน้อยเกินไป ผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือซักถาม บรรยาภาศในการเรียนการสอนเคร่งเครียด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนใช้เวลาอย่างไม่คุ้มค่า และอำไพพรรณ พุ่มศรีสวัสดิ์ (2529 : 116) กล่าวว่า การที่นักศึกษาส่วนมากมีปัญหาการเรียนนั้นเกิดจากนักศึกษาส่วนมากยังไม่คุ้นเคยกับการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ซึ่งต่างจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา การเรียนในมหาวิทยาลัยนั้นนักศึกษาต้องรู้จักรับผิดชอบตนเองควรจะทำอย่างไร วิชาที่เรียนแต่ละวิชาที่มีความยุ่งยาก

แตกต่างกันไป ความใกล้ชิดกับอาจารย์ผู้สอนน้อยมาก ไม่ค่อยมีโอกาสซักถามเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน

มณูญ แป้นเจริญ (2522 : 86) พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 ประสบปัญหาการเรียนมากที่สุด คือ ไม่ทราบวิธีการเรียนที่ดี ความจำไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับอนุ อนุศาสนนันท์ (2537 : 118) พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีระดับปัญหาทางการเรียน ได้แก่ อ่านหนังสือแล้วลืมง่าย ไม่รู้จักวิธีการเรียนที่ดี ไม่มีเวลาได้ทบทวนบทเรียนที่บ้าน มีเสียงรบกวนจากภายนอกขณะเรียน และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาทางการเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรต่างๆ จะเห็นว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีเพศ อายุ สถานภาพในการทำงาน สถานภาพสมรส ต่างกัน มีปัญหาทางการเรียนแตกต่างกัน

พิมพ์มาส ดัชนีเจริญรัตน์ (2532 : 171) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคตาก ปีการศึกษา 2531 พบว่า มีปัญหาทางการเรียน ตามลำดับความสำคัญ คือ มีปัญหาสูงสุดเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแนะนำเรื่อง การเรียน รองลงมา คือ ไม่ทราบว่า จะถามเนื้อหาที่ไม่เข้าใจได้อย่างไร และไม่เรียนตามตารางสอน แต่เรียนชดเชยนอกเวลา และสุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : 147) ได้ศึกษาปัญหาของ นักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข พบว่า นักศึกษามีปัญหาทางการเรียน ได้แก่ อาจารย์ไม่มีเวลาให้คำปรึกษาในเรื่องเรียน สื่อการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญชัย เสริญวงศ์สัตย์ (2536 : 119) พบว่า ปัญหาด้านวิชาการของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวรมีอยู่ในระดับมาก และมีปัญหาตามลำดับ คือ ไม่ได้รับความสะดวกในการมาลงทะเบียนเรียน สื่ออุปกรณ์ เทคโนโลยีทางการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ มีหนังสือสำหรับค้นคว้าเพื่อทำรายงานน้อย และงานวิจัยของวสิวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์ (2536 : 78) พบว่า ปัญหาทางการเรียนที่นักศึกษา อาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ คือ บรรยากาศในห้องเรียนไม่เหมาะสม การทำความเข้าใจเนื้อหาและการอ่านหนังสือได้ช้า โดยนักศึกษาต่างคณะวิชาจะมีปัญหาทางการเรียนแตกต่างกันไปในเรื่อง ไม่รู้จักแบ่งเวลาเรียน ไม่ได้รับความยุติธรรมในการให้คะแนนจากผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญมา วาจาสัตย์ (2537 : 79 - 80) พบว่า ปัญหาทางการเรียนที่นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 9 มีปัญหามากที่สุด คือ บรรยากาศในห้องเรียนไม่น่าเรียน เช่น ร้อน เสียงดัง สกปรก เป็นต้น ส่วนปัญหารองลงมาคือ ขาดอุปกรณ์หรือหนังสือที่ใช้ในการประกอบการเรียน อุปกรณ์ในการฝึก ไม่เพียงพอ

ณัฐพล แนวจำปา (2540 : 59) ได้ทำการวิจัยเรื่องการปรับตัวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษามีปัญหาทางการปรับตัว ได้แก่ มีพื้นความรู้ไม่ดีพอ ไม่รู้จักวิธีการจดคำบรรยาย แบ่งเวลาไม่เป็น เรียนไม่ทันเพื่อน อ่านหนังสือไม่ค่อยทัน และขาดความเอาใจใส่ในการเรียน ส่วนณัฐติยา จตุรนาทกุล (2541 : 76) พบว่า นักศึกษามีปัญหา

ด้านการศึกษเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ โรงฝึกงาน ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน ปัญหาเหล่านี้ส่วนหนึ่งเกิดจากโรงฝึกงาน และห้องปฏิบัติการไม่ได้ขนาดสัดส่วนตามมาตรฐาน มีจำนวนพื้นที่ไม่เพียงพอต่อการฝึกปฏิบัติ การผังติดตั้งอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องจักร ในโรงฝึกงานและห้องปฏิบัติการไม่ได้มาตรฐาน ระบบแสงสว่าง เสียง และการควบคุมกำจัดมลภาวะต่าง ๆ ไม่ดี เป็นต้น นอกจากนี้ทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 17) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีปัญหาด้านการเรียนมากเกี่ยวกับความกังวลใจเรื่องการเรียนรู้ การสอบ เพราะระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหงกำหนดให้มีการสอบบ่อยครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับสำเนา ขจรศิลป์ (2537 : 276) ที่กล่าวว่านักศึกษาได้ประสบปัญหาที่เกี่ยวกับการศึกษา ได้แก่ วิตกกังวลในการสอบ ขาดสมาธิในการเรียน ขาดทักษะในการจดจำบรรยาย และย่สั่น เสรีบุรณะพงศ์ (2526 : 71) พบว่า ปัญหาการเรียนของนิสิตต่างจังหวัด เรียนตามลำดับมากน้อย ได้แก่ รู้สึกท้อแท้ใจเมื่อนึกถึงว่าเรียนจบแล้วจะหางานทำไม่ได้ มีปัญหาในการค้นคว้าตำราที่เป็นภาษาต่างประเทศ กังวลใจในเรื่องการเรียน ไม่ทราบวิธีเรียนที่ดี

พิสมัย บัวอุไร (2542 : 86) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาในโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่า นักศึกษามีปัญหาในด้านการเรียนอยู่ระดับมาก ได้แก่ ปัญหาด้านเศรษฐกิจของประเทศส่งผลกระทบในเรื่องค่าใช้จ่ายของนักศึกษา นักศึกษามีความแตกต่างกันทางด้านประสบการณ์และทักษะในการปฏิบัติงานด้านธุรกิจ นักศึกษาไม่มีเวลาเข้าห้องสมุด หรือศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน ไม่สะดวกในการเดินทางมาเรียน นักศึกษาไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 142) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอน พบว่า ปัญหาของนักศึกษาด้านการเรียนนั้น คือ เกียจคร้าน ง่วงนอน เบื่อ ขาดสมาธิ เรียนไม่เข้าใจ เรียนมากเกินไป ไม่กล้าซักถาม จดคำบรรยายไม่ทัน และพื้นความรู้ไม่พอ อีกทั้งยังสอดคล้องกับนนทา จงศิริโชค (2528 : 159) ซึ่งศึกษาเรื่องความต้องการของนักศึกษาอาชีวศึกษาต่อบริการของสมาคมผู้ปกครองและครู : กรณีศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาจำนวนมากไม่มีสมาธิในการดูหนังสือ เรียนอ่อน ไม่มีที่ปรึกษาในด้านการเรียน และจากผลการวิจัยของลาวัณย์ พุ่มพวง (2531 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความเพียงพอของหนังสือในห้องสมุดวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ พบว่า หนังสือในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ไม่มีความทันสมัย หนังสือไม่มีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับจุฑาทิพย์ โอสถานนท์ (2533 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาปัญหาในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีหนังสือทั่วไปไม่เพียงพอกับความต้องการ

ปัญหาของนักศึกษาด้านสังคม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2539 : 817) ได้ให้ความหมายของคำว่า “สังคม” ว่าหมายถึง การพบปะสังสรรค์ หรือชุมนุมชน นักศึกษาเป็นวัยที่มีความต้องการทางสังคม ต้องการความรักความมั่นคง ตลอดจนต้องการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นๆ และต้องการได้รับการยอมรับจากหมู่คณะในสังคม (บุปผา การีเวท. 2528 : 129) ดังที่ วิลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคนอื่นๆ (2527 : ม.ป.น.) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความเจริญงอกงามและพัฒนาของนิสิตนักศึกษา พบว่า นิสิตนักศึกษามีความเห็นว่ตนเองควรเรียนรู้มารยาททางสังคมให้มากที่สุด

กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 54) พบว่า นักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร มีปัญหาสังคมอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ ไม่มีเพื่อนสนิทไว้ใจได้ในโรงเรียน เมื่อไม่สบายใจไม่กล้าปรึกษากับบุคคลในบ้าน รู้สึกว่าฐานะไม่ทัดเทียมกับเพื่อน ชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับมณูญ เป้นเจริญ (2522 : 86) และศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : 49) พบว่า นักศึกษามีปัญหาสังคมที่พบมาก คือ นักศึกษาทำความคุ้นเคยกับผู้อื่นได้ยาก ไม่มีเพื่อนที่เข้าใจและเห็นอกเห็นใจ และยี่สุน เสรีบูรณะพงศ์ (2526 : 71) พบว่า ปัญหาสังคมของนิสิตต่างจังหวัดเรียงตามลำดับ จากมากไปหาน้อย ได้แก่ ขาดคนคอยแนะนำให้ความช่วยเหลือ ไม่กล้าแสดงออกเมื่ออยู่ต่อหน้าคนมากๆ เมื่อมีปัญหาไม่ทราบจะไปปรึกษาใคร ไม่มีคนให้ข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการต่างๆ ของมหาวิทยาลัย มีความลำบากในการคบเพื่อน ไม่มีเพื่อนสนิทที่ไว้ใจได้ เพื่อนๆ ชอบรวมกันเป็นกลุ่มที่มาจากจังหวัดเดียวกัน ตนเองไม่มีกลุ่มรู้สึกโดดเดี่ยว คิดว่าเด็กต่างจังหวัดมีปมด้อย ไม่ค่อยได้รับการแนะนำช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไม่กล้าไปหาอาจารย์แนะแนวเพราะกลัวเพื่อนรู้ว่ามีปัญหา ได้รับการดูหมิ่นจากเพื่อนๆ ในกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้วรรณ ปุณณโชติ และวัชร ทรัพย์มี (2527 : 305) ซึ่งศึกษาปัญหาของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและการให้บริการคำปรึกษาแนะแนว พบว่า ปัญหาด้านเพื่อนและการเข้าสังคมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น มีปัญหาในระดับมากด้านการคบเพื่อนและการเข้าสังคม ซึ่งการศึกษาวิจัยนี้แตกต่างจากผลการศึกษาวิจัยของ อำไพพรรณ พุ่มศรีสวัสดิ์ (2529 : 115) ที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล มีปัญหาด้านเพื่อนและการเข้าสังคมในระดับน้อย โดยนักศึกษาต่างสาขาวิชามีปัญหาด้านเพื่อนและการเข้าสังคมไม่แตกต่างกัน

วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาประสบปัญหาด้านเพื่อนและการเข้าสังคม คือ กังวลใจเกี่ยวกับการสร้างความประทับใจกับเพื่อน มีเวลาพบปะกับเพื่อนน้อย และจากผลการเปรียบเทียบ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง และนักศึกษาต่างสาขามีปัญหาด้านเพื่อนและการเข้าสังคมไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาต่างระดับชั้นปีมีปัญหาด้านเพื่อนและ

การเข้าสังคมแตกต่างกัน และพิมพ์มาส ดันท์เจริญรัตน์ (2532 : 171) พบว่า นักศึกษามีปัญหา ด้านสังคมเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาต่างแผนกวิชา ไม่ทราบวิธีฝึกให้มีความมั่นใจในตนเอง ปัญหาการคบเพื่อนเนื่องจากฐานะของครอบครัว ส่วนบุญชัย เสริญวงศ์สัตย์ (2536 : 119) ศึกษาปัญหาของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2535 โดยผลการวิจัยพบว่า ปัญหาทางด้านสังคมในมหาวิทยาลัย คือ รุ่นพี่ปฏิบัติตนไม่เป็นตัวอย่างที่ดีต่อรุ่นน้อง นิสิตรุ่นพี่และรุ่นน้องขาดความสัมพันธ์กัน ขาดความใกล้ชิดและมีความลำบากในการเข้าพบอาจารย์

นิรันดร์ จุลทรัพย์ และพยัต คงศรีแก้ว (2536 : 55) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษา ปัญหาส่วนตัว สังคม และการเรียนของนิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ภาควิชา ปีการศึกษา 2534 พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคม คือ อาจารย์วางตัวห่างเหินไม่ยอมเป็นกันเองกับนิสิต ชอบที่จะทำงานคนเดียวมากกว่าที่จะทำงานร่วมกับเพื่อน ไม่กล้าแสดงออกเมื่ออยู่ต่อหน้าคนมากๆ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เมื่อมีปัญหาไม่ทราบว่าจะไปปรึกษาใคร ซึ่งสอดคล้องกับวลีวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์ (2536 : 75) ได้ศึกษาปัญหาของ นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ พบว่า ปัญหาด้านเพื่อน และสังคมของนักศึกษานั้น นักศึกษามีปัญหาสูงสุดในเรื่องของการประหม่าหรือตื่นเต้นเมื่อต้องปรากฏตัวในที่ชุมชน และตัดสินใจด้วยตนเองไม่ได้ต้องปรึกษากับผู้อื่นอยู่เสมอ โดยนักศึกษาต่างคณะจะมีปัญหาแตกต่างกันในเรื่องไม่มีเพื่อนสนิทที่ไวใจหรือปรึกษาได้ และปัญหาการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

นันทา จงศิริโชค (2528 : 158) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมเกี่ยวกับการรู้สึกประหม่า ตื่นเต้นง่าย รู้สึกกระดากอาย และไม่คุ้นเคยกับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งสอดคล้องกับ สุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : 137) ที่ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข พบว่า นักศึกษาพยาบาลทั้ง 2 หลักสูตร มีปัญหาด้านสังคม คือ ไม่กล้าปรึกษาอาจารย์เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น รู้สึกประหม่าเมื่ออยู่ต่อหน้าชุมชน รู้สึกลำบากใจในการพูดคุยโต้ตอบหรือสนทนากับผู้อาวุโสกว่า ไม่มีความมั่นใจในการปฏิบัติตัวเมื่อเข้าสังคม ส่วนบุญมา วาจาสัตย์ (2537 : 76) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาของ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 9 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้อง ปัญหาการคบเพื่อนต่างเพศ และต่างคณะวิชา มีปัญหาไม่กล้าปรึกษาครู ปัญหาการปฏิบัติตนเมื่อสนทนากับครู และณัฐธิดา จตุรนาถกุล (2541 : 61) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หลักสูตร 2 ปี (รอบเช้า) พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมโดยส่วนรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่ได้ ไม่มีเพื่อนสนิทไวใจหรือปรึกษาได้ เป็นต้น และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านสังคมโดยจำแนกตามตัวแปรต่างๆ จะเห็นว่า

นักศึกษาต่างชั้นปี และแผนกมีปัญหาด้านสังคมไม่แตกต่างกัน และบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีรายได้และอาชีพแตกต่างกันมีปัญหาด้านสังคมไม่แตกต่างกัน

ทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 15) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาโดยส่วนรวมมีปัญหาด้านสังคมน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ไม่กล้าเข้าพบอาจารย์เมื่อมีปัญหา อาจารย์ไม่ให้ความสนใจและไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษาอย่างทั่วถึง และณัฐพล แนวจำปา (2540 : 60) ได้ทำการวิจัยเรื่องการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคม คือ ช่วงแรกที่เข้ามาเรียนไม่ค่อยจะรู้จักกับเพื่อน เพื่อนๆ มักอยู่กันเป็นกลุ่มเฉพาะกลุ่มของตนเอง

ปัญหาของนักศึกษาในส่วนตัว

กรรณิการ์ พินศิริกุล (2521 : 55) พบว่า นักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร มีปัญหาส่วนตัวอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ปัญหาที่สำคัญ ได้แก่ ไม่ได้ออกกำลังกายเท่าที่ควร ต้องใช้จ่ายเงินอย่างกระหน่ำกระแหม่ ต้องหารายได้เพื่อช่วยเศรษฐกิจของครอบครัว รับประทานอาหารไม่เป็นเวลา กังวลใจเรื่องต่างๆ เสมอ อาศัยผู้อื่นอยู่ทำให้ไม่สบายใจ ส่วนมนัญญ แบนเจริญ (2522 : 86) พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 มีปัญหาส่วนตัว คือ ไม่มีเงินเพียงพอสำหรับการใช้จ่าย ต้องการทุนอุดหนุนในด้านการเรียน และยี่สุน เสรีบุรณะพงศ์ (2526 : 70 - 76) พบว่า นิสิตต่างจังหวัดในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในกรุงเทพมหานคร มีปัญหาส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเรียงลำดับความมากน้อย ได้แก่ รู้สึกว่าเหวคิดถึงบ้าน ไม่ค่อยรู้จักสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร เหนื่อยง่ายและอ่อนเพลียเป็นประจำ ไม่มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจและออกกำลังกาย แฝ้ออากาศ มีเงินไม่พอค่าใช้จ่าย และเมื่อเปรียบเทียบกับปัญหาส่วนตัว โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ภูมิสำเนา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นิสิตต่างจังหวัดชายมีปัญหาส่วนตัวแตกต่างจากนิสิตต่างจังหวัดหญิง นิสิตต่างจังหวัดที่มีภูมิสำเนาต่างกันมีปัญหาส่วนตัวแตกต่างกัน นิสิตต่างจังหวัดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันมีปัญหาส่วนตัวแตกต่างกัน นิสิตต่างจังหวัดที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกันมีปัญหาส่วนตัวแตกต่างกัน นอกจากนี้วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 21) กล่าวว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเป็นโรคทางเดินอาหาร ปวดท้อง ท้องไม่ปกติ โรคกระเพาะอาหาร และโรคหวัดหรือแพ้อากาศอยู่เสมอ ซึ่งมีสาเหตุมาจากนักศึกษาไม่ค่อยมีเวลาออกกำลังกาย สุขภาพจึงไม่ดี ทำให้เป็นโรคต่างๆ ได้ง่าย นอกจากนี้ยังอาจมีปัญหาด้านสุขภาพจิตเป็นโรคความเครียดสูง มีความวิตกกังวลในเรื่องการเรียน

บุญชัย เสรีวงษ์ศักดิ์ (2536 : 119 - 130) พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยนเรศวร มีปัญหาส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง และมีปัญหาตามลำดับ คือ หอพักมหาวิทยาลัยจัดให้นิสิตที่ต้องการพักอาศัยไม่เพียงพอ ไม่มีสถานที่หารายได้พิเศษ

เรียน รับประทานอาหารไม่เป็นเวลา และจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านส่วนตัวของนิสิตระดับปริญญาตรี จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีปัญหาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่เรียนคณะวิชาต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่ประเภทของการเข้าศึกษาต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่อาชีพของผู้ปกครองต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน ส่วนนิรันดร์ จุลทรัพย์ และพัต คงศรีแก้ว (2536 : 35 - 36) พบว่า นิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี มีปัญหาทางด้านส่วนตัวอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เสี่ยงและกลืนที่ผิดปกติในมหาวิทยาลัยก่อให้เกิดปัญหาแก่สุขภาพของตน ไม่มีโอกาสได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมของมหาวิทยาลัยและไม่มีโอกาสได้ชมข่าวทางรายการโทรทัศน์ และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาทางด้านส่วนตัวของนิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี ชายและหญิง มีปัญหาทางด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน นิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล และที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล มีปัญหาทางด้านส่วนตัวแตกต่างกัน นิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี ชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกัน นิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ มีปัญหาทางด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน

อนุ อนุศาสนนันท์ (2537 : 102 - 109) ได้ทำการศึกษาปัญหาของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ พบว่า มีปัญหาด้านส่วนตัวอยู่ในระดับน้อย ซึ่งมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียน และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านส่วนตัว โดยจำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีเพศต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวโดยรวมแตกต่างกัน นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุแตกต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวโดยรวมแตกต่างกัน นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีสถานภาพในการทำงานต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวโดยรวมแตกต่างกัน นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวโดยรวมแตกต่างกัน และทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 15 - 17) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยส่วนรวมมีปัญหาด้านส่วนตัวน้อย แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาปานกลางเกี่ยวกับความวิตกกังวล ออกกำลังกายไม่เพียงพอ และสิ่งแวดล้อมในบ้านไม่เหมาะในการดูหนังสือหรือทำงาน และเมื่อทำการเปรียบเทียบปัญหาด้านส่วนตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจำแนกตามเพศ คณะ ชั้นปี พฤติกรรมการมาเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาหญิงมีปัญหาด้านส่วนตัวมากกว่านักศึกษาชาย นักศึกษาคณะนิติศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์มีปัญหาด้านส่วนตัวมากกว่านักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาด้านส่วนตัวมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาที่มาเรียนเป็นครั้งคราวมีปัญหาด้านส่วนตัวมากกว่านักศึกษาที่ไม่เคยมาเรียนและนักศึกษาที่มาเรียนสม่ำเสมอ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาด้านส่วนตัวมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ปัญหาของนักศึกษาด้านที่อยู่อาศัย

สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งได้มีการจัดสภาพแวดล้อมของหอพักนักศึกษาเพื่อให้เอื้อต่อการเรียนรู้และส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ รวมถึงการพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และเจริญงอกงามแก่ตนเองให้พร้อมจะเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติอีกด้วย อีกทั้งหอพักนักศึกษายังมีความสำคัญต่อสถาบันอุดมศึกษา กล่าวคือ ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ อันเนื่องมาจากความพร้อมทางด้านสุขภาพกายและจิตใจของนักศึกษา (สำเนา ขจรศิลป์. 2537 : 167 - 168) ในปัจจุบันสภาพของหอพักนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษายังต้องพัฒนาอีกมาก อันเนื่องมาจากการดำเนินงานของหอพักนักศึกษามีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการ (สำเนา ขจรศิลป์. 2538 : 103 - 104)

ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : 49) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัย คือ ได้รับการรบกวนจากเพื่อนร่วมห้อง ไม่มีสถานที่พบปะผู้มาเยี่ยมอย่างเป็นกันเอง ซึ่งสอดคล้องกับสุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : 137 - 141) พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับปานกลาง คือ สิ่งอำนวยความสะดวกในหอพักไม่ดีเท่าที่ควร ที่นั่งพักผ่อนและสังสรรค์มีไม่เพียงพอ กฎระเบียบของหอพักมีมากเกินไป ได้รับการรบกวนจากเพื่อนร่วมห้อง และจากผลการเปรียบเทียบพบว่า นักศึกษาพยาบาลที่หลักสูตรการศึกษา ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่างกันมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน นอกจากนี้ วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : 143) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาด้านหอพักและบรรยากาศทั่วไป โดยมีปัญหาระดับมากที่สุดในเรื่อง มหาวิทยาลัยจัดนักศึกษาเข้าพักในห้องๆ หนึ่งมากเกินไป รองลงมาคือ ทรัพย์สินของนักศึกษาหายบ่อย และจากผลการเปรียบเทียบพบว่า นักศึกษาชายมีปัญหาด้านหอพักและบรรยากาศทั่วไปมากกว่านักศึกษาหญิง ส่วนนักศึกษาต่างระดับชั้นปีมีปัญหาด้านหอพักและบรรยากาศทั่วไปไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาต่างสาขาวิชามีปัญหาด้านหอพักและบรรยากาศทั่วไปแตกต่างกัน

พิมพ์มาส ดัณฑ์เจริญรัตน์ (2532 : 172) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคตาก ปีการศึกษา 2531 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยสูงสุดเกี่ยวกับสถานที่พักใกล้ลำบากในการเดินทางมาเรียน สิ่งแวดล้อมที่พักไม่ดี มีความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัว และนอกจากนี้ สมหญิง สารโกศล (2535 : 104 - 108) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพปัจจุบันและปัญหาการบริหารงานหอพักนักศึกษาของมหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า ปัญหาของนักศึกษาเกี่ยวกับด้านบริหารหอพักที่เป็นปัญหามากตามลำดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาและบุคลากรของสำนักงานหอพัก ความแออัดของที่พักอาศัย สถานที่พักผ่อนและดูตำรา ห้องน้ำห้องส้วมไม่สะอาด ความล่าช้าในการซ่อมแซมหอพัก จำนวนหอพักไม่

เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา การจัดนักศึกษาเข้าพักแต่ละห้องมีความเหมาะสมน้อย ส่วนนิมิต โออุไร (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับที่พักอาศัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในแขวงหัวหมาก พบว่า นักศึกษาเกือบทั้งหมดประสบปัญหาเสียงรบกวน และกลิ่นรบกวน นักศึกษามีความต้องการให้มีการปรับปรุงการบริการเกี่ยวกับราคา บริการโทรศัพท์ หนังสือพิมพ์รายวันและโทรทัศน์ การรักษาความสะอาด อีกทั้งปภากร สุวรรณธาดา (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการที่พักอาศัยของ นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษามีปัญหาเรื่องที่พักอาศัย คือ หอพักมีไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา ห้องพักมีความแออัดมากเกินไป ต้องการให้ดูแลความปลอดภัยของนักศึกษา รวมทั้งทรัพย์สินอีกด้วย

ทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 16 - 17) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยน้อย ได้แก่ บ้านหรือที่พักอยู่ไกลมหาวิทยาลัยมากเกินไป นักศึกษาชายมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยมากกว่านักศึกษาหญิง ส่วนนักศึกษาที่เรียนคณะ ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่างกันมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยไม่แตกต่าง ซึ่งสอดคล้องกับณัฐพล แนวจำปา (2540 : 60) ได้ทำการศึกษาเรื่องการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเงินและที่พักอาศัย คือ การเดินทางจากที่พักอาศัยมายังศูนย์ศาลายายังไม่สะดวกเท่าที่ควร หอพักที่ศาลายามีไม่เพียงพอและอุกฤษฏ์ มนูญนทรี (2544 : 51) ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสนที่มีต่อการให้บริการในงานกิจการนิสิตและสวัสดิการ พบว่า นิสิตมีปัญหาด้านหอพัก ได้แก่ โทรศัพท์สาธารณะตามหอพักมีไม่เพียงพอ จำนวนคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในหอพักมีน้อยเกินไป จำนวนคนพักในห้องพักมีมาก อาจารย์ที่ปรึกษาหอพักไม่ค่อยให้การดูแลนิสิต

ปัญหาของนักศึกษาด้านกิจกรรมนักศึกษา

การพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีคุณภาพ มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ย่อมไม่อาจสำเร็จได้ด้วยการศึกษาในห้องเรียนตามหลักสูตรต่าง ๆ ที่สถาบันกำหนดให้เรียนแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีส่วนสำคัญในการสร้างเสริม เติมเต็มให้กระบวนการจัดการศึกษาดังกล่าวประสบผลสำเร็จตามที่มุ่งมาดปรารถนาได้ เช่น การจัดหลักสูตรการเรียนการสอน การบริหารงานของสถาบัน การจัดสภาพแวดล้อมของสถาบัน และงานกิจการนิสิตนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมนิสิตนักศึกษา มีส่วนช่วยส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (สุวพร ตั้งสมวรพงษ์. 2542 : 76) และจากผลงานวิจัยของสมโภชน์ อเนกสุข (2529 : 22) พบว่า การที่นักศึกษามีความสนใจและความต้องเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่

องค์ประกอบส่วนตัวของนักศึกษา ประสบการณ์ของนักศึกษา ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา และการสนับสนุนของผู้ปกครองให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมองค์ประกอบที่แตกต่างกันจะส่งผลให้ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกัน

ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 :49) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีปัญหาด้านการใช้เวลาว่าง คือ ไม่มีงานอดิเรกทำ ใช้เวลาว่างไม่เป็นประโยชน์ ไม่มีกิจกรรมของมหาวิทยาลัยที่สอดคล้องกับความต้องการ และวรรณ ปูรโชติ และวัชร ทรัพย์มี (2527 : 305) ได้ศึกษาปัญหาของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและการให้คำปรึกษาแนะแนว พบว่า นิสิตนักศึกษามีปัญหาปัญหาในด้านกิจกรรมและการพักผ่อนหย่อนใจระดับมากเกี่ยวกับไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม หรือใช้เวลาเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยมากเกินไป ส่วนบุญชัย เสริญวงศ์สัตย์ (2536 : 119) ได้ศึกษาปัญหาของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยมีปัญหาตามลำดับดังนี้ คือ งบประมาณในการจัดกิจกรรมได้รับน้อย กิจกรรมที่เสริมสร้างให้นักศึกษามีความรักและผูกพันกับมหาวิทยาลัยมีน้อย มหาวิทยาลัยไม่ค่อยส่งเสริมกิจกรรมของนักศึกษา นักศึกษาเบื่อหน่ายกิจกรรมเพราะอาจารย์และผู้เกี่ยวข้องไม่ค่อยให้ความร่วมมือ การจัดกิจกรรมมีปัญหาเพราะนักศึกษาไม่เข้าใจระเบียบราชการ การวางแผนและดำเนินการ และผู้นำทางด้านกิจกรรมนักศึกษามีน้อย ซึ่งสอดคล้องกับสุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : 138) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข ปีการศึกษา 2535 พบว่า นักศึกษาพยาบาลทั้ง 2 หลักสูตร มีปัญหาด้านกิจกรรม คือ วิทยาลัยพยาบาลจัดสรรเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในด้านการกิจกรรมน้อย วิทยาลัยพยาบาลส่งเสริมและให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมนอกสถาบันน้อย ไม่มีกิจกรรมนันทนาการอื่นในหอพักนอกจากดูโทรทัศน์

วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : 141) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาประสบปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา คือ มหาวิทยาลัยไม่มีกิจกรรมนักศึกษาที่น่าสนใจ ต้องเรียนมากไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม อาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนักศึกษาไม่มีเวลาให้แก่นักศึกษา และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยจำแนกตามตัวแปรต่างๆ จะเห็นว่า นักศึกษาชายมีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา มากกว่านักศึกษาหญิง ส่วนนักศึกษาต่างระดับชั้นปีมีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ส่วนณัฐติยา จตุรนาคากุล (2541 : 62 - 63) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครเหนือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หลักสูตร 2 ปี (รอบเช้า) พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เวลาที่จัดกิจกรรมไม่ตรงกับเวลาว่างของนักศึกษา ไม่ทราบข่าวการจัดกิจกรรมนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 16) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยส่วนรวมมีปัญหาด้านการใช้เวลาว่างปานกลาง คือ อยากเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยแต่

ไม่ทราบรายละเอียด มีโอกาสเล่นกีฬาน้อย มีโอกาสที่จะทำในสิ่งที่ต้องการทำน้อย ไม่มีกิจกรรมของมหาวิทยาลัยที่สอดคล้องกับความสนใจ

นอกจากนี้ธีระ นทีวุฒิกุล (2521 : 40) ได้ศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า การจัดกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยจัดไม่กว้างขวางพอ กล่าวคือ จัดกิจกรรมเพียงไม่กี่ประเภท ทำให้บางกิจกรรมที่นิสิตมีความต้องการเข้าร่วมแต่ทางมหาวิทยาลัยไม่ได้จัดขึ้นหรือสนับสนุนให้จัด จึงทำให้นิสิตส่วนมากมีความรู้ความเข้าใจในกิจกรรมเพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้น และเทอดศักดิ์ สถาปัตตานนท์ (2524 : 157 - 180) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2523 และการจัดกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิศณุโลก ในทัศนะของอาจารย์และนิสิต พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารและอาจารย์ที่ปรึกษานิสิตในการจัดกิจกรรมนิสิต ปัญหาที่พบ ได้แก่ ผู้บริหารไม่ค่อยให้ความสนใจและสนับสนุน และไม่ค่อยให้ความร่วมมือสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนิสิต พบว่า ไม่ค่อยให้ความร่วมมือ อาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนิสิตไม่เพียงพอ และขาดประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมนิสิต ส่วนปัญหาเกี่ยวกับความร่วมมือของอาจารย์และนิสิตในการจัดกิจกรรมนิสิต ปัญหาที่พบ ได้แก่ ทั้งอาจารย์และนิสิตไม่ให้ความสนใจและความร่วมมือ

จารุบุตร พารมชาว (2525 : 101 - 109) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อศึกษาความต้องการและเปรียบเทียบปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาในทัศนะของอาจารย์ที่ปรึกษาสโมสรนักศึกษา กรรมการบริหารสโมสรนักศึกษา และนักศึกษาของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า มีปัญหาด้านการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายข้อ ได้แก่ ปัญหาอาจารย์ขาดความสนใจในการจัดกิจกรรม นักศึกษาไม่ให้ความสนใจกิจกรรมเพราะเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา เวลาในการจัดมีน้อยและขาดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ส่วนสุวรรณ สุขสมภักดิ์ (2530 : 74) ได้ศึกษาทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหารที่มีต่อสภาพแวดล้อมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเกษตรนครศรีธรรมราช ในด้านการจัดกิจกรรมของนักศึกษา พบว่า ตารางเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมของนักศึกษา ห้องทำงานสำหรับสโมสรนักศึกษาและชมรมมีน้อย นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมศิลปวัฒนธรรมไทยน้อยระเบียบของวิทยาลัยไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรม นักศึกษามีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นน้อย และกิตติรัตน์ ทับทวี (2534 : 76) ได้ศึกษาทัศนะของอาจารย์และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยที่สังกัดกองวิทยาลัยการเกษตรกรรม กรมอาชีวศึกษา ในภาคใต้ นั้น พบว่า ปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีความแตกต่างจากนักศึกษาในสถาบันอื่น คือ การที่นักศึกษาไม่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษานั้น เนื่องจากเห็นด้วยกับฝ่ายวิชาการว่า กิจกรรมนักศึกษาให้ประโยชน์น้อย และมีผลเสียต่อการเรียนจึงไม่เข้าร่วมกิจกรรม อีกทั้งอุกฤษฏ์ มนูญจันทร์

(2544 : 54) ได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสนที่มีต่อการให้บริการในงานกิจการนิสิตและสวัสดิการ พบว่า นิสิตมีปัญหาด้านกิจกรรมนิสิต ได้แก่ ขั้นตอนในการขออนุมัติดำเนินกิจกรรมนิสิตมีมากเกินไป กิจกรรมต่างๆ มีการกระจายไม่ทั่วถึง บุคลากรที่ให้คำแนะนำในการทำกิจกรรมมีไม่เพียงพอ มีการประชาสัมพันธ์น้อย

การจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์

ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ประกอบด้วย 4 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ และได้จัดการศึกษาเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท โดยเปิดสอนทั้งภาคปกติ และภาคค่ำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ระดับปริญญาตรี

1. คณะบริหารธุรกิจ มี 2 หลักสูตร ได้แก่

1.1 หลักสูตรบัญชีบัณฑิต (บช.บ.)

- สาขาวิชาการบัญชี

1.2 หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.)

- สาขาวิชาการตลาด
- สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร
- สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์
- สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ปณิธานของหลักสูตร

มุ่งมั่นที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษาเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของโลกธุรกิจและสังคม มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ มีความมุ่งมั่น มีคุณธรรมและจริยธรรม

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

เพื่อผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาธุรกิจให้มีความรู้ ให้มีความมั่นคงทางอารมณ์ สามารถคิดและแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งให้มีความสามารถในการปรับตัวเพื่อพัฒนาตนเอง และให้มีคุณธรรมพร้อมที่จะออกไปรับใช้สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โครงสร้างหลักสูตร

- หลักสูตรบัญชีบัณฑิต สาขาวิชาการบัญชี

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาแกน	51	หน่วยกิต
วิชาเอกบังคับ	36	หน่วยกิต
วิชาเอกเลือก	9	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	134	หน่วยกิต

- หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาแกน	54	หน่วยกิต
วิชาเอกบังคับ	30	หน่วยกิต
วิชาเอกเลือก	12	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	134	หน่วยกิต

- หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาแกน	54	หน่วยกิต
วิชาเอกบังคับ	30	หน่วยกิต
วิชาเอกเลือก	12	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	134	หน่วยกิต

- หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาแกน	54	หน่วยกิต
วิชาเอกบังคับ	27	หน่วยกิต
วิชาเอกเลือก	9	หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี	12	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	134	หน่วยกิต
- หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ		
หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาแกน	51	หน่วยกิต
วิชาเอกบังคับ	30	หน่วยกิต
วิชาเอกเลือก	18	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	137	หน่วยกิต

2. คณะวิศวกรรมศาสตร์ มี 2 หลักสูตร ได้แก่

2.1 หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศ.บ.)

- สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์
- สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า
- สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล
- สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา
- สาขาวิศวกรรมอุตสาหกรรม

2.2 หลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต (อส.บ.)

- สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์
- สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า
- สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล
- สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา

ปณิธานของหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต

เนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ได้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ส่งผลให้เกิดการใช้เทคโนโลยีที่แตกต่างจากที่ผ่านมา จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาหลักสูตรให้มีความทันสมัย และมีเนื้อหาครบถ้วน สอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต

1. เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติเพียงพอที่จะประกอบอาชีพเป็นวิศวกร
2. เพื่อผลิตวิศวกรไว้รองรับการขยายตัวทางด้านวิชาชีพของสาขาวิชานั้นๆ ภายในประเทศ

3. เพื่อให้บัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร มีขีดความสามารถในการออกแบบ ค้นคว้า และพัฒนางานด้านวิชาชีพของสาขาวิชานั้นๆ เพื่อจะนำไปใช้พัฒนางานให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

4. เพื่อสนองความต้องการของผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าที่มีศักยภาพให้มีโอกาสศึกษาด้านวิชาชีพของสาขาวิชานั้นๆ ตามความประสงค์ และเป็นทางเลือกให้บุคคลลงกล่าวพิจารณาเทียบกับการไปศึกษาต่างประเทศ

5. เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐในการจัดการศึกษาด้านวิศวกรรม ซึ่งยังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ

6. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรมีคุณภาพและคุณธรรมในการดำรงชีพในสังคมอย่างสันติสุข

7. เพื่อสนองนโยบายด้านการศึกษาของรัฐที่จะส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในสาขาที่เอกชนมีความพร้อม

โครงสร้างหลักสูตร

- หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	45	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาวิศวกรรมพื้นฐาน	28	หน่วยกิต
วิชาบังคับเฉพาะสาขา	56	หน่วยกิต
วิชาเลือกเฉพาะสาขา	15	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า	147	หน่วยกิต

- หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	42	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ		
วิชาวิศวกรรมพื้นฐาน	37	หน่วยกิต
วิชาบังคับเฉพาะสาขา	53	หน่วยกิต
วิชาเลือกเฉพาะสาขา	12	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า	147	หน่วยกิต

- หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	45	หน่วยกิต
หมวดวิชาบังคับเฉพาะสาขา	87	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเฉพาะสาขา	9	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกวิศวกรรมทั่วไป	6	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 150 หน่วยกิต		

- หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	42	หน่วยกิต
หมวดวิชาบังคับเฉพาะสาขา	105	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 150 หน่วยกิต		

- หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	106	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร 144 หน่วยกิต		

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ มีนโยบายการจัดการศึกษา เพื่อผลิตบุคลากรในสาขาเทคโนโลยีต่าง ๆ ดังนี้

1. เพื่อผลิตนักเทคโนโลยีระดับปริญญาตรีที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งในด้านการทดสอบ การพัฒนา การประยุกต์ การควบคุมเครื่องมือและเครื่องจักรทางวิศวกรรมรวมทั้งการบริหารงานอุตสาหกรรม เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของอุตสาหกรรมและประกอบอาชีพส่วนตัว
2. เพื่อส่งเสริมให้ช่างเทคนิคอุตสาหกรรมได้มีโอกาสศึกษาถึงระดับปริญญาตรีที่จะพัฒนาขีดความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติและทฤษฎี เพื่อการปฏิบัติงานให้สูงขึ้น ซึ่งจะทำให้ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความก้าวหน้าในอาชีพ
3. เพื่อเตรียมบุคลากรทางด้านเทคโนโลยีในการพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่

โครงสร้างหลักสูตร

- หลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	17	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	60	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	80	หน่วยกิต

- หลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	17	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	60	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	80	หน่วยกิต

- หลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	17	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	61	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	81	หน่วยกิต

- หลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	17	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	61	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	81	หน่วยกิต

3. คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มี 2 หลักสูตร ได้แก่

3.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.)

- สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

3.2 หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.)

- สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

1. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถในการนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการปฏิบัติงานทั้งภาคธุรกิจเอกชนและภาครัฐบาลอย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความประสงค์จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้น สามารถศึกษาต่อได้ทั้งในและต่างประเทศ

3. เพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งพัฒนาทรัพยากรบุคคลในการสร้างเสริมเศรษฐกิจของชาติ

4. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

โครงสร้างหลักสูตร

- หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	100	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	138	หน่วยกิต

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต

1. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้ ทั้งในภาครัฐบาลและภาคธุรกิจเอกชน
2. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความประสงค์ที่จะพัฒนาความรู้ความสามารถในระดับสูงขึ้นไป สามารถไปศึกษาต่อทั้งในและต่างประเทศได้
3. เพื่อให้เกิดการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรบุคคล เพื่อเข้ารับผิดชอบในทางสร้างเสริมเศรษฐกิจของชาติให้เจริญรุดหน้า

โครงสร้างหลักสูตร

- หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	32	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	102	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร	140	หน่วยกิต

4. คณะนิติศาสตร์ มี 1 หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต

วัตถุประสงค์ของหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต

1. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย ทั้งในทางทฤษฎีและปฏิบัติ
2. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความประสงค์จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป สามารถศึกษาต่อได้ทั้งในและต่างประเทศ
3. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาได้นำความรู้ความเข้าใจไปประกอบอาชีพทางกฎหมาย โดยประพฤติตนอยู่ในกรอบ จรรยาบรรณและรับผิดชอบต่อวิชาชีพของนักกฎหมายที่ดี
4. เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

โครงสร้างหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	30	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะสาขา	110	หน่วยกิต
หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต
รวมจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า	146	หน่วยกิต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ คือ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำ และการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ในปีการศึกษา 2545 จากคณะต่างๆ ดังต่อไปนี้ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ จำนวน 4,093 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ในปีการศึกษา 2545 จากคณะต่างๆ ดังต่อไปนี้ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ จำนวน 364 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ($\alpha : .05$) ตามตารางสำเร็จรูปของยามานะ (Yamane, 1967 : 886) จากนั้นใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามเพศ และคณะ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
ปีการศึกษา 2545 จำแนกตามเพศ และคณะ

คณะ	ชาย		หญิง		รวม	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะบริหารธุรกิจ	478	43	1,769	157	2,247	200
คณะวิศวกรรมศาสตร์	1,112	99	89	8	1,201	107
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	185	17	274	24	459	41
คณะนิติศาสตร์	114	10	72	6	186	16
รวม	1,889	169	2,204	195	4,093	364

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเกี่ยวกับปัญหาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ใน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้าน ที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร บทความ วารสาร ตำราเรียน และงานวิจัย เกี่ยวข้องกับปัญหาทั้ง 5 ด้านของนักศึกษา เพื่อนำมากำหนดกรอบและขอบเขตเนื้อหาใน การสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามตามวิธีของไลเคิร์ต (Likert) จากหลักการสร้างและ วิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของลัวิน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538 : 161 - 167)

3. นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถามปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ แบบสอบถามมี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้าน กิจกรรมนักศึกษา ลักษณะของแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ สอบถามเกี่ยวกับปัญหาทั้ง 5 ด้านของนักศึกษา ได้แก่ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา จำนวน 58 ข้อ และในตอนท้ายของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open - Ended) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็น เพิ่มเติม

การกำหนดการให้คะแนนแต่ละข้อในแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดค่าน้ำหนัก คะแนน ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

ในการศึกษาปัญหาของนักศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่หนึ่งมีเกณฑ์ การแปลความหมายของคะแนน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมากที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับมาก
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.50	หมายถึง	มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

ในการประเมินปัญหาของนักศึกษาตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่สอง ได้ใช้การทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

ถ้าปัญหาของนักศึกษาในแต่ละด้านสูงกว่าเกณฑ์ 3.00 ซึ่งเป็นค่ากลางของมาตราวัดทัศนคติของโลเคียร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่าปัญหายู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์

ถ้าปัญหาของนักศึกษาในแต่ละด้านต่ำกว่าเกณฑ์ 3.00 ซึ่งเป็นค่ากลางของมาตราวัดทัศนคติของโลเคียร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่าปัญหายู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์

ถ้าไม่พบว่าปัญหาของนักศึกษาในแต่ละด้านแตกต่างจากเกณฑ์ 3.00 ซึ่งเป็นค่ากลางของมาตราวัดทัศนคติของโลเคียร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่าปัญหายู่ในระดับไม่แตกต่างจากเกณฑ์

4. นำแบบสอบถามที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาความครอบคลุมในด้านเนื้อหา และภาษา

5. นำแบบสอบถามที่เสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ข) ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข และนำเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนอีกครั้ง ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out)

6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษา 50 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีการหาค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูง และร้อยละ 25 ของกลุ่มต่ำ จากนั้นใช้สถิติทดสอบที (t - test) (Ferguson. 1981 : 190) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.711 ขึ้นไป ไว้ใช้ในแบบสอบถาม (ภาคผนวก ง) ผลปรากฏว่า แบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ทุกข้อ

7. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าความสอดคล้องภายในแบบสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1984 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .9319 (ภาคผนวก ง)

8. ปรับปรุงแบบสอบถามก่อนนำไปใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่งถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เพื่อขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากนักศึกษาในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งสิ้น 364 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์คืนทั้งสิ้น 364 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับคืนสมบูรณ์

นักศึกษาคณะ	แบบสอบถามที่ ส่งไป	แบบสอบถามที่ส่งไป และได้รับคืนสมบูรณ์	ร้อยละ
1. คณะบริหารธุรกิจ	200	200	100.0
2. คณะวิศวกรรมศาสตร์	107	107	100.0
3. คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	41	41	100.0
4. คณะนิติศาสตร์	16	16	100.0
รวม	364	364	100.0

การจัดกระทำข้อมูล

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาตรวจสอบและคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์
2. นำแบบสอบถามที่ได้รับการคัดเลือกทั้งหมดมาตรวจให้คะแนน
3. นำข้อมูลไปวิเคราะห์ค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป
4. ในส่วนของแบบสอบถามปลายเปิด ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์และจัดกลุ่มคำตอบเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ในเรื่องเดียวกัน และสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อแสดงข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่หนึ่ง เพื่อศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา วิเคราะห์โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)
3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่สอง เพื่อประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ วิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test)

4. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่สาม เพื่อเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ และ ภูมิฐานะของนักศึกษา วิเคราะห์โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test) และเปรียบเทียบตามตัวแปร ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายรับของนักศึกษา และอาชีพของบิดามารดาหรือ ผู้ปกครอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการทดสอบความแตกต่าง เป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe' test)

5. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิด นำมาพิจารณารวบรวมข้อคิดเห็น เสนอ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย และนำไปประกอบการอภิปรายผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าความถี่ (Frequency)
 - 1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)
 - 1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - 1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)
2. การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test) (Ferguson. 1981 : 178)
3. การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยทำการทดสอบความแตกต่างของค่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (Scheffe' test) (Ferguson. 1981 : 308)
4. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test) (Ferguson. 1981 : 167)
5. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบสอบถาม
 - 5.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้สถิติทดสอบ ที (t - test) (Ferguson. 1981 : 190)
 - 5.2 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1984 : 161)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็นที่ค่าสถิติทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน และเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

ตอนที่ 3 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test)

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศและภูมิฐานะของนักศึกษา โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test) จำแนกตามชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายรับของนักศึกษา และอาชีพ

ของปีตามารดาหรือผู้ปกครอง โดยการหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' test)

ตอนที่ 5 การสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ในด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยการนำเสนอเชิงบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลกระทำตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	169	46.4
1.2 หญิง	195	53.6
รวม	364	100.0
2. ชั้นปี		
2.1 ชั้นปีที่ 1	131	36.0
2.2 ชั้นปีที่ 2	127	34.9
2.3 ชั้นปีที่ 3	47	12.9
2.4 ชั้นปีที่ 4	59	16.2
รวม	364	100.0
3. คณะ		
3.1 คณะบริหารธุรกิจ	200	54.9
3.2 คณะวิศวกรรมศาสตร์	107	29.4
3.3 คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	41	11.3
3.4 คณะนิติศาสตร์	16	4.4
รวม	364	100.0

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ	113	31.0
4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง	113	31.0
4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	138	37.9
รวม	364	100.0
5. ภูมิฐานะของนักศึกษา		
5.1 กรุงเทพมหานครและปริมณฑล	173	47.5
5.2 ต่างจังหวัด	191	52.5
รวม	364	100.0
6. รายรับของนักศึกษา		
6.1 ต่ำกว่า 5,000 บาท	261	71.7
6.2 ระหว่าง 5,000 - 8,000 บาท	87	23.9
6.3 มากกว่า 8,000 บาท	16	4.4
รวม	364	100.0
7. อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง		
7.1 รับราชการ	38	10.4
7.2 รัฐวิสาหกิจ	17	4.7
7.3 รับจ้าง	102	28.0
7.4 อาชีพส่วนตัว	106	29.1
7.5 เกษตรกรรม	83	22.8
7.6 อื่นๆ	18	4.9
รวม	364	100.0

จากตาราง 3 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 53.6) รองลงมาเป็นนักศึกษาชาย (ร้อยละ 46.4) เมื่อพิจารณาตามชั้นปี พบว่า เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 36.0) รองลงมาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 (ร้อยละ 34.9) นักศึกษาชั้นปีที่ 4 (ร้อยละ 16.2) และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 (ร้อยละ 12.9) พิจารณาดตามคณะ พบว่า เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 54.9) รองลงมาเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ (ร้อยละ 29.4) นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 11.3) และ

นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ (ร้อยละ 4.4) พิจารณาตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 37.9) รองลงมานักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและปานกลาง (ร้อยละ 31.0) พิจารณาตามภูมิสำเนาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิสำเนาต่างจังหวัดมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 52.5) และรองลงมาเป็นนักศึกษาที่มีภูมิสำเนากรุงเทพมหานครและปริมณฑล (ร้อยละ 47.5) พิจารณาตามรายรับของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีรายรับต่ำกว่า 5,000 บาทมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 71.7) รองลงมาเป็นนักศึกษาที่มีรายรับระหว่าง 5,000 - 8,000 บาท (ร้อยละ 23.9) และนักศึกษาที่มีรายรับมากกว่า 8,000 บาท (ร้อยละ 4.4) และเมื่อพิจารณาตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพส่วนตัวมีจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 29.1) รองลงมาเป็นนักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 28.0) นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกรรม (ร้อยละ 22.8) นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ (ร้อยละ 10.4) นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพอื่นๆ (ร้อยละ 4.9) และนักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 4.7)

ตอนที่ 2 การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน และเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และ ด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงใน ตาราง 4 - 9

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน

ด้านที่	ปัญหาของนักศึกษา	นักศึกษา (n = 364)		ระดับ
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	ปัญหาด้านการเรียน	2.76	0.50	ปานกลาง
2.	ปัญหาด้านสังคม	2.04	0.64	น้อย
3.	ปัญหาด้านส่วนตัว	2.18	0.59	น้อย
4.	ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย	1.84	0.66	น้อย
5.	ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา	2.61	0.73	ปานกลาง
รวม		2.35	0.44	น้อย

จากตาราง 4 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์มีปัญหาโดยรวมทุกด้าน ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.35$, S.D. = 0.44) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหา ในระดับปานกลาง คือ ด้านการเรียน ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 0.50) และด้านกิจกรรมนักศึกษา ($\bar{X} = 2.61$, S.D. = 0.73) ส่วนด้านอื่นๆ มีปัญหาในระดับน้อย

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอเซียอาคเนย์ ด้านการเรียน เป็นรายชื่อ

ข้อที่	ปัญหาด้านการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	ท่านไม่รู้จักแบ่งเวลาเรียน	2.78	0.83	ปานกลาง
2.	ท่านขาดสมาธิในการเรียน	2.87	0.74	ปานกลาง
3.	ท่านมีความรู้เดิมในหมวดวิชาพื้นฐานบางวิชาไม่เพียงพอ	2.99	0.86	ปานกลาง
4.	ท่านไม่มีเวลาได้ทบทวนบทเรียน	3.03	0.89	ปานกลาง
5.	ท่านไม่สามารถจับประเด็นสำคัญที่อาจารย์บรรยาย	2.82	0.81	ปานกลาง
6.	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน	2.61	0.97	ปานกลาง
7.	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่ตรงตามความถนัดของตนเอง	2.59	1.03	ปานกลาง
8.	ท่านไม่แน่ใจว่าเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนมาจะสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน	2.67	0.90	ปานกลาง
9.	ท่านขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่อาจารย์สอนเนื่องจากกิจกรรมการสอนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน	2.65	0.80	ปานกลาง
10.	ท่านไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนที่แตกต่างกับอาจารย์	2.86	0.89	ปานกลาง
11.	ท่านรู้สึกวิตกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน	3.66	1.09	มาก
12.	ท่านไม่สามารถทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายได้ทันเวลา	2.46	0.98	น้อย
13.	ท่านขาดทักษะในการใช้สื่อเทคโนโลยีการศึกษาในการค้นคว้าเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มชัด	2.84	0.95	ปานกลาง
14.	ท่านไม่มีความมั่นใจที่จะแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน	2.92	0.96	ปานกลาง
15.	ท่านไม่กล้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการเรียนนอกเวลาเรียน	2.78	1.04	ปานกลาง
16.	ท่านไม่สามารถขอคำปรึกษาจากอาจารย์ได้เพราะมีเวลาว่างไม่ตรงกัน	2.85	0.97	ปานกลาง
17.	ท่านขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ห้องสมุด เนื่องจากไม่ทราบวิธีการค้นคว้าที่ถูกต้อง	2.34	0.93	น้อย

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อที่	ปัญหาด้านการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
18.	ท่านไม่ได้รับความสะดวกจากการใช้บริการของห้องสมุด	2.20	0.90	น้อย
19.	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เช่น อากาศไม่ถ่ายเท แสงสว่างไม่เพียงพอ มีเสียงดังรบกวน	2.45	0.99	น้อย
รวม		2.76	0.50	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านการเรียน โดยรวมมีปัญหาในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 0.50) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนในระดับมาก ในข้อ 11 รู้สึกวิตกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน ($\bar{X} = 3.66$, S.D. = 1.09) และมีปัญหาการเรียนในระดับน้อย ในข้อ 12 ไม่สามารถทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายได้ทันเวลา ($\bar{X} = 2.46$, S.D. = 0.98) ข้อ 17 ขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ห้องสมุดเนื่องจากไม่ทราบวิธีการค้นคว้าที่ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.34$, S.D. = 0.93) ข้อ 18 ไม่ได้รับความสะดวกจากการใช้บริการของห้องสมุด ($\bar{X} = 2.20$, S.D. = 0.90) และข้อ 19 สภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เช่น อากาศไม่ถ่ายเท แสงสว่างไม่เพียงพอ มีเสียงดังรบกวน ($\bar{X} = 2.45$, S.D. = 0.99) ส่วนข้ออื่นๆ นักศึกษามีปัญหาการเรียนในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอเซียอาคเนย์ ด้านสังคม เป็นรายข้อ

ข้อที่	ปัญหาด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	ท่านรู้สึกไม่มีความมั่นใจในการปฏิบัติตัวเมื่อเข้าสังคมกับเพื่อน	2.31	0.86	น้อย
2.	ท่านรู้สึกว่าตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว	2.04	0.92	น้อย
3.	ท่านปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้	1.76	0.83	น้อย
4.	ท่านไม่มีเพื่อนสนิทที่ไว้ใจเพื่อรับทุกข์	1.95	0.99	น้อย
5.	ท่านมักจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อน แม้ว่าตนเองจะไม่เห็นด้วยก็ตาม	2.40	0.92	น้อย
6.	ท่านมักจะทะเลาะกับเพื่อนเสมอ	1.68	0.83	น้อย
7.	ท่านรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนเมื่อมีปัญหา	2.07	0.92	น้อย
8.	ท่านรู้สึกว่าตนเองมักถูกเพื่อนเอาเปรียบเมื่อต้องทำงานร่วมกัน	2.09	0.95	น้อย
รวม		2.04	0.64	น้อย

จากตาราง 6 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านสังคม โดยรวมมีปัญหาในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.04$, S.D. = 0.64) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมในระดับน้อยทุกข้อ

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอเซียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว เป็นรายข้อ

ข้อที่	ปัญหาด้านส่วนตัว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	ท่านมีโรคประจำตัว	1.67	0.99	น้อย
2.	ท่านมักมีอาการเจ็บป่วยปวดหัวตัวร้อนอยู่เป็นประจำ	2.02	1.09	น้อย
3.	ท่านมักมีอาการง่วงนอนในขณะที่เรียน	2.90	1.09	ปานกลาง
4.	ไม่ว่าจะทำอะไรท่านมักเกิดความท้อแท้	2.31	1.02	น้อย
5.	ท่านมักมีความวิตกกังวลในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ	2.73	1.14	ปานกลาง
6.	ท่านมักขาดความมั่นใจในตนเอง	2.59	1.03	ปานกลาง
7.	ท่านได้รับเงินจากครอบครัวหรือผู้ปกครองไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายส่วนตัว	2.34	1.23	น้อย
8.	ท่านต้องทำงานพิเศษเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในด้านการเรียน	1.97	1.22	น้อย
9.	ท่านขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว	1.65	0.97	น้อย
10.	ท่านมีความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง	1.64	0.95	น้อย
รวม		2.18	0.59	น้อย

จากตาราง 7 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว โดยรวมมีปัญหาในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.18$, S.D. = 0.59) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับปานกลาง ในข้อ 3 มักมีอาการง่วงนอนในขณะที่เรียน ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = 1.09) ข้อ 5 มักมีความวิตกกังวลในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 1.14) และข้อ 6 มักขาดความมั่นใจในตนเอง ($\bar{X} = 2.59$, S.D. = 1.03) ส่วนข้ออื่นๆ นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับน้อยทุกข้อ

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอเชียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย เป็นรายข้อ

ข้อที่	ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี	1.84	0.95	น้อย
2.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่มีความเป็นส่วนตัว	2.01	1.06	น้อย
3.	ความเป็นอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่ปลอดภัย เช่น มีการลักขโมยเป็นประจำ	1.67	0.84	น้อย
4.	สิ่งแวดล้อมของสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีสภาพเสื่อมโทรมและแออัดเกินไป	1.72	0.94	น้อย
5.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านคับแคบทำให้รู้สึกอึดอัด	1.79	0.98	น้อย
6.	ท่านมักถูกรบกวนจากเพื่อนร่วมห้องพักอยู่เสมอ	1.79	1.05	น้อย
7.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีแสงสว่างไม่เพียงพอ	1.74	0.90	น้อย
8.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีอากาศถ่ายเทไม่สะดวก	1.77	0.92	น้อย
9.	ท่านมีความขัดแย้งกับผู้ดูแลสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก	1.48	0.84	น้อยที่สุด
10.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไกลจากมหาวิทยาลัยทำให้ท่านเดินทางไม่สะดวก	2.26	1.16	น้อย
11.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีกฎระเบียบมากเกินไป	1.74	0.92	น้อย
12.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่มีสถานที่สำหรับพักผ่อนและสังสรรค์	2.33	1.24	น้อย
รวม		1.84	0.66	น้อย

จากตาราง 8 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย โดยรวมมีปัญหาในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.84$, S.D. = 0.66) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับน้อยที่สุดในข้อ 9 มีความขัดแย้งกับผู้ดูแลสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก ($\bar{X} = 1.48$, S.D. = 0.84) ส่วนข้ออื่นๆ นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับน้อยทุกข้อ

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอเซียอาคเนย์ ด้านกิจกรรมนักศึกษา เป็นรายข้อ

ข้อที่	ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1.	กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นไม่สอดคล้องกับความสนใจ ของนักศึกษา	2.71	0.99	ปานกลาง
2.	ท่านไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเนื่องจากไม่ทราบ ข่าวการจัดกิจกรรมนักศึกษา	2.83	1.12	ปานกลาง
3.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้สิ้นเปลืองเงินโดย ไม่จำเป็น	2.64	1.07	ปานกลาง
4.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีการแบ่งพรรคแบ่งพวก	3.04	1.14	ปานกลาง
5.	ในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาท่านไม่ได้รับ การยอมรับจากสมาชิกในกลุ่ม	2.21	0.97	น้อย
6.	ท่านรู้สึกคับข้องใจเมื่อจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา	2.48	0.99	น้อย
7.	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกทำกิจกรรมที่ตรงตาม ความสามารถของตนเอง	2.63	1.01	ปานกลาง
8.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้เสียเวลาเรียน	2.61	1.08	ปานกลาง
9.	กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นในปัจจุบันไม่ช่วยทำให้ท่าน เกิดการพัฒนาดตนเองในด้านต่างๆ เช่น สติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม	2.35	1.01	น้อย
รวม		2.61	0.73	ปานกลาง

จากตาราง 9 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านกิจกรรม
นักศึกษา โดยรวมมีปัญหาในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.61$, S.D. = 0.73) และเมื่อพิจารณาเป็น
รายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาในระดับน้อย ในข้อ 5 ในขณะที่เข้าร่วม
กิจกรรมนักศึกษาไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกในกลุ่ม ($\bar{X} = 2.21$, S.D. = 0.97) ข้อ 6 รู้สึก
คับข้องใจเมื่อจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ($\bar{X} = 2.48$, S.D. = 0.99) และข้อ 9 กิจกรรม
นักศึกษาที่จัดขึ้นในปัจจุบันไม่ช่วยทำให้เกิดการพัฒนาดตนเองในด้านต่างๆ เช่น สติปัญญา
ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ($\bar{X} = 2.35$, S.D. = 1.01) ส่วนข้ออื่นๆ นักศึกษามีปัญหาด้าน
กิจกรรมนักศึกษาในระดับปานกลางทุกข้อ

ตอนที่ 3 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ โดยการใช้สถิติทดสอบที ดังแสดงในตาราง 10 - 15

ตาราง 10 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ด้านที่	ปัญหาของนักศึกษา	นักศึกษา (n = 364)		t	P	เกณฑ์
		$\bar{X}$	S.D.			
1.	ปัญหาด้านการเรียน	2.76	0.50	-9.00	.000	ต่ำกว่า
2.	ปัญหาด้านสังคม	2.04	0.64	-28.25	.000	ต่ำกว่า
3.	ปัญหาด้านส่วนตัว	2.18	0.59	-26.07	.000	ต่ำกว่า
4.	ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย	1.84	0.66	-33.06	.000	ต่ำกว่า
5.	ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา	2.61	0.73	-9.92	.000	ต่ำกว่า
รวม		2.35	0.44	-27.64	.000	ต่ำกว่า

จากตาราง 10 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านมีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา

ตาราง 11 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านการเรียน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ข้อ	ปัญหาด้านการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	t	p	เกณฑ์
1.	ท่านไม่รู้จัดแบ่งเวลาเรียน	2.78	0.83	-4.83	.000	ต่ำกว่า
2.	ท่านขาดสมาธิในการเรียน	2.87	0.74	-3.10	.002	ต่ำกว่า
3.	ท่านมีความรู้เดิมในหมวดวิชาพื้นฐานบางวิชาไม่เพียงพอ	2.99	0.86	-0.18	.855	ไม่แตกต่าง
4.	ท่านไม่มีเวลาได้ทบทวนบทเรียน	3.03	0.89	0.70	.480	ไม่แตกต่าง
5.	ท่านไม่สามารถจับประเด็นสำคัญที่อาจารย์บรรยาย	2.82	0.81	-4.00	.000	ต่ำกว่า
6.	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน	2.61	0.97	-7.56	.000	ต่ำกว่า
7.	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่ตรงตามความถนัดของตนเอง	2.59	1.03	-7.47	.000	ต่ำกว่า
8.	ท่านไม่แน่ใจว่าเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนมาจะสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน	2.67	0.90	-6.88	.000	ต่ำกว่า
9.	ท่านขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่อาจารย์สอนเนื่องจากกิจกรรมการสอนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน	2.65	0.80	-8.06	.000	ต่ำกว่า
10.	ท่านไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนที่แตกต่างกับอาจารย์	2.86	0.89	-2.92	.004	ต่ำกว่า
11.	ท่านรู้สึกวิตกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน	3.66	1.09	11.61	.000	สูงกว่า
12.	ท่านไม่สามารถทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายได้ทันเวลา	2.46	0.98	10.34	.000	ต่ำกว่า
13.	ท่านขาดทักษะในการใช้สื่อเทคโนโลยีการศึกษาในการค้นคว้าเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มชัด	2.84	0.95	-3.13	.002	ต่ำกว่า
14.	ท่านไม่มีความมั่นใจที่จะแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน	2.92	0.96	-1.41	.159	ไม่แตกต่าง
15.	ท่านไม่กล้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการเรียนนอกเวลา	2.78	1.04	-3.97	.000	ต่ำกว่า
16.	ท่านไม่สามารถขอคำปรึกษาจากอาจารย์ได้เพราะมีเวลารว่างไม่ตรงกัน	2.85	0.97	-2.90	.004	ต่ำกว่า
17.	ท่านขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ห้องสมุดเนื่องจากไม่ทราบวิธีการค้นคว้าที่ถูกต้อง	2.34	0.93	-13.46	.000	ต่ำกว่า
18.	ท่านไม่ได้รับความสะดวกจากการใช้บริการของห้องสมุด	2.20	0.90	-16.71	.000	ต่ำกว่า
19.	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เช่น อากาศไม่ถ่ายเท แสงสว่างไม่เพียงพอ มีเสียงดังรบกวน	2.45	0.99	-10.47	.000	ต่ำกว่า
รวม		2.76	0.50	-9.00	.000	ต่ำกว่า

จากตาราง 11 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านการเรียน โดยรวมมีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนในระดับสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อ 11 รู้สึกวิตกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน และนักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในข้อ 1 ไม่รู้จักแบ่งเวลาเรียน ข้อ 2 ขาดสมาธิในการเรียน ข้อ 5 ไม่สามารถจับประเด็นสำคัญที่อาจารย์บรรยาย ข้อ 6 ไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน ข้อ 7 ไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่ตรงตามความถนัดของตนเอง ข้อ 8 ไม่แน่ใจว่าเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนมาจะสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ข้อ 9 ขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่อาจารย์สอน เนื่องจากกิจกรรมการสอนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน ข้อ 10 ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนที่แตกต่างกับอาจารย์ ข้อ 12 ไม่สามารถทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายได้ทันเวลา ข้อ 13 ขาดทักษะในการใช้สื่อเทคโนโลยีการศึกษาในการค้นคว้าเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มชัด ข้อ 15 ไม่กล้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการเรียนนอกเวลาเรียน ข้อ 16 ไม่สามารถขอคำปรึกษาจากอาจารย์ได้เพราะมีเวลาว่างไม่ตรงกัน ข้อ 17 ขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ห้องสมุดเนื่องจากไม่ทราบวิธีการค้นคว้าที่ถูกต้อง ข้อ 18 ไม่ได้รับความสะดวกจากการใช้บริการของห้องสมุด และข้อ 19 สภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เช่น อากาศไม่ถ่ายเท แสงสว่างไม่เพียงพอ มีเสียงดังรบกวน ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาด้านการเรียนในระดับไม่แตกต่างจากเกณฑ์

ตาราง 12 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านสังคม โดยทดสอบ
เปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ข้อ	ปัญหาด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	t	p	เกณฑ์
1.	ท่านรู้สึกไม่มีความมั่นใจในการปฏิบัติตัวเมื่อเข้าสังคมกับเพื่อน	2.31	0.86	-14.98	.000	ต่ำกว่า
2.	ท่านรู้สึกว่าตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว	2.04	0.92	-19.84	.000	ต่ำกว่า
3.	ท่านปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้	1.76	0.83	-28.03	.000	ต่ำกว่า
4.	ท่านไม่มีเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจเพื่อปรึกษา	1.95	0.99	-19.99	.000	ต่ำกว่า
5.	ท่านมักจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อน แม้ว่าตนเองจะไม่เห็นด้วยก็ตาม	2.40	0.92	-12.23	.000	ต่ำกว่า
6.	ท่านมักจะทะเลาะกับเพื่อนเสมอ	1.68	0.83	-29.97	.000	ต่ำกว่า
7.	ท่านรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนเมื่อมีปัญหา	2.07	0.92	-19.10	.000	ต่ำกว่า
8.	ท่านรู้สึกว่าตนเองมักถูกเพื่อนเอาเปรียบเมื่อต้องทำงานร่วมกัน	2.09	0.95	-18.09	.000	ต่ำกว่า
รวม		2.04	0.64	-28.25	.000	ต่ำกว่า

จากตาราง 12 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านสังคม โดยรวมมีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ

ตาราง 13 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ข้อ	ปัญหาด้านส่วนตัว	$\bar{X}$	S.D.	t	p	เกณฑ์
1.	ท่านมีโรคประจำตัว	1.67	0.99	-25.40	.000	ต่ำกว่า
2.	ท่านมักมีอาการเจ็บป่วยปวดหัวตัวร้อนอยู่เป็นประจำ	2.02	1.09	-16.92	.000	ต่ำกว่า
3.	ท่านมักมีอาการง่วงนอนในขณะที่เรียน	2.90	1.09	-1.67	.096	ไม่แตกต่าง
4.	ไม่ว่าจะทำอะไรท่านมักเกิดความท้อแท้	2.31	1.02	-12.72	.000	ต่ำกว่า
5.	ท่านมักมีความวิตกกังวลในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ	2.73	1.14	-4.45	.000	ต่ำกว่า
6.	ท่านมักขาดความมั่นใจในตนเอง	2.59	1.03	-7.38	.000	ต่ำกว่า
7.	ท่านได้รับเงินจากครอบครัวหรือผู้ปกครองไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายส่วนตัว	2.34	1.23	-10.14	.000	ต่ำกว่า
8.	ท่านต้องทำงานพิเศษเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในด้านการเรียน	1.97	1.22	-15.87	.000	ต่ำกว่า
9.	ท่านขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว	1.65	0.97	-26.48	.000	ต่ำกว่า
10.	ท่านมีความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง	1.64	0.95	-27.01	.000	ต่ำกว่า
รวม		2.18	0.59	-26.07	.000	ต่ำกว่า

จากตาราง 13 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว โดยรวมมีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ ยกเว้น ในข้อ 3 มักมีอาการง่วงนอนในขณะที่เรียน ที่นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับไม่แตกต่างจากเกณฑ์

ตาราง 14 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ข้อ	ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย	$\bar{X}$	S.D.	t	p	เกณฑ์
1.	สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี	1.84	0.95	-23.17	.000	ต่ำกว่า
2.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่มีความเป็นส่วนตัว	2.01	1.06	-17.60	.000	ต่ำกว่า
3.	ความเป็นอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่ปลอดภัย เช่น มีการลักขโมยเป็นประจำ	1.67	0.84	-29.95	.000	ต่ำกว่า
4.	สิ่งแวดล้อมของสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีสภาพเสื่อมโทรมและแออัดเกินไป	1.72	0.94	-25.68	.000	ต่ำกว่า
5.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านคับแคบ ทำให้รู้สึกอึดอัด	1.79	0.98	-23.28	.000	ต่ำกว่า
6.	ท่านมักถูกรบกวนจากเพื่อนร่วมห้องพักอยู่เสมอ	1.79	1.05	-21.71	.000	ต่ำกว่า
7.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีแสงสว่างไม่เพียงพอ	1.74	0.90	-26.59	.000	ต่ำกว่า
8.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีอากาศถ่ายเทไม่สะดวก	1.77	0.92	-25.31	.000	ต่ำกว่า
9.	ท่านมีความขัดแย้งกับผู้ดูแลสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก	1.48	0.84	-34.00	.000	ต่ำกว่า
10.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไกลจากมหาวิทยาลัยทำให้ท่านเดินทางไม่สะดวก	2.26	1.16	-11.93	.000	ต่ำกว่า
11.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีกฎระเบียบมากเกินไป	1.74	0.92	-25.75	.000	ต่ำกว่า
12.	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่มีสถานที่สำหรับพักผ่อนและสังสรรค์	2.33	1.24	-10.19	.000	ต่ำกว่า
รวม		1.84	0.66	-33.06	.000	ต่ำกว่า

จากตาราง 14 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย โดยรวมมีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ

ตาราง 15 การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้

ข้อ	ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	t	p	เกณฑ์
1.	กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นไม่สอดคล้องกับ ความสนใจของนักศึกษา	2.71	0.99	-5.48	.000	ต่ำกว่า
2.	ท่านไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเนื่องจากไม่ ทราบข่าวการจัดกิจกรรมนักศึกษา	2.83	1.12	-2.74	.006	ต่ำกว่า
3.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้สิ้นเปลืองเงิน โดยไม่จำเป็น	2.64	1.07	-6.36	.000	ต่ำกว่า
4.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีการแบ่งพรรค แบ่งพวก	3.04	1.14	0.82	.412	ไม่แตกต่าง
5.	ในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาท่านไม่ได้รับ การยอมรับจากสมาชิกในกลุ่ม	2.21	0.97	-15.32	.000	ต่ำกว่า
6.	ท่านรู้สึกขัดข้องใจเมื่อจะต้องเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษา	2.48	0.99	-9.90	.000	ต่ำกว่า
7.	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกทำกิจกรรมที่ตรงตาม ความสามารถของตนเอง	2.63	1.01	-6.93	.000	ต่ำกว่า
8.	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้เสียเวลาเรียน	2.61	1.08	-6.69	.000	ต่ำกว่า
9.	กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นในปัจจุบันไม่ช่วย ทำให้ท่านเกิดการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ เช่น สติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม	2.35	1.01	-12.17	.000	ต่ำกว่า
รวม		2.61	0.73	-9.92	.000	ต่ำกว่า

จากตาราง 15 แสดงว่า ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยรวมมีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อ ยกเว้น ข้อ 4 การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ที่นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาในระดับไม่แตกต่างจากเกณฑ์

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศและภูมิสำเนาของนักศึกษา โดยใช้สถิติทดสอบที จำแนกตามชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายรับของนักศึกษา และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยการหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่ ดังแสดงในตาราง 16 - 38

ตาราง 16 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ

ด้านที่	ปัญหาของนักศึกษา	เพศชาย (n = 169)		เพศหญิง (n = 195)		t	p
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.	ด้านการเรียน	2.79	0.48	2.73	0.52	1.17	.239
2.	ด้านสังคม	2.14	0.67	1.95	0.61	2.93	.004
3.	ด้านส่วนตัว	2.22	0.61	2.15	0.57	1.26	.208
4.	ด้านที่อยู่อาศัย	1.97	0.71	1.73	0.59	3.44	.001
5.	ด้านกิจกรรมนักศึกษา	2.70	0.73	2.53	0.73	2.24	.025
รวมทุกด้าน		2.42	0.45	2.28	0.43	2.95	.003

จากตาราง 16 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ชายและหญิง มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาด้านสังคม ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัญหาด้านการเรียน และด้านส่วนตัวไม่พบว่าแตกต่างกัน

ตาราง 17 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปี

ปัญหาของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	4.14	1.38	5.61	.001
	ภายในกลุ่ม	360	88.54	0.24		
	รวม	363	92.68			
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	3	6.44	2.14	5.32	.001
	ภายในกลุ่ม	360	145.21	0.40		
	รวม	363	151.65			
ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	3	1.89	0.63	1.79	.148
	ภายในกลุ่ม	360	126.47	0.35		
	รวม	363	128.36			
ด้านที่อยู่อาศัย	ระหว่างกลุ่ม	3	0.94	0.31	0.71	.544
	ภายในกลุ่ม	360	159.02	0.44		
	รวม	363	159.97			
ด้านกิจกรรมนักศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	3	4.74	1.58	2.95	.033
	ภายในกลุ่ม	360	192.93	0.53		
	รวม	363	197.68			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	2.53	0.84	4.34	.005
	ภายในกลุ่ม	360	70.05	0.19		
	รวม	363	72.58			

จากตาราง 17 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่อยู่ชั้นปีต่างกัน มีปัญหาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัญหาด้านส่วนตัว และด้านที่อยู่อาศัย ไม่พบว่าแตกต่างกัน เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' test) ดังแสดงในตาราง 18 - 21

ตาราง 18 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้าน
การเรียนรู้ จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	$\bar{X}$	2.75	2.67	3.01	2.75
ชั้นปีที่ 1	2.75			*	
ชั้นปีที่ 2	2.67			*	
ชั้นปีที่ 3	3.01				
ชั้นปีที่ 4	2.75				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับ
ชั้นปีที่ 3 มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่
พบความแตกต่าง

ตาราง 19 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้าน
สังคม จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	$\bar{X}$	2.00	1.91	2.26	2.22
ชั้นปีที่ 1	2.00				
ชั้นปีที่ 2	1.91			*	*
ชั้นปีที่ 3	2.26				
ชั้นปีที่ 4	2.22				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีปัญหาด้าน
สังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 20 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้าน
กิจกรรมนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	$\bar{X}$	2.64	2.47	2.82	2.68
ชั้นปีที่ 1	2.64				
ชั้นปีที่ 2	2.47			*	
ชั้นปีที่ 3	2.82				
ชั้นปีที่ 4	2.68				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาด้านกิจกรรม
นักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 21 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดย
รวมทุกด้าน จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
	$\bar{X}$	2.35	2.25	2.50	2.42
ชั้นปีที่ 1	2.35				
ชั้นปีที่ 2	2.25			*	
ชั้นปีที่ 3	2.50				
ชั้นปีที่ 4	2.42				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 แสดงว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาโดยรวมทุกด้าน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 22 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและ
เป็นรายด้าน จำแนกตามคณะ

ปัญหาของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.84	0.61	2.43	.065
	ภายในกลุ่ม	360	90.84	0.25		
	รวม	363	92.68			
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	3	6.55	2.18	5.42	.001
	ภายในกลุ่ม	360	145.10	0.40		
	รวม	363	151.65			
ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	3	2.85	0.95	2.73	.044
	ภายในกลุ่ม	360	125.50	0.34		
	รวม	363	128.36			
ด้านที่อยู่อาศัย	ระหว่างกลุ่ม	3	7.98	2.66	6.30	.000
	ภายในกลุ่ม	360	151.98	0.42		
	รวม	363	159.97			
ด้านกิจกรรมนักศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	3	3.01	1.00	1.85	.136
	ภายในกลุ่ม	360	194.66	0.54		
	รวม	363	197.68			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	2.46	0.82	4.21	.006
	ภายในกลุ่ม	360	70.12	0.19		
	รวม	363	72.58			

จากตาราง 22 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่อยู่คณะต่างกัน มี
ปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็น
รายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคม ด้านส่วนตัว และด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัญหาด้านการเรียน และด้านกิจกรรมนักศึกษา ไม่พบ
ความแตกต่าง

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็น
รายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe' test) ดังแสดงในตาราง 23 - 26

ตาราง 23 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านสังคม จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	คณะ บริหารธุรกิจ	คณะ วิศวกรรมศาสตร์	คณะ ศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์	คณะ นิติศาสตร์	
	$\bar{X}$	1.92	2.21	2.12	2.12
คณะบริหารธุรกิจ	1.92	*			
คณะวิศวกรรมศาสตร์	2.21				
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	2.12				
คณะนิติศาสตร์	2.12				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 แสดงว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 24 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านส่วนตัว จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	คณะ บริหารธุรกิจ	คณะ วิศวกรรมศาสตร์	คณะ ศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์	คณะ นิติศาสตร์	
	$\bar{X}$	2.12	2.20	2.37	2.38
คณะบริหารธุรกิจ	2.12			*	
คณะวิศวกรรมศาสตร์	2.20				
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	2.37				
คณะนิติศาสตร์	2.38				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 แสดงว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 25 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	คณะ บริหารธุรกิจ	คณะ วิศวกรรมศาสตร์	คณะ ศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์	คณะ นิติศาสตร์	
	$\bar{X}$	1.72	2.04	1.88	2.03
คณะบริหารธุรกิจ	1.72		*		
คณะวิศวกรรมศาสตร์	2.04				
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	1.88				
คณะนิติศาสตร์	2.03				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 แสดงว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 26 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน จำแนกตามคณะ เป็นรายคู่

คณะ	คณะ บริหารธุรกิจ	คณะ วิศวกรรมศาสตร์	คณะ ศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์	คณะ นิติศาสตร์	
	$\bar{X}$	2.28	2.46	2.36	2.39
คณะบริหารธุรกิจ	2.28		*		
คณะวิศวกรรมศาสตร์	2.46				
คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์	2.36				
คณะนิติศาสตร์	2.39				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 26 แสดงว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 27 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและ
เป็นรายด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญหาของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	7.90	3.95	16.82	.000
	ภายในกลุ่ม	361	84.78	0.23		
	รวม	363	92.68			
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.54	1.27	3.07	.047
	ภายในกลุ่ม	361	149.11	0.41		
	รวม	363	151.65			
ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	2	3.07	1.53	4.42	.013
	ภายในกลุ่ม	361	125.29	0.34		
	รวม	363	128.36			
ด้านที่อยู่อาศัย	ระหว่างกลุ่ม	2	2.72	1.36	3.12	.045
	ภายในกลุ่ม	361	157.25	0.43		
	รวม	363	159.97			
ด้านกิจกรรมนักศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	2	5.69	2.84	5.35	.005
	ภายในกลุ่ม	361	191.98	0.53		
	รวม	363	197.68			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	4.38	2.19	11.59	.000
	ภายในกลุ่ม	361	68.20	0.18		
	รวม	363	72.58			

จากตาราง 27 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' test) ดังแสดงในตาราง 28 - 33

ตาราง 28 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านการเรียน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
$\bar{X}$	2.95	2.75	2.60
ต่ำ	2.95	*	*
ปานกลาง	2.75		*
สูง	2.60		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 28 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางกับสูง มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 29 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านสังคม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ต่ำ	ปานกลาง	สูง
$\bar{X}$	2.16	1.96	2.01
ต่ำ	2.16	*	
ปานกลาง	1.96		
สูง	2.01		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 29 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 30 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้าน
ส่วนตัว จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	$\bar{X}$	2.29	2.21	2.07
ต่ำ	2.29			*
ปานกลาง	2.21			
สูง	2.07			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้าน
ส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 31 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ด้าน
ที่อยู่อาศัย จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	$\bar{X}$	1.96	1.85	1.75
ต่ำ	1.96			*
ปานกลาง	1.85			
สูง	1.75			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 31 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้าน
ที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 32 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้าน
กิจกรรมนักศึกษา จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	$\bar{X}$	2.79	2.58	2.49
ต่ำ	2.79			*
ปานกลาง	2.58			
สูง	2.49			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 32 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้าน
กิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบ
ความแตกต่าง

ตาราง 33 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดย
รวมทุกด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		ต่ำ	ปานกลาง	สูง
	$\bar{X}$	2.50	2.34	2.23
ต่ำ	2.50		*	*
ปานกลาง	2.34			
สูง	2.23			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 33 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง และสูง
มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบ
ความแตกต่าง

ตาราง 34 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและ
เป็นรายด้าน จำแนกตามภูมิสำเนาของนักศึกษา

ด้านที่	ปัญหาของนักศึกษา	กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล (n = 173)		ต่างจังหวัด (n = 191)		t	p
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.	ด้านการเรียน	2.74	0.46	2.77	0.53	-0.72	.470
2.	ด้านสังคม	2.03	0.63	2.04	0.65	-0.98	.929
3.	ด้านส่วนตัว	2.19	0.58	2.18	0.60	0.02	.834
4.	ด้านที่อยู่อาศัย	1.71	0.59	1.96	0.70	-3.62	.000
5.	ด้านกิจกรรมนักศึกษา	2.56	0.73	2.66	0.74	-1.33	.184
รวมทุกด้าน		2.31	0.49	2.38	0.47	-1.67	.095

จากตาราง 34 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีภูมิสำเนาต่างกัน มี
ปัญหาโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิ
สำเนาต่างกัน มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน
ปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว และด้านกิจกรรมนักศึกษา ไม่พบว่าแตกต่างกัน

ตาราง 35 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและ
เป็นรายด้าน จำแนกตามรายรับของนักศึกษา

ปัญหาของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.71	0.08	0.34	.709
	ภายในกลุ่ม	361	92.51	0.25		
	รวม	363	92.68			
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.80	0.40	0.95	.384
	ภายในกลุ่ม	361	150.85	0.41		
	รวม	363	151.65			
ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	2	0.14	0.07	0.20	.815
	ภายในกลุ่ม	361	128.21	0.35		
	รวม	363	128.36			
ด้านที่อยู่อาศัย	ระหว่างกลุ่ม	2	0.01	0.06	0.01	.985
	ภายในกลุ่ม	361	159.96	0.44		
	รวม	363	159.97			
ด้านกิจกรรมนักศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	2	0.82	0.41	0.75	.471
	ภายในกลุ่ม	361	196.86	0.54		
	รวม	363	197.68			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.14	0.07	0.36	.694
	ภายในกลุ่ม	361	72.44	0.20		
	รวม	363	72.58			

จากตาราง 35 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีรายรับต่างกัน มี
ปัญหาโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ไม่พบว่า นักศึกษาที่มี
รายรับต่างกัน มีปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้าน
กิจกรรมนักศึกษา แตกต่างกัน

ตาราง 36 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและ
เป็นรายด้าน จำแนกตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ปัญหาของนักศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	5	2.58	0.51	2.05	.071
	ภายในกลุ่ม	358	90.10	0.25		
	รวม	363	92.68			
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	5	3.89	0.77	1.88	.096
	ภายในกลุ่ม	358	147.76	0.41		
	รวม	363	151.65			
ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	5	3.82	0.76	2.19	.054
	ภายในกลุ่ม	358	124.53	0.34		
	รวม	363	128.36			
ด้านที่อยู่อาศัย	ระหว่างกลุ่ม	5	7.51	1.50	3.53	.004
	ภายในกลุ่ม	358	152.46	0.42		
	รวม	363	159.97			
ด้านกิจกรรมนักศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	5	2.89	0.57	1.06	.381
	ภายในกลุ่ม	358	194.79	0.54		
	รวม	363	197.68			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	5	2.69	0.53	2.75	.018
	ภายในกลุ่ม	358	69.89	0.19		
	รวม	363	72.58			

จากตาราง 36 แสดงว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว และด้านกิจกรรมนักศึกษา ไม่พบว่าแตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการทดสอบของเชฟเฟ้ (Scheffe' test) ดังแสดงในตาราง 37 - 38

ตาราง 37 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ด้านที่อยู่อาศัย จำแนกตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นรายคู่

อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง		รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	รับจ้าง	ส่วนตัว	เกษตรกรรม	อื่นๆ
	$\bar{X}$	1.76	2.00	1.97	1.64	1.94	1.91
รับราชการ	1.76						
รัฐวิสาหกิจ	2.00						
รับจ้าง	1.97				*		
ส่วนตัว	1.64						
เกษตรกรรม	1.94						
อื่นๆ	1.91						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 37 แสดงว่า นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างกับอาชีพส่วนตัว มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 38 การทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน จำแนกตามอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นรายคู่

อาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง		รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ	รับจ้าง	ส่วนตัว	เกษตรกรรม	อื่นๆ
	$\bar{X}$	2.27	2.31	2.45	2.24	2.38	2.44
รับราชการ	2.27						
รัฐวิสาหกิจ	2.31						
รับจ้าง	2.45				*		
ส่วนตัว	2.24						
เกษตรกรรม	2.38						
อื่นๆ	2.44						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 38 แสดงว่า นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างกับอาชีพส่วนตัวต่างกัน มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตอนที่ 5 การสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ในด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยการนำเสนอเชิงบรรยาย

1. ปัญหาของนักศึกษาด้านการเรียน

สภาพแวดล้อมด้านกายภาพ ได้แก่ ห้องเรียน และห้องปฏิบัติการไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน เนื่องจากในห้องเรียนมีจำนวนนักศึกษามากเกินไป ทำให้โต๊ะและเก้าอี้มีไม่เพียงพอ ส่วนในห้องปฏิบัติการมีเครื่องมือและอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติชำรุดและไม่ได้รับการซ่อมแซม อีกทั้งยังมีไม่เพียงพอต่อการใช้งาน ส่วนสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา เช่น อาจารย์ผู้สอนบางวิชาสอนเร็วเกินไป อาจารย์ผู้สอนบางวิชาสอนไม่ตรงเวลา และปัญหาเกี่ยวกับระบบงานของสถาบัน เช่น การลงทะเบียนเรียน วิชาต่าง ๆ ยังไม่มีความเป็นระเบียบ

2. ปัญหาของนักศึกษาด้านสังคม

ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้องไม่มีความสามัคคีกัน และในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมีการแบ่งพรรคแบ่งพวกระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มาจากกรุงเทพมหานคร กับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด ควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายตามความต้องการ ความสนใจ และความถนัด เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมและเป็นการสร้างความรัก ความเข้าใจระหว่างกลุ่ม

3. ปัญหาของนักศึกษาด้านส่วนตัว

สุขภาพทางด้านร่างกายของนักศึกษาบางคนต้องมีการปรับปรุง เช่น บุคลิกภาพ ควรจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาเป็นคนมีความมั่นใจในตนเอง ส่วนสุขภาพทางด้านจิตใจของนักศึกษาบางคนต้องมีการพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรมให้มากยิ่งขึ้น ควรจัดโครงการพัฒนาจริยธรรม เพื่อให้นักศึกษาเป็นคนมีความรัก ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

4. ปัญหาของนักศึกษาด้านที่อยู่อาศัย

นักศึกษาบางส่วนมีความเห็นว่าทางมหาวิทยาลัยน่าจะจัดหอพักภายในสถาบัน เพื่อจะได้ประหยัดด้านค่าใช้จ่าย และประหยัดเวลาในการเดินทางสำหรับนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ต่างจังหวัดหรือนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัย

5. ปัญหาของนักศึกษาด้านกิจกรรมนักศึกษา

นักศึกษาบางส่วนมีความเห็นว่ากิจกรรมนักศึกษาบางอย่างจะได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาบางกลุ่มเท่านั้น เช่น กิจกรรมรวมกินรวมเก็บ และกิจกรรมนักศึกษาบางอย่างต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก มีการประชาสัมพันธ์ค่อนข้างน้อย อีกทั้งควรจัดกิจกรรมที่สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ และควรจัดสรรงบประมาณสนับสนุนกิจกรรมนักศึกษาให้มากขึ้น ซึ่งสามารถตรวจสอบการใช้งบประมาณได้อย่างชัดเจน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา
2. ประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้
3. เปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิฐานะของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา และอาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จากคณะบริหารธุรกิจ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์ จำนวน 364 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ในด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา จำนวน 58 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9727

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)
2. การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 โดยใช้สถิติทดสอบที (t - test) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ดังนี้

2.1 ถ้าปัญหาของนักศึกษาในแต่ละด้านสูงกว่าเกณฑ์ 3.00 ซึ่งเป็นค่ากลางของมาตรวัดทัศนคติของไลเคิร์ทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่าปัญหาอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์

2.2 ถ้าปัญหาของนักศึกษาในแต่ละด้านต่ำกว่าเกณฑ์ 3.00 ซึ่งเป็นค่ากลางของมาตรวัดทัศนคติของไลเคิร์ทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่าปัญหาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์

2.3 ถ้าไม่พบว่าปัญหาของนักศึกษาในแต่ละด้านแตกต่างจากเกณฑ์ 3.00 ซึ่งเป็นค่ากลางของมาตรวัดทัศนคติของไลเคิร์ทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่าปัญหาอยู่ในระดับไม่แตกต่างจากเกณฑ์

3. การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศและภูมิฐานะของนักศึกษา โดยการใช้สถิติทดสอบที (t - test) จำแนกตามชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายรับของนักศึกษา และอาชีพของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง โดยการหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe' test)

4. สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ในด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา โดยการนำเสนอเชิงบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์มีปัญหาโดยรวมทุกด้านในระดับน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลาง คือ ด้านการเรียน และด้านกิจกรรมนักศึกษา ส่วนด้านอื่นๆ มีปัญหาในระดับน้อย

2. การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน โดยทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์มีปัญหาโดยรวมทุกด้านในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา

3. การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน และเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิสำเนาของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา และอาชีพบิดามารดาหรือผู้ปกครอง พบว่า

3.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ชายและหญิง มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาด้านสังคม ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรม นักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

3.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ที่อยู่ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

3.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ที่อยู่คณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

3.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง และสูง มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางกับสูง มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีปัญหาโดยรวม ทุกด้านไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนากรุงเทพมหานครและปริมณฑล และภูมิลำเนาต่างจังหวัด มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบ ความแตกต่างกัน

3.6 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีรายรับต่างกัน มีปัญหาโดยรวมทุก ด้านไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่มีรายรับระดับต่ำ ปานกลาง และสูง มีปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา ไม่แตกต่างกัน

3.7 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพ รับจ้างกับอาชีพส่วนตัวต่างกัน มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างกับอาชีพส่วนตัว มีปัญหา ด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตก ต่างกัน

4. สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ในด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้าน กิจกรรมนักศึกษา พบว่า

4.1 ด้านการเรียน นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า สภาพแวดล้อมด้านกายภาพ ได้แก่ ห้องเรียน และห้องปฏิบัติการไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอน เนื่องจากในห้องเรียนมีจำนวนนักศึกษามากเกินไป ทำให้โต๊ะและเก้าอี้ไม่เพียงพอ ส่วนในห้องปฏิบัติการมีเครื่องมือและอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติชำรุดและไม่ได้รับการซ่อมแซม อีกทั้งยังมีไม่เพียงพอต่อการใช้งาน ส่วนสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา เช่น อาจารย์ผู้สอนบางวิชาสอนเร็วเกินไป อาจารย์ผู้สอนบางวิชา มาสอนไม่ตรงเวลา และปัญหาเกี่ยวกับระบบงานของสถาบัน เช่น การลงทะเบียนเรียนวิชาต่างๆ ยังไม่มีความเป็นระเบียบ

4.2 ด้านสังคม นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้องไม่มีความสามัคคีกัน และในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมีการแบ่งพรรคแบ่งพวกระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มาจากกรุงเทพมหานครกับนักศึกษาที่มาจากต่างจังหวัด ควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายตามความต้องการ ความสนใจ และความถนัด เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมและเป็นการสร้างความรัก ความเข้าใจระหว่างกลุ่ม

4.3 ด้านส่วนตัว นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า สุขภาพทางด้านร่างกายของนักศึกษาบางคนต้องมีการปรับปรุง เช่น บุคลิกภาพ ควรจัดฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาเป็นคนมีความมั่นใจในตนเอง ส่วนสุขภาพทางด้านจิตใจของนักศึกษาบางคนต้องมีการพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรมให้มากยิ่งขึ้น ควรจัดโครงการพัฒนาจริยธรรม เพื่อให้นักศึกษาเป็นคนมีความรัก ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

4.4 ด้านที่อยู่อาศัย นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ทางมหาวิทยาลัยน่าจะจัดหอพักภายในสถาบัน เพื่อจะได้ประหยัดด้านค่าใช้จ่าย และประหยัดเวลาในการเดินทางสำหรับนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ต่างจังหวัดหรือนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัย

4.5 ด้านกิจกรรมนักศึกษา นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า กิจกรรมนักศึกษาบางอย่างจะได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาบางกลุ่มเท่านั้น เช่น กิจกรรมร่วมกันร่วมเก็บ และกิจกรรมนักศึกษาบางอย่างต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก มีการประชาสัมพันธ์ค่อนข้างน้อย อีกทั้งควรจัดกิจกรรมที่สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ และควรจัดสรรงบประมาณสนับสนุนกิจกรรมนักศึกษาให้มากขึ้น ซึ่งสามารถตรวจสอบการใช้งบประมาณได้อย่างชัดเจน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์มีปัญหาโดยรวมทุกด้านในระดับน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 ด้านการเรียน พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์กำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วบุคคลวัยนี้ จะมีความสามารถทางพุทธิปัญญาสูง มีความอดทน และมีความรับผิดชอบ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530ข : 21 - 22) กล่าวไว้ว่า

การเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษายากกว่าการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นนักศึกษาจะต้องพยายามศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักขวนขวาย มีความอดทน และต้องมีวินัยในตนเอง นอกจากนี้สำเนา ขจรศิลป์ (2537 : 85) ได้ให้ข้อคิดว่า นักศึกษาต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับระบบงานของสถาบัน เช่น การลงทะเบียนเรียนวิชาต่างๆ และต้องสามารถปรับตัวเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมใหม่ๆ ได้เป็นอย่างดี และกรณีการ พินศิริกุล (2521 : 54) สืบพงศ์ จินดาพล (2533 : บทคัดย่อ) สุชาติพิทย์ จรรยาอารีกุล (2535 : 206) นิรันดร์ จุลทรัพย์ และพยัต คงศรีแก้ว (2536 : 36) สุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : บทคัดย่อ) บุญมา วาจาสัตย์ (2537 : 48) ณัฐติยา จตุรนาทกุล (2541 : 65) และทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 17) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนในระดับปานกลาง นอกจากนี้ณัฐพล แนวจำปา (2540 : 60 - 61) ได้ทำการศึกษาเรื่องการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษามีปัญหาการปรับตัวด้านการเรียนในระดับปานกลาง ส่วนวิภูสนา สาคริตชานันท์ (2545 : 56) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีคุณภาพชีวิตด้านชีวิตการเรียนในระดับปานกลาง

1.2 ด้านสังคม พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมในระดับน้อย อาจเนื่องมาจากนักศึกษาอยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกัน มีทัศนคติ สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ และบุคลิกภาพไม่แตกต่างกันมาก อีกทั้งนักศึกษาเป็นวัยที่ต้องการสังคม ต้องการมีเพื่อน และมีความสัมพันธ์กับเพื่อนมากกว่าครอบครัว จึงส่งผลให้การเข้ากลุ่มและการปรับตัวในการอยู่ร่วมกันเป็นไปอย่างง่ายขึ้น ซึ่ง สุพร ตั้งสมวรพงษ์ (2542 : 78) กล่าวไว้ว่า เพื่อนสามารถให้กำลังใจได้ทั่วไปซึ่งไม่สามารถได้จากอาจารย์ เช่น เพื่อนร่วมกลุ่มสามารถช่วยเหลือเกื้อกูลด้านวัตถุประสงค์ในการเรียนและวิชาการได้ ช่วยทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ดังที่ ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : บทคัดย่อ) วลีวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์ (2536 : 74) บุญมา วาจาสัตย์ (2537 : 79) ณัฐติยา จตุรนาทกุล (2541 : 67) และทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 17) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมในระดับน้อย

1.3 ด้านส่วนตัว พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับน้อย อาจเนื่องมาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ส่วนใหญ่มีสุขภาพกาย สุขภาพจิต ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว อยู่ในเกณฑ์ดี ดังที่ มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ (2545 : 60 - 61) ได้กำหนดไว้ว่า หากนักศึกษามีปัญหาสุขภาพร่างกาย ทางมหาวิทยาลัยได้จัดสถานพยาบาลแก่นักศึกษาเมื่อเจ็บป่วยปัจจุบันทันด่วนหรือเจ็บป่วยเล็กน้อย โดยจัดให้มีห้องพยาบาลแยกออกเป็นสัดส่วนสำหรับนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง และมีพยาบาลคอยให้คำปรึกษาดูแลตลอดเวลา ตั้งแต่เวลา 8.30 น. หากนักศึกษามีปัญหาสุขภาพจิตและปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว ทางมหาวิทยาลัยได้จัดบริการให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆ เพื่อให้ศึกษาดำรงตนและปรับตัวได้อย่างเหมาะสม หากนักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับ

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ทางมหาวิทยาลัยได้จัดสรรทุนการศึกษาให้นักศึกษาจำนวนมาก โดยนักศึกษาสามารถแจ้งความประสงค์เพื่อติดต่อขอรับทุนการศึกษาได้ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยจะพิจารณาให้ตามความเหมาะสม

1.4 ด้านที่อยู่อาศัย พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับน้อย อาจเนื่องมาจากนักศึกษาบางคนอาจจะพักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง หรือบางคนอาจจะพักอาศัยอยู่ในบ้านอิสระนอกเขตมหาวิทยาลัย ทั้งนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในบ้านอิสระนอกเขตมหาวิทยาลัยต่างก็ได้รับความสะดวก ปลอดภัยจากสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักเป็นอย่างดี ดังที่ ประกอบ คุปรัตน์ (2527 : 192 - 194) ได้แบ่งประเภทของนักศึกษาตามสภาพการพักอาศัยเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทแรกเป็นพวกที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง นักศึกษาพวกนี้จะเดินทางมาเรียนแบบไปเช้าเย็นกลับ และพ่อแม่จะเดือดร้อนน้อยที่สุดในแง่การเปลี่ยนแปลงด้านค่าใช้จ่าย หรือความเป็นห่วงเป็นใยในบุตรหลานของตนเอง ประเภทที่สองเป็นพวกที่พักอาศัยอยู่ในหอพักของสถาบัน นักศึกษาพวกนี้บ้านพักอาศัยอยู่ไกลจากสถาบัน ไม่สามารถที่จะเดินทางไปกลับได้ทุกวันที่มีเรียน หรืออาจต้องการความเป็นอิสระจากพ่อแม่ และประเภทที่สามเป็นพวกที่พักอาศัยอยู่ในบ้านอิสระนอกเขตมหาวิทยาลัย นักศึกษาพวกนี้คล้ายกับพวกที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครองตรงที่ไม่ต้องอยู่อาศัยภายในบริเวณมหาวิทยาลัย ไม่ต้องมีกฎระเบียบของการพักอาศัย แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนพวกที่พักอาศัยอยู่ในหอพักของสถาบันตรงที่ต้องอยู่เป็นอิสระจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จะเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ไม่มีหอพักนักศึกษา ดังนั้นนักศึกษาจึงมีเพียงประเภทพวกที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และประเภทที่พักอาศัยอยู่ในบ้านอิสระนอกเขตมหาวิทยาลัย ซึ่งทั้งสองประเภทนี้ได้รับความสะดวก ปลอดภัยจากสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักเป็นอย่างดี ดังนั้นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์จึงมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับน้อย

1.5 ด้านกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากเพราะทางมหาวิทยาลัยมีการจัดดำเนินงานด้านกิจกรรม นักศึกษาที่สามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจของนักศึกษาค่อนข้างดี ดังที่ สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538 : 123) กล่าวไว้ว่า การจัดบริการกิจกรรมนักศึกษาต้องจัดให้เกิดความสมดุลย์ในด้านความรู้และความสนใจของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงานและสามารถพัฒนาตนเอง โดยนักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้อย่างเสมอภาคกัน ซึ่ง มณฑา เหมศิริ (2545 : 46) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบุคคลและปัจจัยทางจิตวิทยาสังคมกับความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ จำนวน 347 คน พบว่า นักศึกษามีประสบการณ์ทางด้านกิจกรรมโดยรวมในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาประสบการณ์ทางด้าน

กิจกรรมเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีลักษณะประสพการณ์มาก ในเรื่องได้รับการความรู้จาก กิจกรรมนักศึกษาด้านวิชาการในมหาวิทยาลัย นักศึกษามีลักษณะประสพการณ์ปานกลาง ใน เรื่องทราบจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ ในมหาวิทยาลัยถึงการได้รับประโยชน์จากการได้เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ได้ให้ข้อเสนอแนะ หรือติชมการดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษาแก่ตัวแทนหรือสมาชิก และนักศึกษามีลักษณะ ประสพการณ์น้อย ในเรื่องได้รับคำแนะนำถึงประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา มีส่วน ร่วมในงานกิจกรรมนักศึกษา ทราบกิจกรรมที่จัดขึ้นในมหาวิทยาลัย ได้รับการด้านกีฬาจาก กิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ได้รับการความรู้ความบันเทิงจากกิจกรรมนักศึกษาด้านศิลป วัฒนธรรม มีส่วนร่วมช่วยเหลือหรือสนับสนุนกิจกรรมนักศึกษาด้านบำเพ็ญประโยชน์ในมหาวิทยาลัย ประกอบกับทางมหาวิทยาลัยได้พยายามสนับสนุนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม นักศึกษา

2. การประเมินปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน โดย ทดสอบเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.00 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชีย อาคเนย์มีปัญหาโดยรวมทุกด้านในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

2.1 ด้านการเรียน พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีความสามารถในการปรับตัวทางการเรียน ได้เหมาะสม อีกทั้งอาจารย์และนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ตลอดจนทางมหาวิทยาลัย ได้จัดสภาพแวดล้อมทางวิชาการของห้องเรียนและห้องสมุดที่เอื้อต่อการเรียนรู้ให้แก่นักศึกษา ดังที่ สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ (2542 : 77) กล่าวว่า การที่จะทำให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาได้ตั้นั้น สถาบันการศึกษาจะต้องจัดบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ให้เสรีภาพแก่นักศึกษาในการที่จะเลือกทิศทางการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อให้นักศึกษาประสบ ความสำเร็จในด้านการเรียน และเกิดพัฒนาการที่ดีในด้านอื่นๆ ตามมา

2.2 ด้านสังคม พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษากำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย มีประสบการณ์ทาง สังคมพอสมควร รู้จักเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนให้เหมาะสมในสังคม มีความระมัดระวังเกี่ยวกับความ รู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อตนเองมากขึ้น สามารถมองเห็นการปรับปรุงตนเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของ สังคมในแง่ที่ตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น ดังที่ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 47) กล่าวไว้ว่า เวลา ส่วนใหญ่ของผู้เรียนอยู่กับกลุ่มเพื่อนเป็นสำคัญ ซึ่งสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนเพราะการเรียน ในระดับอุดมศึกษา อาจารย์ผู้สอนไม่มีเวลาให้ผู้เรียนได้พบปะสนทนามากนัก ดังนั้นผู้เรียนจึงจะ ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่สถาบัน เพื่อนจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความหมาย ในขณะเดียวกันก็มีอิทธิพล อย่างมากด้วย

2.3 ด้านส่วนตัว พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากทางมหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์มีการส่งเสริมสุขภาพกาย และสุขภาพจิตแก่นักศึกษาอย่างเหมาะสม อีกทั้งมีการสนับสนุนและช่วยเหลือนักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ค่อนข้างขาดแคลนทุนทรัพย์ นอกจากนี้ยังมีการให้คำปรึกษากับนักศึกษาที่มีปัญหาครอบครัวอีกด้วย ทำให้นักศึกษาประสบปัญหาด้านส่วนตัวในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530ก : 105) กล่าวว่า การที่สถาบันการศึกษา จัดรูปแบบและวิธีการในการให้บริการแก่นักศึกษาเป็นอย่างไรดี มีการจัดสรรทุนการศึกษา การให้คำปรึกษา การให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม จะมีส่วนช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม

2.4 ด้านที่อยู่อาศัย พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาได้รับความสะดวก ปลอดภัยจากสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก อยู่ในเกณฑ์ดี ดังที่ มาสโลว์ กล่าวว่า มนุษย์มีความต้องการความมั่นคง ปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ และมีความเป็นอิสระจากความกลัวและการขู่เข็ญบังคับจากผู้อื่น และเมื่อความต้องการนั้นได้รับการตอบสนองแล้ว ย่อมจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอื่นๆ อีกต่อไป (สรวงศ์ โค้วตระกูล. 2533 : 116 ; อ้างอิงจาก Maslow. 1954 : 84 - 89) ดังนั้นเมื่อนักศึกษาได้รับความมั่นคงปลอดภัยแล้ว ย่อมทำให้เกิดความสุขกาย สบายใจ และไม่เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา

2.5 ด้านกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางมหาวิทยาลัยได้จัดขึ้น อีกทั้งกิจกรรมต่างๆ มีความหลากหลายตรงตามความต้องการของนักศึกษา ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530ก : 108) กล่าวว่า นักศึกษาจะพัฒนาได้ดี หากมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ดังนั้นถ้านักศึกษาจะถือว่าประสบการณ์ต่างๆ ในมหาวิทยาลัย เป็นเครื่องหล่อหลอมทัศนคติ บุคลิกภาพ ค่านิยม ก็ควรที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของชมรม ชุมนุม หรือฝ่าย ซึ่ง มณฑา เหมศิริ (2545 : 46) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบุคคลและปัจจัยทางจิตวิทยาสังคมกับความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ จำนวน 347 คน พบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อกิจกรรมนักศึกษาโดยส่วนรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาทัศนคติต่อกิจกรรมนักศึกษาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยอย่างยิ่งว่า กิจกรรมนักศึกษาเป็นสิ่งที่สร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย กิจกรรมนักศึกษาช่วยทำให้นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และนักศึกษาเห็นด้วยว่า การมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาช่วยให้นักศึกษารู้จักตนเองยิ่งขึ้น กิจกรรมนักศึกษาทำให้นักศึกษารู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น กิจกรรมนักศึกษาช่วยส่งเสริมประสบการณ์ในการเรียน และกิจกรรมนักศึกษาช่วยส่งเสริม

ความสามารถเฉพาะตัวของนักศึกษา และจากการที่นักศึกษามีทัศนคติต่อกิจกรรมนักศึกษาโดยส่วนรวมอยู่ในระดับดี ดังนั้นนักศึกษาจึงมีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาในระดับต่ำกว่าเกณฑ์

3. การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์โดยรวมทุกด้าน และเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปี คณะ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภูมิสำเนาของนักศึกษา รายรับของนักศึกษา และอาชีพบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ผลการวิจัย พบว่า

3.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ชายและหญิง มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากนักศึกษาเป็นวัยที่กำลังมีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางด้านร่างกาย พัฒนาการทางด้านอารมณ์ พัฒนาการทางด้านปัญญา รวมไปถึงพัฒนาการทางด้านสังคมด้วย ดังที่ วิทยา นาควัชร (2537 : 245) กล่าวว่า การเข้าสังคมของวัยรุ่นจะกว้างขวางขึ้นทั้งเพศชายและเพศหญิง และมีเหตุผลในการคบเพื่อนที่แตกต่างไปจากวัยเด็ก การรวมกลุ่มของวัยรุ่นเพศชายจะมีขนาดใหญ่กว่าการรวมกลุ่มของวัยรุ่นเพศหญิง วัยรุ่นเพศชายจะให้ความสนใจกิจกรรมด้านกีฬา ส่วนวัยรุ่นเพศหญิงจะให้ความสนใจกิจกรรมด้านศิลปะ ดนตรี ฟ้อนรำ การแต่งกาย และที่สำคัญ คือ กลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลกับวัยรุ่นอย่างมาก

นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากทางมหาวิทยาลัยไม่มีหอพักให้นักศึกษา ดังนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่จึงต้องพักอาศัยภายนอกสถาบัน ทำให้นักศึกษาต้องประสบกับปัญหาต่างๆ ตามมา ดังที่ สำเนา ขจรศิลป์ (2537 : 86) กล่าวว่า การที่นักศึกษาต้องพักอาศัยนอกสถาบันย่อมก่อให้เกิดปัญหาด้านสวัสดิการของนักศึกษา และปัญหาอื่นๆ อีกหลายประการ เช่น ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ตลอดจนปัญหาที่เกี่ยวกับสุขภาพที่เกิดจากมลภาวะ ซึ่งสอดคล้องกับ สว่างจิต ศรีระชา (2531 : 284) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาชายไม่สามารถเข้าพักในหอพักได้ทั้งหมด ทางมหาวิทยาลัยจึงได้กำหนดให้นักศึกษาชายทุกคนที่ต้องการอยู่หอพักจับฉลากเข้าอยู่ แต่เนื่องจากหอพักและบ้านเช่าเอกชนภายนอกมหาวิทยาลัยมีราคาแพง และไม่สะดวกในการเดินทางมามหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษาชายที่จับฉลากไม่ได้ยังคงพักอาศัยอยู่ในหอพักตามห้องพักของเพื่อน ดังนั้นหอพักของมหาวิทยาลัยจึงมีสภาพแออัดมากเกินไป ไม่เหมาะกับการใช้เป็นสถานที่อ่านหนังสือหรือศึกษาค้นคว้าภายหลังจากเลิกเรียนแล้ว อีกทั้งศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 และวิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : 159) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาชายและหญิง มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายกับเพศหญิง เพศชายจะมีความเป็นอิสระมากกว่าเพศหญิง เพศหญิงจะต้องอยู่ในโอวาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จึงมุ่งมั่นในการเรียนมากกว่าการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา อีกทั้งกิจกรรมนักศึกษาบางประเภท เช่น การออกค่ายอาสาพัฒนา นักศึกษาต้องไปค้างแรมในต่างจังหวัดหรือชนบทเป็นระยะเวลานาน ซึ่งเป็นการไม่สะดวกกับนักศึกษาหญิง ดังที่ จารุบุตร ฟาร์มขาว (2525 : 107) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยครูภาคตะวันออก เชียงเหนือ พบว่า นักศึกษาชายมีความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมศึกษามากกว่านักศึกษาหญิง อีกทั้ง ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 และวิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : 159) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่อยู่ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาด้านการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีลักษณะที่ต่างกัน ดังที่ วลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 14) กล่าวไว้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ยังปรับตัวทางการเรียนในระดับอุดมศึกษาไม่ได้ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความมั่นใจขึ้น แต่ยังมีปัญหาเรื่องการลงทะเบียน และการเรียน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสนใจวิชาที่เรียนมากขึ้น ซึ่งพิมพ์มาส ตันท์เจริญรัตน์ (2532 : 175) นิรันดร์ จุลทรัพย์ และพยัต คงศรีแก้ว (2536 : 37) ณัฐติยา จตุรนาทกุล (2541 : 72) และทัศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 19) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สอดคล้องกับสืบทพงศ์ จินดาพล (2533 : 56) ได้ทำการศึกษาปัญหาทางด้านการเรียน และการปรับตัวของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 มีปัญหาทางด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาเป็นวัยที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งอยู่ในช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต บุคคลวัยนี้มักจะเติบโตเป็นผู้มีอารมณ์อ่อนไหวและมีความปรวนแปรกว่าวัยอื่น ดังที่ จิตรา วสุณิช (2532 : 112 - 113) กล่าวว่า ในบางอารมณ์วัยรุ่นจะมีความรู้สึกกระตือรือร้น มีความอยากรู้อยากเห็น แต่เพียงชั่วขณะเดียวอาจจะเปลี่ยนเป็น

ความรู้สึกเหงาได้โดยง่าย เพราะขาดเพื่อนสนิทในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นเมื่อเปลี่ยนสถานศึกษาใหม่และยังไม่มีเพื่อน หรือมีแต่ยังไม่สนิทสนมคุ้นเคย จึงเกิดความรู้สึกเหงาและว่าเหว่ คิดว่าตนเองไม่มีใครรักไม่มีใครสนใจ ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจ และไม่มีความมั่นใจในตนเอง ซึ่ง วิลลาร์ธ จารุชัยนิวัฒน์ (2531 : 160) นิรันดร์ จุลทรัพย์ และพยัต คงศรีแก้ว (2536 : 37) และ ทศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 19) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 3 มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีลักษณะที่แตกต่างกันไป ดังที่ ทองเรียน อมรัชกุล (2525 : 38 - 39) กล่าวว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มักจะเกิดความไม่พอใจมหาวิทยาลัย มีความเบื่อและรู้สึกเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายต่อสภาพทั่วไปในมหาวิทยาลัย และจะริเริ่มเสริมสร้างความเป็นแบบแผนของกลุ่มย่อยขึ้นมาจนเกิดเป็นวัฒนธรรมเพื่อนฝูงขึ้น ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จะมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของตนเองเป็นเอกลักษณ์ที่สูงมาก และจะมีความไม่พอใจมหาวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ จากลักษณะของนักศึกษาดังกล่าวนี้อาจส่งผลให้นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ไม่มีความสนใจในการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุจินต์ ยมศรีเคน (2536 : 158) และณัฐติยา จตุรนาถกุล (2541 : 73) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีต่างกันมีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่อยู่คณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาด้านสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาแต่ละคณะมีลักษณะประจำตัวของนักศึกษาที่ต่างกัน จึงทำให้นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมที่ต่างกัน ดังที่ ฮอลแลนด์ (Walsh. 1973 : 66 - 67 ; อ้างอิงจาก Holland. n.d.) กล่าวว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับในด้านการเงิน ธุรกิจ มีลักษณะประจำตัว คือ พุดเก่ง เข้าสังคมเก่ง ชอบครอบงำผู้อื่น ชอบชักจูงผู้อื่น ส่วนนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์จะเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า งานที่ชอบจะมีลักษณะคลุมเครือ มีเงื่อนไข มีลักษณะประจำตัว คือ มีความเป็นอิสระ ซื่อาย ไม่ค่อยเข้าสังคมเพราะมักจะใช้เวลาไปกับการหาแนวคิดต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความกระฉ่งแจ่มแจ้งกับงานที่ชอบ ดังนั้นการที่นักศึกษามีลักษณะประจำตัวแตกต่างกัน จึงทำให้นักศึกษาที่อยู่คณะต่างกัน มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : บทคัดย่อ) พบว่า นักศึกษาที่อยู่คณะต่างกันมีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีปัญหาด้านส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากแต่ละคณะมีลักษณะเนื้อหาวิชา และลักษณะของนักศึกษาที่แตกต่างกัน จึงทำให้นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวที่แตกต่างกัน ดังที่ เอนทวิทเติล (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530ก : 105 - 106 ; อ้างอิงจาก Entwistle. n.d.) กล่าวว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจจะมีลักษณะทางด้านค่าอันสูง มีอารมณ์มั่นคง และมีระเบียบแบบแผน ส่วนนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์จะมีลักษณะทางภาษาดี มีค่านิยมทางสุนทรียศาสตร์สูง แต่มักจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ ชอบวิตกกังวล ดังนั้นการที่นักศึกษาแต่ละคณะมีลักษณะเนื้อหาวิชาที่แตกต่างกัน ทำให้นักศึกษาต้องใช้สติปัญญา ร่างกาย กำลังใจ และสมาธิในการศึกษาเป็นอันมาก จึงส่งผลให้นักศึกษาที่อยู่ต่างคณะกัน มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกัน ซึ่ง ทศนีย์ ศิริวัฒน์ (2541 : 19) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาที่อยู่คณะต่างกันมีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง ไม่ว่านักศึกษาหญิงจะพักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง หรือพักอาศัยอยู่ในบ้านอิสระนอกเขตมหาวิทยาลัย จะต้องใช้ชีวิตความเป็นอยู่อย่างระมัดระวังกับภัยที่อยู่รอบด้าน ในขณะที่นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย ไม่ว่านักศึกษาชายจะพักอาศัยอยู่ที่ไหน ก็ยังสามารถใช้ชีวิตความเป็นอยู่อย่างอิสระ ไม่ต้องคอยระมัดระวังเหมือนกับนักศึกษาหญิง ทำให้นักศึกษาที่อยู่คณะต่างกันมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2523 : 52) ได้ทำการศึกษาปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 พบว่า นักศึกษาที่อยู่คณะต่างกันมีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง และสูง มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางกับสูง มีปัญหาด้านการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีวุฒิภาวะ ทักษะ และความพร้อมในการที่จะศึกษาเล่าเรียนแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักจะเป็นผู้ที่ไม่ค่อยตั้งใจศึกษาหาความรู้ ไม่มีวินัยในตนเอง ขาดความมั่นใจ และไม่แน่ใจว่าตนเองจะสามารถศึกษาได้สำเร็จตามระยะเวลา นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมักจะเป็นผู้ที่เอาใจใส่และสนใจในการเรียนพอสมควรค่อนข้างมีวินัยในตนเอง ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักจะเป็นผู้ที่ตั้งใจศึกษาหาความรู้เพื่อที่จะได้ทำคะแนนให้ได้ มีสมาธิใน

การเรียนสูง มีความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง ดังนั้นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จึงทำให้มีปัญหาด้านการเรียนแตกต่างกัน ดังที่ ริกซนค คชไกร (2541 : 92) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะแสดงถึงระดับสติปัญญา ซึ่งจะมีผลต่อทักษะในการแก้ปัญหาของแต่ละบุคคล ทั้งนี้โดยพื้นฐานของผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือปานกลางจะมีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน สามารถแบ่งเวลาเรียนหรือทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้ทันเวลา ตลอดจนมีความพร้อมในการเตรียมตัวสอบ คือ ไม่รู้สึกวิตกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน หรือสามารถเผชิญปัญหาเกี่ยวกับการเรียนได้ดีกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และจากผลงานวิจัยของ นพพร จันทรนาฎ (2545 : 13) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ปีการศึกษา 2543 พบว่า การที่นักศึกษามีสมาธิในการเรียนและมีความตั้งใจในการเรียน จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับปานกลาง มีปัญหาด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาอยู่ในช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อการเผชิญปัญหาต่างๆ ซึ่งนักศึกษาไม่สามารถแก้ไขได้ อาจทำให้ส่งผลกระทบต่อด้านการเรียนของนักศึกษา ดังนั้นการที่นักศึกษาสามารถเข้าใจบทบาทหน้าที่หรือรู้จักตนเองได้ดีเพียงใด ย่อมจะทำให้นักศึกษาเข้าใจปัญหาและสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ โดยนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ทำให้ความสามารถในการเผชิญปัญหาของนักศึกษาแตกต่างกันไปด้วย เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงระดับสติปัญญาที่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีผลต่อทักษะในการแก้ปัญหาของแต่ละบุคคล โดยนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะให้ความสนใจกับสภาพความเป็นอยู่ในด้านต่างๆ ของตนเอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่านักศึกษามีพัฒนาการในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ดีเพียงใด หากนักศึกษาสามารถปรับตัวได้ดี ย่อมจะมีผลทำให้นักศึกษาสามารถดำรงชีวิตทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข หรืออาจเป็นเพราะนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะเป็นกลุ่มที่ชอบความอิสระ ไม่ค่อยมีวินัยในตนเองเท่าใดนัก มักใช้เวลาในการเข้ากลุ่มสังคมกับเพื่อนฝูง ซึ่งต่างจากนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะเป็นกลุ่มที่ตั้งใจศึกษาและสนใจในการเรียน ค่อนข้างมีวินัยในตนเอง มักใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในการค้นคว้าหาความรู้มากกว่าที่จะใช้เวลาในการเข้ากลุ่มสังคมกับเพื่อนฝูง ดังที่ จินตนา ยูนิพันธ์ (2527 : 61) พบว่า ความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มเพื่อนจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับนพพร จันทรนาฎ กล่าวไว้ว่า นักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนสูง มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (นพพร จันทรนาฎ. 2545 : 13 ; อ้างอิงจาก Astin. n.d.)

นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาต้องประสบกับปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ ร่างกาย สุขภาพจิตใจ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว จึง

ส่งผลให้ผลการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกัน ดังที่ ชอร์และไลแมน (Shore and Leiman. 1960 : 391) ได้กล่าวว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่มีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องความเป็นอยู่ และเรื่องเรียนของลูก ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่มีบิดามารดาจะไม่ให้ความสนใจในเรื่องความเป็นอยู่ และไม่มีการวางแผนเรื่องการเรียนของลูก ซึ่งสอดคล้องกับไช (Tsai. 1993 : 3129 - A) กล่าวไว้ว่า การที่บิดามารดามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและเอาใจใส่ดูแลสมาชิกในครอบครัว ตลอดจนส่งเสริมและช่วยเหลือทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และเงินทองแก่ผู้เรียนที่เป็นบุตรหลาน จะเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของนักศึกษาไม่มีความสะดวก ปลอดภัยเท่าที่ควร จึงทำให้นักศึกษาขาดบรรยากาศที่จะช่วยส่งเสริมในด้านการเรียนและการพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น ดังที่ สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2537 : 84 - 85) กล่าวไว้ว่า การที่สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของนักศึกษายู่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัยทำให้เดินทางไม่สะดวก ย่อมทำให้นักศึกษาเกิดความอ่อนเพลีย เมื่อยล้า ส่งผลให้นักศึกษามีผลการเรียนที่ไม่ดีเท่าที่ควร

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับสูง มีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียน และมีความรับผิดชอบแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นกลุ่มที่ชอบความอิสระให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องการเรียนน้อย แต่จะให้ความสำคัญกับกิจกรรมรื่นเริง สังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนมากกว่า ซึ่งต่างจากนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นกลุ่มที่ชอบการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้มากกว่าที่จะทำกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่มีประโยชน์ต่อการศึกษา อีกทั้งนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี จะมีความมั่นใจในตนเองที่จะสามารถเรียนได้ดี โดยทำกิจกรรมนักศึกษาไปพร้อมกันด้วย ดังที่ ปีเตอร์สัน (Peterson. 1966 : 172) กล่าวว่า การที่นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักศึกษาที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมักจะเป็นผู้เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามากกว่านักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม หรือเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาน้อย

3.5 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่มีภูมิลำเนากรุงเทพมหานครและปริมณฑล และภูมิลำเนาต่างจังหวัด มีปัญหาโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่มีภูมิลำเนากรุงเทพมหานครและปริมณฑล และภูมิลำเนาต่างจังหวัด มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษา มีลักษณะความเป็นอยู่และมีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน อีกทั้งต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ หากนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร แต่สถานที่อยู่อาศัยหรือที่

พักห่างไกลจากมหาวิทยาลัยทำให้เดินทางไม่สะดวก หรือในกรณีที่นักศึกษามาจากต่างจังหวัด มีความจำเป็นต้องพักอาศัยตามหอพักใกล้ๆ มหาวิทยาลัย ทำให้ขาดความเป็นส่วนตัวหรืออาจจะถูกรบกวนจากเพื่อนร่วมห้องพัก ดังนั้นนักศึกษาต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมดังกล่าวให้ได้ จึงส่งผลให้นักศึกษาที่มีภูมิสำเนาต่างกัน มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน ดังที่สว่างจิต ศรีระชา (2531 : 63 - 64) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาจะมีปัญหาในด้านการปรับตัวและการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในหอพัก นักศึกษาที่มีภูมิสำเนาอยู่ในชนบทภาคอีสาน เมื่อเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยและในระยะแรกที่เข้าพักในหอพัก นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมห้องได้

3.6 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ที่มีรายรับระดับต่ำ ปานกลาง และสูง มีปัญหาโดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่มีรายรับระดับต่ำ ปานกลาง และสูง มีปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนักศึกษาวัยนี้เป็นวัยรุ่นตอนปลาย มีช่วงอายุระหว่าง 17 - 22 ปี ซึ่งนักศึกษาวัยนี้จะได้รับเงินจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นหลัก ดังนั้นก็จะใช้จ่ายเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้เป็นส่วนมาก หากนักศึกษาที่มีรายรับน้อยอาจจะหาเวลาว่างโดยการทำงานพิเศษ เพื่อช่วยเสริมรายได้ที่ได้รับจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองให้เพียงพอแก่การใช้จ่ายของตนเอง หรืออาจเป็นเพราะจำนวนเงินที่นักศึกษาได้รับจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการใช้จ่ายต่างๆ ในแต่ละเดือนเพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา อีกทั้งในด้านการเรียน ด้านการเข้าสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากเพื่อการใช้จ่ายกับเรื่องต่างๆ เหล่านี้ ดังนั้นรายรับที่นักศึกษาได้รับจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองจึงไม่เป็นผลต่อปัญหาด้านต่างๆ ของนักศึกษา

3.7 การเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างกับอาชีพส่วนตัว มีปัญหาโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างกับอาชีพส่วนตัว มีปัญหาด้านที่อยู่อาศัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน ย่อมทำให้เป็นผลต่อรายได้ของครอบครัว นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างจะเป็นกลุ่มที่มีรายได้ไม่มากนัก สามารถใช้จ่ายเงินตามแต่สมควร ในขณะที่นักศึกษาที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพส่วนตัวจะเป็นกลุ่มที่มีรายได้มาก สามารถจับจ่ายใช้สอยตามกำลังรายได้ที่ตนเองได้รับ อีกทั้งหากนักศึกษาอยู่ในครอบครัวที่มี

รายได้สูง นักศึกษาสามารถที่จะพักอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีความพร้อมในทุกๆ อย่าง เช่น มีสิ่งอำนวยความสะดวก มีความสะดวก ปลอดภัย มีความเป็นส่วนตัว เป็นต้น หากนักศึกษาอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ นักศึกษาอาจจะต้องอยู่ในสถานที่ที่มีข้อจำกัดในทุกๆ เรื่อง เช่น ความเป็นส่วนตัว

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ในการศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ด้านการเรียน จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนในระดับปานกลาง เพื่อให้เกิดปัญหาด้านการเรียนลดลง ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้
 - 1.1 ควรจัดให้มีบริการให้คำปรึกษาทางการเรียนเป็นพิเศษแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล และสอนเสริมความรู้พื้นฐานวิชาสามัญให้แก่นักศึกษาที่มีปัญหา
 - 1.2 ควรจัดให้มีการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านภาษา และด้านการสื่อสารให้กับนักศึกษา
 - 1.3 อาจารย์ควรพัฒนาการสอนของตนเองให้มีความน่าสนใจ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความสนใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น
 - 1.4 อาจารย์ควรดูแลเอาใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาไม่เกิดความว้าเหว่ สับสน
 - 1.5 อาจารย์ควรสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการ เพื่อให้ นักศึกษาเกิดความรู้และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. ด้านสังคม จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสังคมในระดับน้อย เพื่อให้เกิดปัญหาด้านสังคมลดลง ผู้บริหาร อาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา จึงควรสนับสนุนให้นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาและเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่มเพื่อน หรือรุ่นพี่กับรุ่นน้อง โดยจัดให้มีการฝึกอบรมเกี่ยวกับการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพื่อให้นักศึกษารู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข มีความเห็นอกเห็นใจ และรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น
3. ด้านส่วนตัว จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านส่วนตัวในระดับน้อย เพื่อให้เกิดปัญหาด้านส่วนตัวลดลง ผู้บริหาร อาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาจึงควรจัดให้มีโครงการพัฒนาบุคลิกภาพ การทดสอบบุคลิกภาพและความถนัดต่างๆ ตลอดจนการให้คำแนะนำในการปรับปรุงบุคลิกภาพแก่นักศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดี และยังช่วยสร้างความมั่นใจในตนเองอีกด้วย

4. ด้านที่อยู่อาศัย จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านที่อยู่อาศัยในระดับน้อย แต่เพื่อให้เกิดปัญหาด้านที่อยู่อาศัยลดลง ผู้บริหาร อาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา จึงควรจัดให้มีหอพักนักศึกษา โดยจัดสภาพแวดล้อมของหอพักนักศึกษาที่เอื้อต่อการเรียนรู้และส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ แก่นักศึกษา

5. ด้านกิจกรรมนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษาในระดับปานกลาง ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.1 ควรจัดกิจกรรมนักศึกษาที่สามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจของนักศึกษาได้อย่างครบถ้วน

5.2 ควรให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ โดยมีการจัดทำเอกสาร หรือแนะนำการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ แก่นักศึกษา เพื่อเป็นการชักจูงหรือกระตุ้นให้นักศึกษาอยากเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

5.3 ควรมีการบริหารงานกิจการนักศึกษาที่เหมาะสม กล่าวคือ ต้องมีคุณภาพสอดคล้องกับสภาพความต้องการ และความเปลี่ยนแปลงของสังคม

5.4 ควรหาผู้ที่มีความเหมาะสมในด้านพฤติกรรมของความเป็นผู้นำ เพื่อจะได้ทำงานบริหารกิจการนักศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่คำนึงถึงระบบพรรคพวก

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเฉพาะปัญหาด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา เพื่อจะได้เข้าใจถึงสาเหตุและทราบข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างจริงจัง

2. ควรมีการศึกษาปัญหาของนักศึกษา โดยการศึกษาตัวแปรเพิ่มเติม เช่น สาขาวิชาที่กำลังศึกษา วุฒิการศึกษาที่จบมา คะแนนเฉลี่ยสะสมจากสถาบันการศึกษาเดิม ที่พักในขณะศึกษา รายได้ของครอบครัว เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ทั้งภาคปกติและภาคค่ำ

4. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะๆ เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาที่เปลี่ยนแปลง และเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการศึกษาให้นักศึกษามีคุณภาพยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ พินศิริกุล. (2521). การสำรวจปัญหาการเรียน สังคม และส่วนตัว ของนักเรียน
โรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิตติรัตน์ ทับทิว. (2534). การศึกษาทัศนะของอาจารย์และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรม
นักศึกษาในวิทยาลัยที่สังกัดกองวิทยาลัยเกษตรกรรม กรมอาชีวศึกษา ในภาคใต้.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขนิษฐา มาศเมธา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ไพมณี เรืองจรรยา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2545.
- คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด. กรุงเทพฯ :
คุรุสภาลาดพร้าว.
- จารุบุตร พันธ์ขาว. (2525). การจัดกิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียง
เหนือ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- จิตรา วสุวนิช. (2532). สุขภาพจิตและการปรับอารมณ์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จินตนา ยูนิพันธ์. (2525). นิสิตนักศึกษา : หลักการ ปัญหา และแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2543, มิถุนายน). "การเรียนและกลยุทธ์ในการศึกษากับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน," วิชาการ. 7 (1) : 50 - 64.
- จุฑาทิพย์ โอสถานนท์. (2533). ปัญหาในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (บรรณารักษศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. (2527). พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู. กรุงเทพฯ : มิตรนรา
การพิมพ์.
- ณัฐติยา จตุรนาถกุล. (2541). ปัญหาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต
พระนครเหนือ ระดับปวส. หลักสูตร 2 ปี (รอบเช้า). ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- ณัฐพล แนวจำปา. (2540). การปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดารณี ประคองศิลป์. (2530). การศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาแพทย์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทบวงมหาวิทยาลัย. (2543). รายงานประจำปี 2543 ทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ทองเรียน อมรัชกุล. (2525). การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์.
- ทัศนีย์ ศิริวัฒน์. (2541, กรกฎาคม - ธันวาคม). "การศึกษาปัญหาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง," วิจัย. 1 (2) : 12.
- เทอดศักดิ์ สถาปัตานนท์. (2524). ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒว่าด้วยกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2523 และการจัดกิจกรรมนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก ในทัศนะของอาจารย์และนิสิต. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธีระ นทีวุฒิกุล. (2521). การศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพพร จันทรนาฎ. (2545, สิงหาคม - กันยายน). "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ปีการศึกษา 2543," ร่วมไทรทอง. 12 (2) : 9 - 16.
- นวลเสน่ห์ วงศ์เชิดธรรม. (2522). ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นันทา จงศิริโชค. (2528). การศึกษาความต้องการของนักศึกษาอาชีวศึกษาต่อการบริการของสมาคมผู้ปกครองและครู : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ สส.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นิมิต โออุไร. (2538). การศึกษาที่พึงอาศัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงในแง่หัวหน้าภาค. วิทยานิพนธ์ คพ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- นรินทร์ จุลทรัพย์ และพัต คงศรีแก้ว. (2536). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาส่วนตัว สังคมและการเรียนของนิสิตภาคสมทบ หลักสูตร 4 ปี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ ปีการศึกษา 2534. สงขลา : ม.ป.พ.
- บุญชัย เสริญวงศ์สัตย์. (2536). การศึกษาปัญหาของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย นเรศวร ปีการศึกษา 2535. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- บุญมา วาจาสัตย์. (2537). การศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีว ศึกษา ในเขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การบริหารการศึกษา) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- บุปผา การ์เวท. (2528, มีนาคม). "สังคมกลุ่มเพื่อนของนักศึกษามหาวิทยาลัย," รวมคำแหง. 4 (2) : 138 - 144.
- ปภากร สุวรรณธาดา. (2538). การศึกษาความต้องการที่พักอาศัยของนักศึกษามหาวิทยาลัย ขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ คพ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประกอบ คูปรัดน์. (2530). ความเป็นผู้นำ เป้าหมาย และอำนาจในสถาบันอุดมศึกษา. โครงการ ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประจักษ์ ลิ้มสุวรรณ. (2530). ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาคหกรรม เกี่ยวกับปัญหา การเรียนการสอนวิชาเคมีประยุกต์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัย อาชีวศึกษา ภาคใต้. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประยูรศรี มณีสร. (2536). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว คณะวิชา ครุศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- ปราณี रामสูต. (2529). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว คณะวิชา ครุศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์ และไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2542). ทิศทางการปฏิรูปอุดมศึกษาของโลกใน ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : ที. พี. พรินท์
- พงษ์พัชรินทร์ พุฒินนะ. (2543, สิงหาคม - ธันวาคม). "หลักสูตรการอุดมศึกษาไทย : ทาง เลือกใหม่ในการสร้างบัณฑิต," กระแสวัฒนธรรม. 2 (2) : 35.
- พรขุสี อาชาวอำรุง. (2525). นิสิตนักศึกษา : หลักการ ปัญหา และแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- พัทวิภา จันทรศรี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ไพมณี เรืองจรรยา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงพยาบาล มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2545.

- พันธ์ศักดิ์ พลสารมัย และวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543). การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรี. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอรุณการพิมพ์.
- พิมพ์มาส ตันท์เจริญรัตน์. (2532). ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตตาก. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิสมัย บัวอุไร. (2542). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาในโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การจัดการทั่วไป) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศรี พสภักดี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ไพมณี เรืองจรรยา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2545.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2524). หลักและวิธีการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2526). รูปแบบการใช้ชีวิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณฑา เหมศิริ. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางจิตวิทยาสังคมกับความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษา. ววิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏธนบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- มนสิข สิริสมบุญ. (2536, กุมภาพันธ์ - มีนาคม). "รูปแบบการพัฒนาคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย," การศึกษาแห่งชาติ. 27 (3) : 78.
- มัญญ เป้นเจริญ. (2522). การเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ปัญหาสังคม และปัญหาการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัดสงขลา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์. (2545). คู่มือการศึกษาและหลักสูตร ปีการศึกษา 2545. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยฯ.
- ยี่สุน เสรีบูรณะพงศ์. (2526). การศึกษาปัญหาส่วนตัว สังคม และการเรียนของนิสิตต่างจังหวัดซึ่งกำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 6. ฉบับปรับปรุงแก้ไข กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

- รักษนก คชไกร. (2541). ความเครียด บุคลิกภาพแบบเข้มแข็ง แรงสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมและการเผชิญปัญหาของวัยรุ่น : นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ ว.ม. (การอนามัยครอบครัว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลาวัญญ์ พุ่มพวง. (2531). ความเพียงพอของหนังสือในห้องสมุดวิทยาลัยครูบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ ปุณณโชติ และวัชร ทรัพย์มี. (2527). ปัญหาของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยและการให้บริการคำปรึกษาแนะแนว. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วลีวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์. (2536). ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- วัฒนา พิชราวานิช. (2531). หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- วันวิสา จิตลำไย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ไพมณี เรืองจรรยา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2545.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, พวงทิพย์ ชัยพิบาลสุฤษดิ์ และพนิดา ดามาพงศ์. (2527). รายงานผลการวิจัยเรื่อง นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530ก). บุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2530ข). อุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). การพัฒนานิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทยา นาควัชระ. (2537). หมอวิทยาช่วยแก้ปัญหาการเลี้ยงลูก และวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : เพียรพัฒนา ฟรินติง.
- วิภูสนา สาคริตชานนท์. (2545). คุณภาพชีวิตของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วิลาวรรณ จารุชัยนิวัฒน์. (2531). ปัญหาและความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย (เล่ม 2) วัยรุ่น - วัยสูงอายุ.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริลักษณ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2523). การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ปีการศึกษา 2522. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมใจ พิศณุวงศ์. (2532). ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าธนบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2529). องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม
กิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมหญิง สารโกศล. (2535). สภาพปัจจุบันและปัญหาการบริหารงานหอพักนักศึกษาของ
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สว่างจิต ศรีระชา. (2531). ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดม
ศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.
2542. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.
- _____. (2543, 1 กุมภาพันธ์). "การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาทางการศึกษาในภูมิภาคเอเชีย
- แปซิฟิก," ไทยโพสต์. หน้า 13.
- _____. (2544). แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามพระราชบัญญัติ
การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : วิ. ที. ซี. คอมมิวนิเคชั่น.
- _____. (2545). สถิติการศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2539 - 2543. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2545). แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2545 - 2549. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2537). การพัฒนางานแนะแนวเพื่อพัฒนานิสิตนักศึกษา.
กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษา สำนักงานปลัดทบวงฯ.

- สำเนา ขจรศิลป์. (2537). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 1 : พื้นฐานและบริการนักศึกษา*.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- _____. (2538). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 : การพัฒนานิสิตนักศึกษา*. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- สืบพงศ์ จินดาพล. (2533). *การศึกษาปัญหาทางด้านการเรียนและการปรับตัวของนิสิต*
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. ถ่ายเอกสาร.
- สุจินต์ ยมศรีเคน. (2536). *ปัญหาของนักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงาน*
วิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข ปีการศึกษา 2535. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(การบริหารการศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธรรม อารีกุล. (2543). *รูปแบบและการก่อกำเนิดการศึกษา*. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- สุภาณี สนธิรัตน์. (2530). *วิธีเพิ่มสมรรถภาพในการเรียน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุพรรณ ไทรเกตุ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ไพมณี เรืองจรรยา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่โรงพยาบาล
มหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2545.
- สุภาพรรณ โคตรจรัส. (2524). *รายงานการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัว*
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
จิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมาลี ดิยติพาพร. (2530). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาเกี่ยวกับ*
ปัญหาการเรียนการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัย
พลศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- สุพร ตั้งสมรพงษ์. (2542). "การพัฒนาบัณฑิตในยุคโลกาภิวัตน์," *เอกสารประกอบ*
การบรรยายสัมมนาวิชาการ การอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21. หน้า 76. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวรรณ สุขสมภักดิ์. (2530). *สภาพแวดล้อมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขต*
เกษตรนครศรีธรรมราชในทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร. ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- เสริมศรี ไชยสร, สุรพล บัวพิมพ์ และสุนทรี คนเที่ยง. (2543). *หลักเกณฑ์และรูปแบบ การพัฒนาหลักสูตรที่พึงประสงค์ในระดับปริญญาตรี*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด อรุณการพิมพ์.
- อนุ อนุศาสนนันท์. (2537). *การศึกษาปัญหาของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประเภทชั้นเรียนของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดในภาคตะวันออก*. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อภิวันท์ วงศ์ข้าหลวง. (2530). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาเขตเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินทร์ นิมิตรนิวัฒน์. (2522). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาส่วนตัวและสัมฤทธิ์ผล ของนักศึกษามหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อาคม ดวงแก้ว เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ไพมณี เรืองจรรยา เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2545.
- อำไพพรรณ พุ่มศรีสวัสดิ์. (2529). *ปัญหาและความต้องการบริการด้านกิจการนักศึกษาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลระดับปริญญาตรี ณ ศาลายา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อุกฤษฏ์ มนูญจันทร์. (2544). *ความพึงพอใจของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต กำแพงแสน ที่มีต่อการให้บริการในงานกิจการนิสิตและสวัสดิการ*. ปริญญาโท กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Astin, (1971). *The College Environment*. Washington D.C. : The American Council on Education.
- Cogan, Morris L. (1975, January). "Studies Of Teacher Behavior," *The Journal of Experimental Education*. 43 (3) : 135.
- Cronbach, Lee J. (1984). *Essentials of Psychological Testing*. 4th ed., New York : Harper and Row.
- Edward, M.P. and Tyler, L.E. (1965, April). "Intelligence, Creativity, and Achievement in a Nonselective Public Junior High School," *Journal of Educational Psychology*. 56 (2) : 96.

- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed., Auckland : McGraw - Hill International Book Company.
- Maslow, A.H. (1954). *Motivation and Personality*. New York : Harper and Row.
- Peterson, J.S. (1966, May). "Some Observation on Superior Student," *Journal of Educational Sociology*. 35 (1) : 172.
- Shore, M.F. and Leima, A.H. (1960, December). "Parential Perceptions of the Students as Related to Academic Achievement in Junior College," *The Journal of Experimental Education*. 30 (6) : 391.
- Tsai, Den - Mo. (1993, March). "Family Impact on High - achievement Chinese - American Students : A Qualitative Analysis," *Dissertation Abstracts International*. 53 (9) : 3129 - A.
- Walsh, W.W. (1973). *Theories of Person - Environmental Interaction : Implication for the College Student*. Iowa : The American College Testing Program.
- Yamane, Taro. (1967). *Statistics : An Introductory Analysis*. 2nd ed., New York : Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ทม 1012/๔๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

18 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดี มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวไพมณี เรืองจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์” โดยมี อาจารย์จรัสวรรณ สกุลฤ และ อาจารย์อรรณพ โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่และขอให้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 ภาคปกติ จำนวน 364 คน ตอบแบบสอบถามปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ในระหว่างเดือนธันวาคม 2545 - มกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวไพมณี เรืองจรรยา ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์การพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

โทรสาร 02-258-4119

ที่ ทม 1012/ ๒๔๘๐

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๘ มีนาคม 2546

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน นายกสมาคมอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวไพรมณี เรืองจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์" โดยมี อาจารย์จ้าวรรณ สกุลฤ และ อาจารย์อรรณพ โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 - 4 ภาควิชา คณาสีปศาสตรและวิทยาศาสตร์ คณานิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 364 คน ตอบแบบสอบถามปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ในระหว่างเดือนมีนาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวไพรมณี เรืองจรรยา ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 09-4500242

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/ ๔๔๖๔

วันที่ 15 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวไพมณี เรืองจรูญ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์” โดยมี อาจารย์จรัสวรรณ สกุลกู และ อาจารย์อรรณพ โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา วัฒนางรงค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา สุธรรมรักษ์ อาจารย์สุพร ตั้งสมรพงษ์ และ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัยให้ นางสาวไพมณี เรืองจรูญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/ 4463

วันที่ 15 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต

เนื่องด้วย นางสาวไพมณี เรืองจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์” โดยมี อาจารย์จ้าวรรณ สกุลกู และ อาจารย์อรรถพร โพธิสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยให้ นางสาวไพมณี เรืองจรรยา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์อภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม
เรื่อง
ปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ในด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ในการนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมนักศึกษา และการแนะแนวของมหาวิทยาลัยต่อไป
2. กรุณาตอบแบบสอบถามฉบับนี้ตามสภาพความเป็นจริง ตามความคิดเห็นของท่าน และโปรดตอบคำถามทุกข้อ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน [] หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพของท่าน

1. เพศ	☐ ชาย ☐ หญิง
2. ชั้นปี	☐ ชั้นปีที่ 1
☐ ชั้นปีที่ 2
☐ ชั้นปีที่ 3
☐ ชั้นปีที่ 4
3. คณะ	☐ คณะบริหารธุรกิจ
☐ คณะวิศวกรรมศาสตร์
☐ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
☐ คณะนิติศาสตร์
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	☐ คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่าหรือเท่ากับ 2.25
☐ คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.26 – 2.75
☐ คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.76 ขึ้นไป

5. ภูมิสำเนาของนักศึกษา ☐ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล
☐ ต่างจังหวัด
6. รายรับของนักศึกษา เฉลี่ยต่อเดือน ☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท
☐ ระหว่าง 5,000 – 8,000 บาท
☐ มากกว่า 8,000 บาท
7. อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (ผู้ที่มีความสำคัญและสนับสนุนเกี่ยวกับการศึกษาของนักศึกษามากที่สุด)
- ☐ รับราชการ
☐ รัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้าง
☐ อาชีพส่วนตัว
☐ เกษตรกรรม
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 2 ปัญหาของนักศึกษาใน 5 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม ด้านส่วนตัว ด้านที่อยู่อาศัย และด้านกิจกรรมนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงข้อเดียวเท่านั้น โดยพิจารณาจากคำแนะนำที่แนบมาดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
	ปัญหาด้านการเรียน					
1	ท่านไม่รู้จัดแบ่งเวลาเรียน.....					
2	ท่านขาดสมาธิในการเรียน.....					
3	ท่านมีความรู้เดิมในหมวดวิชาพื้นฐานบางวิชาไม่เพียงพอ.....					
4	ท่านไม่มีเวลาได้ทบทวนบทเรียน.....					
5	ท่านไม่สามารถจับประเด็นสำคัญที่อาจารย์บรรยาย.....					
6	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน.....					
7	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกเรียนในสาขาวิชาที่ตรงตามความถนัดของตนเอง.....					
8	ท่านไม่แน่ใจว่าเนื้อหาวิชาที่ได้เรียนมาจะสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน.....					
9	ท่านขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่อาจารย์สอนเนื่องจากกิจกรรมการสอนไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน.....					
10	ท่านไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนที่แตกต่างกับอาจารย์.....					
11	ท่านรู้สึกวิตกกังวลว่าจะสอบไม่ผ่าน.....					
12	ท่านไม่สามารถทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายได้ทันเวลา.....					
13	ท่านขาดทักษะในการใช้สื่อเทคโนโลยีการศึกษาในการค้นคว้าเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มชัด.....					
14	ท่านไม่มีความมั่นใจที่จะแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน.....					

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
		5	4	3	2	1
15	ท่านไม่กล้าขอคำปรึกษาจากอาจารย์เกี่ยวกับ ปัญหาการเรียนนอกเวลาเรียน.....					
16	ท่านไม่สามารถขอคำปรึกษาจากอาจารย์ได้เพราะ มีเวลาร่างไม่ตรงกัน.....					
17	ท่านขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้ห้องสมุด เนื่องจากไม่ทราบวิธีการค้นคว้าที่ถูกต้อง.....					
18	ท่านไม่ได้รับความสะดวกจากการใช้บริการของ ห้องสมุด.....					
19	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อ การเรียน เช่น อากาศไม่ถ่ายเท แสงสว่างไม่ เพียงพอ มีเสียงดังรบกวน.....					
ปัญหาด้านสังคม						
20	ท่านรู้สึกไม่มีความมั่นใจในการปฏิบัติตัวเมื่อเข้า สังคมกับเพื่อน.....					
21	ท่านรู้สึกว่าตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว.....					
22	ท่านปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้.....					
23	ท่านไม่มีเพื่อนสนิทที่ไว้ใจเพื่อปรึกษา.....					
24	ท่านมักจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อน แม้ว่า ตนเองจะไม่เห็นด้วยก็ตาม.....					
25	ท่านมักจะทะเลาะกับเพื่อนเสมอ.....					
26	ท่านรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความช่วยเหลือจาก เพื่อนเมื่อมีปัญหา.....					
27	ท่านรู้สึกว่าตนเองมักถูกเพื่อนเอาเปรียบเมื่อต้อง ทำงานร่วมกัน.....					
ปัญหาด้านส่วนตัว						
28	ท่านมีโรคประจำตัว.....					
29	ท่านมักมีอาการเจ็บป่วยปวดหัวตัวร้อนอยู่เป็น ประจำ.....					
30	ท่านมักมีอาการง่วงนอนในขณะเรียน.....					

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
31	ไม่ว่าจะทำอะไรท่านมักเกิดความท้อแท้.....					
32	ท่านมักมีความวิตกกังวลในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ.....					
33	ท่านมักขาดความมั่นใจในตนเอง.....					
34	ท่านได้รับเงินจากครอบครัวหรือผู้ปกครองไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายส่วนตัว.....					
35	ท่านต้องทำงานพิเศษเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในด้านการศึกษา.....					
36	ท่านขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว.....					
37	ท่านมีความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง.....					
ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย						
38	สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี.....					
39	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่มีความเป็นส่วนตัว.....					
40	ความเป็นอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่ปลอดภัย เช่น มีการลักขโมยเป็นประจำ.....					
41	สิ่งแวดล้อมของสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีสภาพเสื่อมโทรมและแออัดเกินไป.....					
42	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านคับแคบทำให้รู้สึกอึดอัด.....					
43	ท่านมักถูกรบกวนจากเพื่อนร่วมห้องพักอยู่เสมอ..					
44	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีแสงสว่างไม่เพียงพอ.....					
45	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีอากาศถ่ายเทไม่สะดวก.....					
46	ท่านมีความขัดแย้งกับผู้ดูแลสถานที่อยู่อาศัยหรือที่พัก.....					
47	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไกลจากมหาวิทยาลัยทำให้ท่านเดินทางไม่สะดวก.....					

ข้อ	ข้อความ	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
48	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านมีกฎระเบียบมากเกินไป.....					
49	สถานที่อยู่อาศัยหรือที่พักของท่านไม่มีสถานที่สำหรับพักผ่อนและสังสรรค์.....					
	ปัญหาด้านกิจกรรมนักศึกษา					
50	กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นไม่สอดคล้องกับความสนใจของนักศึกษา.....					
51	ท่านไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาเนื่องจากไม่ทราบข่าวการจัดกิจกรรมนักศึกษา.....					
52	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้สิ้นเปลืองเงินโดยไม่จำเป็น.....					
53	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามีการแบ่งพรรคแบ่งพวก.....					
54	ในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาท่านไม่ได้รับการยอมรับจากสมาชิกในกลุ่ม.....					
55	ท่านรู้สึกคับข้องใจเมื่อจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา.....					
56	ท่านไม่แน่ใจว่าได้เลือกทำกิจกรรมที่ตรงตามความสามารถของตนเอง.....					
57	การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้เสียเวลาเรียน.....					
58	กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นในปัจจุบันไม่ช่วยให้ท่านเกิดการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ เช่น สติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม.....					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษา

ด้านการเรียน.....

.....

ด้านสังคม.....

.....

ด้านส่วนตัว.....

.....

ด้านที่อยู่อาศัย.....

.....

ด้านกิจกรรมนักศึกษา.....

.....

ขอบคุณที่กรอกแบบสอบถาม

ภาคผนวก ง

ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.9727

2. ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามเป็นรายข้อ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
	<u>ด้านการเรียน</u>		<u>ด้านสังคม</u>		<u>ด้านที่อยู่อาศัย</u>
1	4.308	20	6.614	38	6.631
2	4.692	21	7.069	39	5.689
3	6.944	22	4.796	40	4.137
4	5.117	23	4.630	41	6.336
5	3.170	24	7.557	42	7.154
6	3.009	25	5.175	43	5.117
7	3.046	26	7.084	44	6.477
8	2.775	27	6.723	45	7.883
9	3.792			46	5.733
10	3.933		<u>ด้านส่วนตัว</u>	47	3.182
11	3.779	28	1.907	48	4.658
12	4.139	29	4.809	49	4.922
13	3.266	30	2.765		
14	5.861	31	3.335		<u>ด้านกิจกรรม</u>
15	5.159	32	4.090		<u>นักศึกษา</u>
16	3.474	33	2.045	50	6.183
17	3.386	34	5.644	51	6.122
18	2.180	35	4.077	52	3.528
19	2.657	36	4.554	53	3.561
		37	5.716	54	3.259
				55	5.651
				56	6.180
				57	6.745
				57	3.474

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล
วันเดือนปีเกิด
สถานที่เกิด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน

นางสาวไพมณี เรืองจรรยา
วันที่ 20 กรกฎาคม 2519
จันทบุรี
1012 / 5 หมู่ 7 ถ. เพชรเกษม 106
แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม
กทม. 10160

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541

ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ)

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต

พ.ศ. 2546

กศ.ม. (การอุดมศึกษา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ